

Παναγιώτης Δ. Παπαδημητρίου

ΤΥΠΙΚΟΝ ΕΝΟΡΙΩΝ

Τόμος Β'

Ὁρθρος καθημερινῶν ἐὰν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος

- Πλήρης τυπικὴ διάταξις τοῦ Ὁρθρου, μετ' ἐπεξηγηματικῶν σχολίων
- Πλήρες Ἐγκόλπιον Ὁρθρου
- Στοιχεῖα Θείας Λειτουργίας
- Συστηματοποιήσις καὶ κατανόησις τοῦ Τυπικοῦ
- Ἀναλυτικὲς ἡμερομηνίαις Ἁγίου ἑορταζομένου συμφώνως μὲ τὸ Μηναιὼν

Ἀθήνα, β'θ'

Παναγιώτης Δ. Παπαδημητρίου

ΤΥΠΙΚΟΝ ΕΝΟΡΙΩΝ

Τόμος Β'

Ὁρθρος καθημερινῶν ἐὰν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος

- Πλήρης τυπικὴ διάταξις τοῦ Ὁρθρου, μετ' ἐπεξηγηματικῶν σχολίων
- Πλήρες Ἐγκόλπιον Ὁρθρου
- Στοιχεῖα Θείας Λειτουργίας
- Συστηματοποιήσις καὶ κατανοήσις τοῦ Τυπικοῦ
- Αναλυτικὲς ἡμερομηνίαι Ἁγίου ἑορταζομένου συμφώνως μετὸ Μηναιῶν

Ἀθήνα, βιβλ'

**Τυπικὸν Ἐνοριῶν (Τόμος Β΄) – Ὁρθρὸς καθημερινῶν ἐὰν τύχει
Ἅγιος ἑορταζόμενος**

Ἔκδοσις 1η: Ἀθήνα, Ἀπρίλιος ,βιθ΄ (2019)

ISBN: 978-618-00-1014-5

Συγγραφεὺς καὶ ©

Παναγιώτης Δ. Παπαδημητρίου

Δρ. Ἡλεκτρ. Μηχανικός – Φυσικός

ἠλ. ταχ.: typikonenorion@gmail.com

τηλ. 698 728 8108

Ἴστοσελὶς βιβλίου: analogion.gr/typikon/enorion

**Title: Typikon Enorion – Orthros kathimerinon ean tyxei Agios
eortazomenos**

1st edition: Athens, April 2019

Author: Panagiōtēs D. Papadēmētriou

email: typikonenorion@gmail.com

copyright © by Panagiōtēs D. Papadēmētriou

All rights reserved.

*Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις καὶ ἐν γένει ἡ ἀναπαραγωγή καὶ μετάδοσις, ἐν ὅλῳ ἢ ἐν
μέρει, ἔστω καὶ μιᾶς σελίδος ἢ καὶ περιληπτικῶς, κατὰ παράφρασιν ἢ διασκευὴ τοῦ παρόντος
βιβλίου καθ' οἷονδῆποτε τρόπον (μηχανικόν, ἠλεκτρονικόν, τηλεοπτικόν, φωτοτυπικόν,
ἠχογραφήσεως ἢ ἄλλως πως) ἄνευ προηγουμένης γραπτῆς ἀδείας τοῦ ἐκδότη καὶ τοῦ
συγγραφέως (Ν. 2121/93 ἄρθρον 51).*

Αφιερῶται στὴν Παναγία μας

μετ' εὐγνωμοσύνης πολλῆς

Ἵπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

**Ἡ Παρθενομήτωρ αὕτη μόνη μεθόριόν ἐστι
κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως· καὶ Αὐτὴν εἶσονται
τοῦ Ἀχωρήτου χώραν ὅσοι δὴ γινώσκουσι Θεὸν, καὶ
Αὐτὴν ὑμνήσουσι μετὰ Θεὸν ὅσοι τὸν Θεὸν ὑμνοῦσι.
Αὕτη καὶ τῶν πρὸ αὐτῆς αἰτία, καὶ τῶν μετ' Αὐτὴν
Προστάτις, καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν πρόξενος.**

[Ἄγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, PG 151, 177A-B]

**Χαίροις μετὰ Θεὸν ἢ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἡ ἔχουσα,
ἀμέσως ἢ δεχομένη τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν, τὸ πλήρωμα ὄλον καὶ
εἰς ἅπαντας, Ἀγγέλους ἀνθρώπους τε, τοῦτο διαπορθεύουσα.**

[Ἄγ. Ἀνδρέας Κρήτης, Θεοτοκάριον, ἤχος πλ. α', τῆ Κυριακῇ ἐσπέρας]

**Αὕτη μόνη μεθόριόν ἐστι κτιστῆς καὶ ἀκτίστου φύσεως, καὶ
οὐδεὶς ἂν ἔλθοι πρὸς Θεόν, εἰ μὴ δι' Αὐτῆς τε καὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς
τεχθέντος Μεσίτου· καὶ οὐδὲν ἂν ἐκ τοῦ Θεοῦ τῶν δωρημάτων,
εἰμὴ διὰ Ταύτης γένοιτο καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους.**

[Ἄγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Παλαμικὸν Ταμείον
(Βενεδίκτου ἱερομ., σ. 457)]

*Καὶ ἐσὸ εὐλαβέστατε Ἀναγνώστα, ποῦ τυχὸν ὠφελεῖσαι ἀπὸ τοῦ παρὸν
βιβλίον λέγε μετὰ κατανύξεως, «Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς, καὶ τὸν
δοῦλόν Σου Παναγιώτη καὶ τὴν οἰκογένειά του»*

Βοηθήματα - Αναφορές - Συντομογραφίες

- TME Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὑπὸ Γεωργίου Βιολάκη, 1888.
- TKΠ Τυπικὸν Ἐκκλησιαστικόν, ὑπὸ Κωνσταντίνου Πρωτοψάλτου, Κωνσταντινούπολις 1838.
- TΓΡ Τυπικὸν Οἰκονόμου Γεωργίου Ῥήγα (1908), Πατρ. Ἴδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσ/νίκη 1994.
- ZT Ζητήματα Τυπικοῦ, Οἰκονόμου Γεωργίου Ῥήγα.
- ΤΑΣ(χ) Τυπικὸν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Λαύρας τοῦ Ὁσίου Σάββα (ἔτους χ).
- ΤΟΕ Τυπικὸν Ὁρθρου Ἐνοριῶν, Παναγιώτου Δ. Παπαδημητρίου, ἐκδ. Ἄθως (Σταμούλη) 2008.
- ΤΕ (τ.Α') Τυπικὸν Ἐνοριῶν (Τόμος Α') : Ὁρθρος καθημερινῶν ἐὰν τύχει Ἅγιος μὴ ἑορταζόμενος, Παναγιώτου Δ. Παπαδημητρίου, ἐκδ. Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος, 2017.
- ΗΕΕ(χ) Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἔτους χ), Ἀποστ. Διακονία.
- ΔΕΕ(χ) Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (ἔτους χ), Ἀποστ. Διακονία.
- ΗΟΠ(χ) Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (ἔτους χ), ἐκδ. Οἰκ. Πατριαρχείου.
- ΜΤ(χ) Μικρὸν Τυπικὸν (ἔτους χ), συντάσσεται ἀπὸ ἐπιτροπή, ἐκδ. Νεκτάριος Δ. Παναγόπουλος.
- ΤΔΠ(χ) Τυπικὴ Διάταξις (ἔτους χ), Ἀποστόλου Παπαχρήστου.
- ΑΤ Ἄγιορειτικὸν Τυπικὸν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, Ἰ.Κ. Εὐαγγελισμοῦ Καρυαὶ Ἅγιον Ὅρος, ἐκδ. Καστανιώτη, ἐκδ. γ' 2004.
- ΤΣ Τάξις τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν τοῦ Σαββάτου, Γ. Γ. Μπεκατώρου, Ἀθῆναι 1983.
- ΣΤ Σύστημα Τυπικοῦ, πρωτ. Κωνσταντίνου Παπαγιάννη, Ἀποστ. Διακονία, 2006.
- ΜΒ Μηναῖα ὑπὸ Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ, Βενετία 1889.
- ΕΙΡ Εἰρμολόγιον – περιέχον τοὺς εἰρμούς τῶν κανόνων κατ' ἤχον, ἐκδ. Βασ. Ῥηγοπούλου.
- ΙΕΡ Ἱερατικόν, Ἀποστολικὴ Διακονία, ἐκδ. α', 1962, ἀνατύπ. ζ', 2000.
- ΩΡΒ Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, ὑπὸ Βαρθολομαίου Κουτλουμουσιανοῦ, Βενετία 1870.
- ΩΡΑ Ὁρολόγιον τὸ Μέγα, Ἀποστολικὴ Διακονία, ἐκδ. γ' 1995.
- ΨΑΤ Ψαλτήριον μετὰ τροπαριῶν καὶ εὐχῶν, Ἰ.Μ. Παντοκράτορος Ἅγιον Ὅρος, 2014 (ἐκ τοῦ περγαμηνοῦ κώδικος 43 τοῦ τέλους τοῦ ια' αἰῶνος).

- ΕΓΚ Έγκόλπιον τοῦ Ἀναγνώστου, ὑπὸ ἀνωνύμου, Ἀποστ. Διακονία, ἔκδ. ΙΔ΄ 1996.
- ΕΚΠ Έγκόλπιον Ἀναγνώστου καὶ Ψάλτου, ὑπὸ π. Κων. Παπαγιάννη, Ἀποστ. Διακονία, ἔκδ. ΣΤ΄ 2005.
- ΣΥΛ Συλλειτουργικόν, ἔκδ. Ἰ.Μ. Σίμωνος Πέτρας, Ἅγιον Ὅρος, 1997.
- ΜΤΕ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, Ἀποστ. Διακονία, ἔκδ. Ε΄ 1999.
- ΔΤΑ Διάταξις τῆς Ἀγρυπνίας κατὰ τὸ Τυπικὸν τοῦ Ἀγ. Σάββα, Ἀρχιμ. Δοσιθέου, ἔκδ. γ΄ Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Τατάρνης, 2005.

**«Ρυθμίζεις αἰεὶ, τῶν Ἀγγέλων ζρατιᾶς πρὸς ἀτρεψίαν,
μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυπόστατος Κύριος·
δεῖξον οὖν καμοῦ τὴν καρδίαν, ἀπερίτρεπτον πάντοτε,
πρὸς τὸ δοξάζειν Σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς».**

Παρακλητική, Τῆ Κυριακῆ πρωί, εἰς τὸ Μεσονυκτικόν, ἤχος β΄, φῶδι ζ΄.

**«οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ Ἐμὸν ὄνομα,
ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν», Ματθ. ιη' 20**

Προφήτης Δαυίδ

**«εὐφράνθην ἐπὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι· εἰς οἶκον Κυρίου
πορευσόμεθα».**

Ψαλμ. ρκα' 1

**«μίαν ἡτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω· τοῦ
κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς
μου».**

Ψαλμ. κς' 4

Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κausοκαλυβίτης

**«Ἀνακάλυψα ὅτι θησαυροὶ κρύβονται μέσα στὰ Μηναιᾶ,
στὴν Παρακλητικὴ, στὸν Ὅρθρο, τοῦ Τριωδίου, τοῦ Πεντηκο-
σταρίου. Καὶ θησαυροὶ. Ἐρωτικοὶ θησαυροί!»**

[Ἅγ. Πορφύριος Κausοκαλυβίτης, Θὰ σὰς πῶ..., σ. 170]

Περιεχόμενα

Πρόλογος	13
Ὀλίγα λόγια διὰ τὸ «Τυπικὸν Ἐνοριῶν»	19
Συστηματοποιήσις καὶ Κατανόησις τοῦ Τυπικοῦ	23
Διάκρισις Ἀκολουθιῶν Ἁγίων	23
Ἡμερομηνίης Ἀκολουθιῶν Ἁγίων	29
Ἀρχὴ σὺν Θεῷ Ἁγίῳ τοῦ Ὁρθρου	37
Ἀρχὴ τοῦ Ὁρθρου	37
Ἐξάψαλμος	40
Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἤτοι ἡμιορταζόμενος	49
Θεὸς Κύριος	49
Ἀπολυτικά	49
Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου)	50
Ν' Ψαλμός (50)	52
Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον	53
Τιμιωτέρα – Ὡδὴ Ἐνάτη	56
Ἐξαποστειλάρια	58
• Περίπτωσις I – Ἀκολουθία με Μικρὰ Δοξολογία	59
I. Αἶνοι	59
I. Μικρὰ Δοξολογία	62
I. Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν	65
I. Δοξαστικά Ἀποστίχων	66
I. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι – Τρισάγιον	67

I. Ἀπολυτίκια.....	68
• Περίπτωσης II – Ἀκολουθία με Μεγάλη Δοξολογία.....	70
II. Αἶνοι.....	70
II. Μεγάλη Δοξολογία.....	71
II. Ἀπολυτίκια.....	72
Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς η', ἦτοι πλήρως ἑορταζόμενος.....	75
Θεὸς Κύριος.....	75
Ἀπολυτίκια.....	76
Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου).....	76
• Περίπτωσης I – Ἀκολουθία με Εὐαγγέλιον Ὅρθρου.....	78
I. Πολυέλεος – Ἀναβαθμοί – Προκείμενον.....	78
I. Ἡ Τάξις τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου.....	79
I. Ν' Ψαλμός (50).....	80
• Περίπτωσης II – Ἀκολουθία ἄνευ Εὐαγγελίου Ὅρθρου.....	83
II. Ν' Ψαλμός (50).....	83
Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον.....	83
Τιμιωτέρα – Ὁδὴ Ἐνάτη.....	87
Ἐξαποστειλάρια.....	89
Αἶνοι.....	89
Μεγάλη Δοξολογία.....	90
Ἀπολυτίκια.....	92
Προεόρτια ἢ Μεθέορτα (με Ἅγιον εἰς ζ')	93
Θεὸς Κύριος.....	93
Ἀπολυτίκια.....	93

Περιεχόμενα	9
Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου)	94
Ν΄ Ψαλμός (50)	95
Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον	95
Τιμιωτέρα – Ὡδὴ Ἐνάτη.....	97
Ἐξαποστειλάρια	99
Αἶνοι	99
Μικρὰ Δοξολογία	101
Ἀπόστιχα τῶν Αἰνῶν	101
Ἀπολυτίκια	102
Προεόρτια ἢ Μεθέορτα (μετὰ Ἅγιον εἰς ἡ΄)	105
Κοινὰ ἀπολυτίκια Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν Δοξολογίαν	107
Θεοτοκία εἰς ἕκαστον ἦχον ψαλλόμενα ἐν ὄλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, μετὰ τὰ Ἀπολυτίκια τῶν Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν Δοξολογίαν	111
Εἰς τὸν Α΄ ἦχον.....	111
Εἰς τὸν Β΄ ἦχον.....	112
Εἰς τὸν Γ΄ ἦχον.....	113
Εἰς τὸν Δ΄ ἦχον.....	114
Εἰς τὸν πλάγιον Α΄ ἦχον.....	115
Εἰς τὸν πλάγιον Β΄ ἦχον.....	116
Εἰς τὸν Βαρὺν ἦχον.....	117
Εἰς τὸν πλάγιον Δ΄ ἦχον.....	117
Θεοτοκία εἰς ἕκαστον ἦχον ψαλλόμενα ἐν ὄλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου, μετὰ τὰ Ἀπολυτίκια τῶν Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν Δοξολογίαν	119

Εἰς τὸν Α΄ ἦχον.....	119
Εἰς τὸν Β΄ ἦχον.....	119
Εἰς τὸν Γ΄ ἦχον.....	120
Εἰς τὸν Δ΄ ἦχον.....	121
Εἰς τὸν πλάγιον Α΄ ἦχον.....	121
Εἰς τὸν πλάγιον Β΄ ἦχον.....	122
Εἰς τὸν Βαρὺν ἦχον.....	122
Εἰς τὸν πλάγιον Δ΄ ἦχον.....	123
Α΄ Θεοτοκία τῶν Ἦχων.....	125
Πολυέλεος.....	127
Δοῦλοι Κύριον.....	127
Ἐξομολογεῖσθε.....	129
Κανὼν τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως	133
Καταβασίαι	139
«Σταυρὸν χαράξας» - Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ	141
«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» - Τῆς Θεοτόκου	142
«Χριστὸς γεννᾶται», «Ἔσωσε λαόν» - Τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως	144
«Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα», «Στείβει θαλάσσης» - Τῶν Θεοφανείων.....	147
«Χέρσον ἄβυσσοτόκον» - Τῆς Ὑπαπαντῆς	150
«Ἀναστάσεως ἡμέρα» - Τοῦ Πάσχα	152
«Πόντω ἐκάλυψε», «Θεῖω καλυφθεῖς» - Τῆς Πεντηκοστῆς ...	153
«Χοροὶ Ἰσραὴλ» - Τῆς Μεταμορφώσεως	156

«Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ» - Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου	157
Θεοτοκία σύντομα ψαλλόμενα εἰς τὸ «Καὶ νῦν» τῶν Δοξαστικῶν	159
Περὶ τοῦ Ψαλτηρίου	161
Προψαλλόμενοι Στίχοι τῶν Κανόνων.....	165
Στιχολογία τῶν Θ' ᾠδῶν.....	167
ᾠδὴ Πρώτη.....	167
ᾠδὴ Δευτέρα.....	169
ᾠδὴ Τρίτη.....	173
ᾠδὴ Τετάρτη.....	175
ᾠδὴ Πέμπτη.....	177
ᾠδὴ Ἑκτη.....	178
ᾠδὴ Ἑβδόμη.....	179
ᾠδὴ Ὀγδόη.....	182
ᾠδὴ Ἐνάτη.....	184

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κάνει «οἰκονομία τις εἰς τὸ ὅλον θέμα τῆς Ἐγκρίσεως νέων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, δύναται νὰ ὑπάρχη εἰς τὰς περιπτώσεις τοπικῶν ἢ νεοφανῶν Ἁγίων **καὶ ἀσφαλῶς μόνον διὰ τοπικὴν χρῆσιν**, ἵνα μὴ τελικῶς καταλιμπάνηται ἡ Παρακλητικὴ, τὸ σπουδαιότατον καὶ θεολογικώτατον τοῦτο λειτουργικὸν βιβλίον, λόγῳ τῆς καθημερινῆς χρήσεως Ἀσματικῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας» (Ἐγκύκλιος Ἱερᾶς Συνόδου 2864 / Ἀριθμ. Πρωτ. 1217/11-4-2008).

Ἑλληνικὴ ἀριθμησις

A, α = 1	I, ι = 10	P, ρ = 100	Α, α = 1000
B, β = 2	K, κ = 20	Σ, σ = 200	Β, β = 2000
Γ, γ = 3	Λ, λ = 30	T, τ = 300	Γ, γ = 3000
Δ, δ = 4	M, μ = 40	Υ, υ = 400	Δ, δ = 4000
E, ε = 5	N, ν = 50	Φ, φ = 500	Ε, ε = 5000
Ζ, ζ = 6	Ξ, ξ = 60	X, χ = 600	Ζ, ζ = 6000
Z, ζ = 7	O, ο = 70	Ψ, ψ = 700	Ζ, ζ = 7000
H, η = 8	Π, π = 80	Ω, ω = 800	Η, η = 8000
Θ, θ = 9	ι, ι = 90	η, η = 900	Θ, θ = 9000

Τό ς λέγεται σίγμα.

Τό ϝ λέγεται κόππα.

Τό ϗ λέγεται σαμπί.

Π.χ. ιθ' = 19, ν' = 50, αλϝς' = 1996, βιθ' = 2019.

Πρόλογος

Εἰς τὸν ἕτερον τοῦτον τόμον «Τυπικὸν Ἐνοριῶν», ἀσχολούμαστε μὲ τὸν Ὅρθρο τῶν καθημερινῶν ὅταν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος (εἰς ζ´ ἢ εἰς η´). Ἀντὶ προλόγου, παραθέτουμε ἓνα σχετικὸ ἄρθρο μας πὸ ἀνακοινώσαμε εἰς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχες μας τὸ 2018:

Πρόταση γιὰ Σωστή Ἀναθεώρηση τῶν Μηναιῶν¹

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, μᾶς παρέδωσαν τὰ Μηναιᾶ καὶ τὴν Παρακλητικὴν (ὅπως καὶ τὸ Τριώδιον καὶ τὸ Πεντηκοστάριον). Ἐθέσπισαν δέ τοὺς Ἁγίους εἰς τὰ Μηναιᾶ, ἄλλους νὰ εἶναι ἑορταζόμενοι εἰς η´ (ἦτοι πλήρως ἑορταζόμενοι), ἄλλοι ἑορταζόμενοι εἰς ζ´ (ἦτοι ἡμιορταζόμενοι), καὶ ἄλλοι μὴ ἑορταζόμενοι, καὶ αὐτὸ σοφᾶ τὸ ἔπραξαν ὥστε τὶς καθημερινὲς νὰ ψάλλουμε καὶ ἐκ τῶν τροπαρίων / ἀκολουθιῶν τῆς Παρακλητικῆς τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ Θεὸν μας, τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, τοὺς Ἀγγέλους, τὸν Τίμιον Πρόδρομον, τοὺς Ἀποστόλους, τὸν Τίμιον Σταυρόν, ὅλους τοὺς Ἁγίους, ὅλους τοὺς Μάρτυρας, τοὺς Κεκοιμημένους πατέρες καὶ ἀδερφούς μας, κτλ., καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν δική μας πνευματικὴ διόρθωση καὶ κατάρτιση.

Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν, ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἤθελαν τὴν εὐταξίαν σὲ ὅλες τὶς ἐνορίες ὡς «ὅπερ τοῦ πάντα ἐν πάσῃ παρουκίᾳ φυλάττεσθαι» (Κ´ Κανὼν τῆς Α´ Οἰκ. Συνόδου).

Ἄν δοῦμε τὰ Μηναιᾶ τοῦ Βαρθολομαίου τοῦ Κουτλουμουσιανοῦ, διαπιστώνουμε τὰ ἐξῆς, **περίπου**²:

¹ Τὸ ἄρθρον δὲν ἀναφέρεται στὶς τοπικὲς ἑορτὲς Ἁγίων, ἀλλὰ εἰς τὰ Μηναιᾶ.

² Βλ. Τυπικὸν Ὁρθρου Ἐνοριῶν, ἐκδ. Ἄθως 2008, καὶ Τυπικὸν Ἐνοριῶν (τ.Α´), ἐκδ. Νεκτ. Παναγόπουλος 2017.

Ἀκολουθίες ἑορταζομένων πλήρως Ἀγίων (εἰς η') = 48

(Σεπτέμβριος 5+2+4+5+9+2+1+1+4+4+8+3 Αὐγούστος)

Ἀκολουθίες ἡμιορταζομένων Ἀγίων (εἰς ζ') = 96

(Σεπτέμβριος 12+19+17+8+11+5+2+2+2+5+6+7 Αὐγούστος)

Ἀκολουθίες μὴ ἑορταζομένων Ἀγίων = 212

(Σεπτέμβριος 11+10+8+16+10+21+27+27+25+21+17+19 Αὐγ.)

Καὶ σὲ ποσοστὸ % εἶναι ἀντιστοιχῶς, περίπου³:

13.5% - 27.0% - 59.5%

Δηλαδή οἱ μισὲς καὶ περισσότερες ἀκολουθίες (3 σὺν 5) εἶναι μὴ ἑορταζομένων Ἀγίων, μετὰ ἔρχονται οἱ ἀκολουθίες ἡμιορταζομένων Ἀγίων, καὶ περίπου τὸ 14% μόνον τῶν ἀκολουθιῶν εἶναι πλήρως ἑορταζομένων Ἀγίων.

Εἰδικὰ τοὺς μῆνες τοῦ Τριωδίου-Πεντηκοσταρίου, οἱ περισσότεροι Ἅγιοι εἶναι μὴ ἑορταζόμενοι, γιὰ νὰ ἀκούγεται τὸ Τριώδιον καὶ τὸ Πεντηκοστάριον.

Προφανῶς θὰ σκεφτοῦν μερικοὶ ὅτι ἰδοὺ πεδίων δόξης λαμπρὸν γιὰ τὴν συγγραφὴ καὶ προσθήκη στὰ Μηναῖα Ἀκολουθιῶν πλήρως ἑορταζομένων Ἀγίων.

Ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι τὰ πράγματα. Γιατὶ αὐτομάτως θὰ διασπαστεῖ καὶ θὰ ἀδρανοποιηθεῖ αὐτὴ ἡ πλούσια Ἑμνολογία τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ἰδιαίτερα τὰ Θεολογικώτατα βιβλία τῆς Παρακλητικῆς κυρίως (ἀλλὰ καὶ τοῦ Τριωδίου, καὶ τοῦ Πεντηκοσταρίου).

³ Λίγες ἀκολουθίες τῶν Μηναίων, ποὺ συγκαταλέγονται εἴτε ὡς μὴ ἑορταζόμενες, εἴτε ὡς εἰς ζ' (ἀναλόγως τῆς ἐπισημότητος, βλ. Τυπικὸν Ὁρθρου Ἐνοριῶν), προσμετρήθηκαν ὡς εἰς ζ'.

Για αυτό και ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως μᾶς λέει στο σχετικό καὶ ἐμβριθές ἄρθρο του ὁ π. Θεμιστοκλῆς Στ. Χριστοδοῦλου⁴:

«Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κάνει «Οἰκονομία τις εἰς τὸ ὅλον θέμα τῆς Ἐγκρίσεως νέων Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, δύναται νὰ ὑπάρχη εἰς τὰς περιπτώσεις τοπικῶν ἢ νεοφανῶν Ἁγίων καὶ ἀσφαλῶς μόνον διὰ τοπικὴν χρῆσιν, ἵνα μὴ τελικῶς καταλιμπάνηται ἡ Παρακλητικὴ, τὸ σπουδαιότατον καὶ θεολογικώτατον τοῦτο λειτουργικὸν βιβλίον, λόγῳ τῆς καθημερινῆς χρήσεως Ἀσματικῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων τῆς ἡμέρας» (Ἐγκύκλιος Ἱερᾶς Συνόδου 2864/Ἀριθμ. Πρωτ. 1217/11-4-2008).»

Στὶς τελευταῖες δεκαετίες, παρατηροῦμε τὸ φαινόμενο τῆς ἐξ ὀλοκλήρου συγγραφῆς ἀκολουθιῶν πλήρως ἐορταζομένων, καὶ οὔτε μία ὡς μὴ ἐορταζομένου ἢ ἔστω ἡμιορταζομένου! Ἔτσι ὀδηγοῦμαστε μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν βαρεῖα καταφρόνηση τῆς Παρακλητικῆς στὴν πράξη, καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῆς εὐρείας διάδοσης τῶν ἐν λόγῳ ἀκολουθιῶν λόγῳ τοῦ διαδικτύου.

Εἶναι γεγονός ὅτι στὶς ἡμέρες μας ὑπάρχουν πολλοὶ δημοφιλεῖς καὶ θαυματουργοὶ Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν Ἀκολουθία στὰ Μηναιᾶ. Θὰ ἀναφέρω **ἐνδεικτικὰ** (κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη) τοὺς Ἁγίους ποὺ εἶναι **πανελλαδικῶς** οἱ πιὸ δημοφιλεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἀκολουθία στὰ Μηναιᾶ, σὲ τυχαῖα σειρά (συγχαρέστε με ἂν ἔπρεπε νὰ βάλω καὶ κάποιον ἄλλον Ἅγιον):

- ❖ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός (19/1)
- ❖ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς (14/11)
- ❖ Ἅγιος Φώτιος Πατριάρχης Κων/πόλεως (6/2)
- ❖ Ἅγιος Συμεῶν ὁ Νέος Θεολόγος (12/10)
- ❖ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός (24/8)

⁴ π. Θεμιστοκλῆς Στ. Χριστοδοῦλου, Σύνθεση Νεωτέρων Ἀκολουθιῶν πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων, ΙΣΤ΄ Πανελλήνιον Λειτουργικόν Συμπόσιον, Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Λαμία 20/9/2016.

- ❖ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγορείτης (14/7), καὶ Ἅγιος Μακάριος Νοταρᾶς (17/4) (μαζί)
- ❖ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Ε΄ Πατρ. Κων/πόλεως (10/4)
- ❖ Ἅγιοι Κύριλλος καὶ Μεθόδιος (11/5)

- ❖ Ἅγιος Νεκτάριος (9/11)
- ❖ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ῥώσος (27/5)
- ❖ Ἅγιος Ἐφραῖμ ὁ νέος (Νέας Μάκρης) (5/5)
- ❖ Ἅγιος Νικόλαος Πλανᾶς (2/3)
- ❖ Ἅγιος Φανούριος (27/8)
- ❖ Ἅγιος Γεράσιμος Κεφαλληνίας (16/8)
- ❖ Ἅγιοι Ῥαφαήλ, Νικόλαος καὶ Εἰρήνη (30/4)
- ❖ Ἅγιος Σάββας ὁ ἐν Καλύμνῳ (14/4)
- ❖ Ἅγιος Παΐσιος ὁ Ἀγορείτης (12/7)
- ❖ Ἅγιος Πορφύριος ὁ Κουσοκαλυβίτης (2/12)
- ❖ Ἅγιος Ἰάκωβος (Τσαλίκης) (22/11)

Μὲ αὐτὴν τὴν παράθεση τῶν Ἁγίων δὲν προτείνω τὴν προσθήκη πλήρων ἀκολουθιῶν γιὰ ὅλους εἰς τὰ Μηναιᾶ.

Προτείνω (μὲ προϋπόθεση φυσικὰ τὴν πλήρη συμφωνία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ σύνολης τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) νὰ προστεθοῦν ἄλλες ἀκολουθίες ὡς μὴ ἐορταζομένων Ἁγίων, ἄλλες ὡς ἡμιορταζομένων, καὶ ἄλλες ὡς πλήρως ἐορταζομένων Ἁγίων, μὲ ταυτόχρονη ὑποβίβαση ἄλλων ἀκολουθιῶν τῶν Μηναιῶν, ἢ παραπομπῆς των εἰς τὰ Ἀπόδειπνα, ἢ συνορτασμοῦ (συμψαλμωδῆσεως) μὲ παλαιότερες ἀκολουθίες στὰ πρότυπα τῶν Μηναιῶν, οὕτως ὥστε τὸ ποσοστὸ τῶν Ἀκολουθιῶν στὰ Μηναιᾶ, νὰ εἶναι περίπου ὅπως καὶ στὰ Μηναιᾶ τοῦ Βαρθολομαίου ἢ ὡς ἔγγιστα, π.χ.:

15% - 30% - 55%

Ἔτσι θὰ διασωθεῖ καὶ ἡ Τάξις, ἀλλὰ καὶ ὁ Ὑμνολογικὸς πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας μέσα ἀπὸ τὶς καθημερινὲς ἀκολουθίες,

καὶ μετὴν ταυτόχρονη ἀπαραίτητη ἀφαίρεση ὄλων τῶν μεμονωμένων Φυλλάδων ἀπὸ τὰ Μηναῖα, καὶ μετὸν ἀπαραίτητο σεβασμὸ στὴν ἱστορία καὶ τάξῃ τῶν παλαιότερων Ἀκολουθιῶν.

Ἐγγραφον τῇ 5ῃ Ἰουνίου 2018, τοῦ Ἁγίου Δωροθέου ἐπ. Τύρου

Ἀναθεωρήθηκε ἔκτοτε ἐλαφρῶς

Ὁ Ἑσπερινὸς καὶ ὁ Ὅρθρος εἶναι ἡ Κατήχησις τῆς Ἐκκλησίας.
Ὁ Ὅρθρος δὲν τελειώνει ὅταν ἀρχίζει ἡ θεία Λειτουργία· ἡ θεία Λειτουργία ἀρχίζει ὅταν τελειώσει ὁ Ὅρθρος, γι' αὐτὸ ὥρα ἐνάρξεως ὑπάρχει μόνον γιὰ τὸν Ὅρθρον, ὄχι γιὰ τὴν θεία Λειτουργία. Ὅρθρος καὶ Θεία Λειτουργία, ἔχουν τὸν αὐτὸν ρυθμὸν, πᾶνε μαζί, καὶ λέγονται «**Λειτουργία**», καὶ οἱ πιστοὶ πρέπει νὰ μάθουν ὅτι πρέπει νὰ ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς «**Λειτουργίας**» καὶ νηστικοί. **Ἡ Λειτουργία ἀρχίζει εἰς τὰς ἑπτὰ, ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ἱερεῖς.**

ἐκ τῆς Παραδόσεως τῶν Κληρικῶν τοῦ «**παλαιοῦ τυπικοῦ**»

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

«Νῦν δὲ λήροις μὲν καὶ φλυαρίαις ἀνονήτοις πάντα καιρὸν ἀφορίζομεν, [...] τῶν δὲ θείων δογμάτων ἅπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος ἀκούοντες, ναυτιῶμεν, διακορεῖς γινόμεθα. Τί οὖν τὸ αἴτιον; Κακῶς διακείμεθα τὴν ψυχὴν. Τὸ ἐπιθυμητικὸν αὐτῆς τὸ περὶ ταῦτα καὶ ὀρεκτικὸν ἐξελύσαμεν ἅπαν. Διὰ τοῦτο οὐκ ἔρρωται πρὸς τὴν τῆς πνευματικῆς τροφῆς ὄρεξιν»

[PG 59, 118-119]

Ὀλίγα λόγια διὰ τὸ «Τυπικὸν Ἐνοριῶν»

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῆς σειρᾶς «Τυπικὸν Ἐνοριῶν» [TE (τ.Α')], ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸν Ὅρθρον τῶν καθημερινῶν ἐὰν τύχει Ἅγιος μὴ ἑορταζόμενος, ὅπου παραθέσαμε (μαζὶ μὲ ἄλλα στοιχεῖα) τὶς σχετικὲς ἀκολουθίες:

- Καθημερινή (και Σάββατον με Θεός Κύριος)
- Σάββατον με Αλληλοῦα
- Καθημερινή Μ. Τεσσαρακοστής (εκτός Σαββάτου)
- Καθημερινή (και Σάββατον) με Προεόρτια ἢ Μεθεόρτια

Εἰς τὸν παρόντα Β' τόμον τοῦ «Τυπικὸν Ἐνοριῶν», ἀσχολούμαστε μὲ τὸν καθημερινὸ Ὅρθρο ἐὰν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος. Τὸ παρὸν βιβλίον περιέχει τὶς ἐξῆς Ἀκολουθίες καὶ στοιχεῖα:

- Ἀκολουθία Ἁγίου ἑορταζομένου εἰς ζ' ἡτοὶ ἡμιορταζομένου
- Ἀκολουθία Ἁγίου ἑορταζομένου εἰς η' ἡτοὶ πλήρως ἑορταζομένου⁵
- Ἀκολουθία Προεορτίων/Μεθεόρτων
- Στοιχεῖα θείας Λειτουργίας (ἀπολυτικά, κοντάκια, κοινωνικά, κτλ.) εἰς τὸ τέλος κάθε γενικῆς τυπικῆς διατάξεως.
- Συστηματοποιήσεις καὶ Κατανόσεις τοῦ Τυπικοῦ, Διάκρισις τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων μὲ παράθεσιν ἐκτενῶν Πινάκων καὶ σχετικῆς ἔρευνας

⁵ Ἡ περίπτωσις αὕτη δύναται νὰ χρησιμοποιηθεῖ καὶ εἰς Ἀγρυπνίαν, ὅπου καὶ θὰ πεῖτε ἅπαντα τὰ εὕρισκόμενα ἐντὸς ἀγκυλῶν, ἡτοὶ τὴν Στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, τὸν Πολυέλεον, ὄλες τὶς ὀδὲς τῶν Κανόνων, καὶ τὴν Στιχολογίαν τῶν Αἰνῶν.

- Ἐκφωνήσεις ἱερέων
- Τροπάρια σχετικὰ (Θεοτοκία, Κοινὰ ἀπολυτικά)
- Πολυέλεος
- Μικρὰ Παράκλησις
- Καταβασίαι
- Θεοτοκία συνήθη, ψαλλόμενα εἰς τὸ Καὶ νῦν τῶν Δοξαστικῶν
- Διάταξις Ψαλτηρίου
- Στιχολογία τῶν Θ' Ὁδῶν

Πρόκειται περὶ τυπικοεγκολπίου, καθότι συνδυάζει τυπικὸν καὶ ἐγκόλπιον μαζί. Ακολουθεῖ τὴν ροὴ τῆς ἀκολουθίας ἀναλυτικὰ καὶ διεξοδικά.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ εἶναι γενικόν, ἰσχύει γιὰ ὅλα τὰ χρόνια, δὲν δεσμεύεται εἰς ἓνα συγκεκριμένο ἔτος.

Κάλλιστα δύναται ἓνας ἱεροψάλτης χρησιμοποιώντας ὅποιαδήποτε φυλλάδα, ἂν χρειαστεῖ, νὰ τὴν μετρέψει σὲ ἡμεορταζόμενη Ἀκολουθία, ὥστε νὰ ψαλλεῖ καὶ ἡ Παρακλητικὴ, ἀπλὰ ἀκολουθῶντας τὴν ἀντίστοιχὴ τυπικὴν διάταξιν.

Προτείνουμε πρῶτα τὴν διατριβὴν εἰς τὸ κεφάλαιον «**Συστηματοποιήσις καὶ Κατανόησις τοῦ Τυπικοῦ**», τὸ ὅποιον εἶναι ἡ **βάσις τῶν τυπικῶν διατάξεων**.

Ἐκ τῆς ἐμπειρίας μας εἰς τὰς ἐνορίας, ἡ χρονικὴ διάρκεια τοῦ Ὁρθρου καθημερινῆς ἐὰν τύχει ἐορταζόμενος Ἅγιος (ἄνευ τῶν συνήθως παραλειπομένων, ὡς σημειοῦνται ἐν τῷ βιβλίῳ) εἶναι περίπου 60'-75' λεπτὰ τῆς ὥρας⁶.

Σημειώνομεν, κατ' οἰκονομίαν, τὰ συνήθως παραλειπόμενα τὴν σήμερον εἰς τὰς ἐνορίας ἐντὸς κοκκίνων ἀγκυλῶν (καίτοι αὐτὰ ἀναφέρονται ῥητῶς στὸ ἰσχυρὸν Τυπικὸν τῆς ἐκκλησίας, ποῦ ἀντανაკλᾷ τὴν τάξιν τῶν ἐνοριῶν περὶ τὸ 1900, ΤΜΕ). Ὅμως

⁶ Ταπεινῶς φρονοῦμεν, καὶ κατ' οἰκονομίαν ὀμιλοῦμεν, ὅτι ἐὰν δὲν «φθάνει» ὁ χρόνος, προτιμότερον νὰ καταλιμπάνεις ἓνα τροπάριον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ (π.χ. ἓνα τροπάριον Καθισμάτων, ἓνα τροπάριον τῆς ᾠδῆς τοῦ Κανόνος, κτλ.), παρὰ νὰ παραλλάξεις (ἀλλοιώσεις) τὴν σειρὰ τῆς Τυπικῆς Διατάξεως.

Ὀλίγα λόγια διὰ τὸ «Τυπικὸν Ἐνοριῶν»

21

ἐφόσον ὑπάρχει χρόνος, καὶ εἰς εἰρηνικὴν συνεννόησιν μὲ τὸν
προεστῶτα ἱερέα, δύνασαι φυσικὰ νὰ τὰ εἴπῃς καὶ αὐτὰ ἢ
τοῦλάχιστον μερικὰ ἐξ αὐτῶν.

Εὐελπιστοῦμε νὰ φανεῖ χρήσιμον τὸ παρὸν βιβλίον εἰς τοὺς
διακονοῦντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ δὴ εἰς τὸ Ἀναλόγιον, καὶ
**παρακαλοῦμε συγχωρέσετε τὰ ὅποια ἀνθρώπινα λάθη ἢ παρα-
λείψεις μας.**

Π.Δ.Π.

Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης

«Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἱεραῖς μοναῖς καὶ σχεδὸν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις, ἢ τοῦ ἀπὸ τῶν Ἱεροσολύμων Τυπικοῦ τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τελεῖται τάξις»

[PG 155, 556 καὶ TOE σ. 88]

«Τὸ Τυπικὸν τῆς Λαύρας τοῦ Ἁγίου Σάββα, ἦτοι τὸ ἱεροσολυμιτικὸν μοναστικὸν τυπικόν, ἐνωρίς εἶχε διαδοθῆ εἰς τὰς ἐκτὸς τῆς Παλαιστίνης μονάς, μετὰ δὲ τὴν Εἰκονομαχίαν ἐπεκράτησε βαθμιαίως καὶ εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς ναοὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς, ἀντικαταστήσαν τὸ προηγουμένως ἰσχύον εἰς αὐτοὺς τυπικὸν τῶν «ἁσματικῶν ἀκολουθιῶν». Τὸ τελευταῖον διετηρήθη κατ' ἐξαιρέσιν εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἀλώσεως ἐκείνης ὑπὸ τῶν Λατίνων (ἔτος 1204) καὶ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν τῆς Θεσσαλονίκης μέχρι τῶν χρόνων τοῦ ἀρχιεπισκόπου Συμεὼν (+1429) καὶ ἔτι βραδύτερον. [...]. Βλέπε Γεωργίου Γ. Μπεκατώρου, ἄρθρον «Τυπικόν», Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία, τόμος 11ος, στήλαι 900-904, καὶ Ἰω. Φουντούλη, Τὸ λειτουργικὸν ἔργον Συμεὼν τοῦ Θεσσαλονίκης, Θεσ/νίκη 1966, σ. 145-159.»

[Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Δεληδήμος, ΣΥΜΒΟΛΗ, τ. 7, σ. 9, ὑποσ. 2]

Συστηματοποιήσις καὶ Κατανόησις τοῦ Τυπικοῦ

Διάκρισις Ἀκολουθιῶν Ἁγίων

Αἱ ἀκολουθίαι τῶν Ἁγίων ἐν τοῖς Μηναίοις διακρίνονται εἰς ἀκολουθίας⁷:

«μὴ ἑορταζομένων» Ἁγίων,
«ἑορταζομένων εἰς ζ´» (ἡμιορταζομένων) Ἁγίων καὶ
«ἑορταζομένων εἰς η´» (πλήρως ἑορταζομένων) Ἁγίων.

Ἡ κατάταξις, ἀπὸ πλευρᾶς Τυπικοῦ, ἐνὸς Ἁγίου ὡς «μὴ ἑορταζομένου», «ἑορταζομένου εἰς ζ´», «ἑορταζομένου εἰς η´», γίνεται εὐκόλως βάσει τῆς ἐν τῷ Μηναιῷ ἀκολουθίας αὐτοῦ καὶ βάσει ὀρισμένων κανόνων ποὺ ἐκτίθενται παρακάτω.

Νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ παλαιὰν τάξιν, ὁ κανὼν «μὴ ἑορταζομένου» Ἁγίου ψάλλεται εἰς δ´, ὁ κανὼν «ἑορταζομένου εἰς ζ´» (ἡμιορταζομένου) ψάλλεται εἰς ζ´ καὶ ὁ κανὼν «ἑορταζομένου εἰς η´» (πλήρως ἑορταζομένου) ψάλλεται εἰς η´ (τοῦλάχιστον εἰς τὰς καθημερινάς). Λέγομεν κατὰ παλαιὰν τάξιν, διότι τὸ ΤΜΕ (τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὰς Ἑνορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Συνοδικῇ ἀποφάσει) ἔθεσε τοὺς κανόνας τῶν ἑορταζομένων (νομίζουμε, παρότι δὲν γράφεται ρητῶς, καὶ τῶν μὴ ἑορταζομένων) Ἁγίων εἰς δ´⁸, τὸ ὁποῖον καὶ ἀκολουθοῦμε.

Γνώριζε ὅτι τὰ ἀπαραίτητα μέρη ἐκάστης ἀκολουθίας Ἁγίου εἶναι:

⁷ Εἰς τὸ βιβλίον «Τυπικὸν Ὁρθρου Ἑνοριῶν» [ΤΟΕ], εἰς τὸ Μηνολόγιον ὑπάρχει πλήρης κατάταξις τῶν ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων βάσει τοῦ Μηναιῦ.

⁸ [ΤΜΕ, σ. 21], [ΤΟΕ, σ. 37].

τρία στιχηρὰ προσόμοια χρησιμεύοντα ὡς ἐσπέρια (στιχηρά),
καὶ
εἷς κανὼν, μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν τοῦ ὁποίου ἔν **κάθισμα**.

Ἀνάλογα μὲ τὰ πρόσθετα στοιχεῖα ποῦ τυχὸν περιέχει ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου (ἐκ τοῦ Μηναίου), διακρίνεται εἰς τὰς περιπτώσεις⁹:

α' Ἁγιοὶ ἐορταζόμενοι εἰς η' (πλήρως ἐορταζόμενοι)¹⁰ εἶναι ὁσων ἡ ἀκολουθία ἔχει τοῦλάχιστον ἓν ἐκ τῶν κατωτέρω:

μικρὸν Ἑσπερινόν

τρία ἀναγνώσματα εἰς τὸν Ἑσπερινόν

καθίσματα δι' ἐκάστην τοῦ Ὁρθρου Στιχολογίαν

κάθισμα πολυελέου εἰς τὸν Ὁρθρον

Σημειωτέον ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ Ἁγιοὶ εἰς αὐτὴν τὴν κατηγορίαν (συνήθως ἔχοντες μικρὸν Ἑσπερινόν), οἱ ὅποιοι ἐορτάζονται «ἐπισήμως»¹¹ (ἐν Κυριακῇ) σύμφωνα μὲ τὸ ΤΜΕ.

Διακρίνομεν δύο κύριες περιπτώσεις (καὶ δύο ὑποπεριπτώσεις):

❖ **η' : Ὁ Ἅγιος ἔχει Εὐαγγέλιον Ὁρθρου**

- **η'•** : ἐορταζόμενος «ἐπισήμως ἐν Κυριακῇ»
- **η'⦿** : ἔχων Ἀγρυπνία

❖ **η'×** : Ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει Εὐαγγέλιον Ὁρθρου¹²

⁹ Αὐτοὺς τοὺς κανόνες κατάταξης (ἐπὶ τὸ πολυπλοκώτερον ὅμως) πρῶτος τοὺς εἰσήγαγε ὁ π. **Γεώργιος Ῥήγας [ΤΓΡ]**, καὶ ἐμεῖς τοὺς ἀναλύσαμε καὶ διαμορφώσαμε ἀπλούστερα στὸ βιβλίον μας «Τυπικὸν Ὁρθρου Ἐνοριῶν» (2008), σ. 37, ἐφαρμόζοντάς τους ἀκριβῶς εἰς τὸ Τυπικὸν τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας [ΤΜΕ].

¹⁰ Ἔχουν **πάντα Καταβασίαις καὶ Μεγάλῃ Δοξολογία**.

¹¹ βλ. σχετικά [ΤΟΕ, σ. 40, 100-102], [ΖΤ, σ. 128].

¹² Αὐτὴ ἡ περίπτωση ἀπαντᾶται εἰς: [ΜΒ, 6/9, 13/9, 23/9, 4/12, 7/1, 2/5, 1/7, 2/7, 5/7, 20/7, 25/7, 26/7, 1/8, 31/8]. Τὸ **ΤΓΡ** εἰς ὅλας τὰς παραπάνω ἡμερομηνίας **ἔχει Καταβασίαις**. Τὸ **ΤΜΕ**, πλὴν τῶν 23/9, 7/1, 1/8, 31/8 ὅπου ἔχει Καταβασίαις, λείπει ἐν καθημερινῇ ἡ Ἀκολουθία ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ. Εἰς τὸ Μηναῖον [ΜΒ] εἰς τὰς 4/12,

β'. Ἅγιοι ἑορταζόμενοι εἰς ζ' (ἡμιορταζόμενοι) εἶναι ὄσων ἡ ἀκολουθία δὲν ἔχει κανένα ὄσων ἀναφέρθησαν ἀνωτέρω¹³, ἀλλὰ ἔχει τοῦλάχιστον ἓν ἐκ τῶν κατωτέρω:

**ἀπόστιχα τοῦ Ἑσπερινοῦ
δοξαστικὸν ἀποστίχων τῶν αἰῶν
προσόμοια (στιχηρὰ) τῶν αἰῶν
μεγάλῃ Δοξολογίᾳ¹⁴**

Διακρίνομεν δύο κύριες περιπτώσεις (καὶ δύο ὑποπεριπτώσεις):

❖ ζ' : Ὁ Ἅγιος ἔχει Μικρὰ Δοξολογία

❖ ζ' : Ὁ Ἅγιος ἔχει Μεγάλῃ Δοξολογίᾳ¹⁵

- ζ' : ἑορτάζεται «ἐπισήμως ἐν Κυριακῇ» (ισχύει γιὰ τοὺς Εὐαγγελιστὲς ποὺ ἔχουν ἀκολουθία ἡμιορταζόμενη, εἰς ζ')¹⁶
- ζ' : «εἰ βούλει ποιήσον Μεγάλῃν δοξολογίαν», κατὰ τὸ Μηναῖον

Σημείωσε, εἰ τύχει ἐν **Σαββάτῳ**, λέγεται πάντοτε «**Θεὸς Κύριος**» μὲ Ἅγιον ἑορταζόμενον εἰς ζ' (ἦτοι ἡμιορταζόμενον).

2/7, 26/7, ὑπάρχουν οἱ **Εἰρμοὶ τῶν γ', ζ', η', θ' ᾠδῶν, ἀντὶ Καταβασιῶν**, καὶ εἰς τὴν 1/8 ὑπάρχουν σαφέστατα Καταβασίαι. Εἰς τὴν [MB, 23/9] λέγει: «**Εἰ βούλει εἰπὲ καὶ Καταβασίας**. Ἀνοιξὼ τὸ στόμα μου». Τὸ Μηναῖον τοῦ 1820, εἰς τὴν 31/8 ἔχει **Εἰρμούς**. Τὴν σήμερον ὁμως εἰς αὐτὴν τὴν τυπικὴν περίπτωσιν **η' ×** λέγομεν **πάντα Καταβασίαις** (πρβλ. [ΤΓΡ]).

¹³ Ὑπάρχουν δύο ἐξαιρέσεις Ἁγίων ἑορταζομένων εἰς ζ' ἀλλὰ σὲ περίοδο μεθεόρτων, ποὺ ἔχουν ἓνα ἢ δύο Καθίσματα, ἀλλὰ καὶ ἴδιον Δοξαστικὸν Ἀποστίχων τῶν Αἰῶν· 16/9, 8/2.

¹⁴ Σημειωτέον ὅτι οἱ ἑορταζόμενοι εἰς ζ' (ἡμιορταζόμενοι) Ἅγιοι, **δὲν ἔχουν ποτὲ Καταβασίαις** τῆς καθημερινῆς (καὶ ἄς βάλεις Μεγάλῃ Δοξολογίᾳ).

¹⁵ Ἐννοεῖται ἄνευ Καταβασιῶν πάντα, ἐν καθημερινῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πλήρως ἑορταζόμενος.

¹⁶ βλ. ΤΟΕ, σ. 102.

Υ'. Ἅγιοι μὴ ἑορταζόμενοι εἶναι ὄσων ἡ ἀκολουθία δὲν ἔχει κανένα ὄσων ἀναφέρθησαν εἰς τὰς ἄνω δύο περιπτώσεις, ἀλλ' ἔχει τοῦλάχιστον ἓνα ἐκ τῶν κατωτέρω:

**τὰ ἀπαραίτητα μέρη ἐκάστης ἀκολουθίας Ἁγίου
δοξαστικὸν ἑσπερίων καὶ δοξαστικὸν ἀποστίχων τοῦ
Ἑσπερινοῦ**

Σημειωτέον, ὅτι μπορεῖ Ἅγιος μὴ ἑορταζόμενος, πού ἔχει ἀκολουθία ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων μερῶν ἐκάστης ἀκολουθίας Ἁγίου, καὶ δοξαστικὸν ἑσπερίων καὶ δοξαστικὸν ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ ἐπιπλέον τοῦλάχιστον ἓν **κοντάκιον** καὶ ἓν **ἐξαποστειλάριον**, νὰ ἑορτάζεται εἰς ζ' (ἡμιορταζόμενος), ἀλλ' ἡ διάκρισις κεῖται ἐν τῇ ἐπισημότητι ἢ μὴ τοῦ μνημονευομένου Ἁγίου.

Διακρίνομεν δύο κύριες περιπτώσεις (καὶ μία ὑποπερίπτωσιν):

- ❖ – : Ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει κανένα **ιδιόμελον δοξαστικὸν** εἰς τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ [MB] ἀκολουθίαν του, ὅποτε λέγεται τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας, καὶ ὄχι τοῦ Ἁγίου¹⁷ (**μόνη περίπτωσις, εἰ τύχει ἐν Σαββάτῳ** ἐκτὸς προεορτιῶν / μεθεόρτων νὰ λέγεται «Ἀλληλούια»)
- ❖ –∴ : Ὁ Ἅγιος ἔχει **ιδιόμελον δοξαστικὸν** εἰς τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ [MB] ἀκολουθίαν του, ὅποτε λέγεται τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὄχι τῆς ἡμέρας (εἰ τύχει ἐν **Σαββάτῳ** λέγεται πάντα «Θεὸς Κύριος»)
- –/ζ' : ἡ Ἀκολουθία μπορεῖ νὰ ἑορτασθεῖ καὶ ὡς εἰς ζ'· ἡ διάκρισις κεῖται ἐν τῇ ἐπισημότητι ἢ μὴ τοῦ Ἁγίου.

¹⁷ Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ μερικὲς ἐξαιρέσεις εἰς τὰ Μηναιῶνα ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου, βλ. ὑποσ. 25, 26, γιὰ τὶς ὁποῖες καλὸ θὰ ἦταν τὰ Μηναιῶνα νὰ ἐναρμονισθοῦν ἐνθεν ἢ ἐκεῖθεν. Προτείνουμε τὴν συγγραφὴ ἀπὸ δόκιμους Ὑμνογράφους ἐνὸς καὶ μόνου δοξαστικοῦ γιὰ τὶς ἐξαιρέσεις τῶν Ἀποστόλων.

Ἐπίσης, τινὲς Ἅγιοι, εἴτε μὴ ἑορταζόμενοι, εἴτε ἑορταζόμενοι εἰς ζ' ἢ εἰς η' ἔχουν, ἀντὶ τριῶν προσομοίων ἑσπερίων, ἕξ τοιαῦτα, καὶ δύο κανόνας ἀνθ' ἑνός.

Πιστεύουμε ὅτι ἡ παραπάνω διάκρισις τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων βοηθᾷ ἐν τῇ **Συστηματοποίησιν καὶ κατανόησιν τοῦ Τυπικοῦ** τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ εὐκόλῃ καὶ ἀβίαστῃ τήρησίν του.

Παραθέτουμε τὶς παραπάνω περιπτώσεις τῶν Ἀκολουθιῶν τῶν Ἁγίων σύμφωνα μὲ τὸ Μηναιὸν [MB], εἰς τὸν Πίνακα 1, διὰ περισσοτέραν εὐκολίαν εἰς τὴν ἀπομνημόνευσιν.

Πίναξ 1. Ἀκολουθίες Ἁγίων

<p>εἰς η' έορταζόμενος</p> <p>ἦτοι πλήρως έορταζόμενος</p>	<p>η' : Ὁ Ἅγιος ἔχει Εὐαγγέλιον Ὅρθρου</p> <ul style="list-style-type: none"> • η'• : έορταζόμενος «έπισήμως ἐν Κυριακῇ» • η'#: ἔχων Ἀγρυπνία <hr/> <p>$\eta' \times$: Ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει Εὐαγγέλιον Ὅρθρου</p>
<p>εἰς ζ' έορταζόμενος</p> <p>ἦτοι ἡμιέορταζόμενος</p>	<p>ζ' : Ὁ Ἅγιος ἔχει Μικρὰ Δοξολογία</p> <hr/> <p>ζ'• : Ὁ Ἅγιος ἔχει Μεγάλη Δοξολογία¹⁵</p> <ul style="list-style-type: none"> • ζ'•• : έορτάζεται «έπισήμως ἐν Κυριακῇ» • ζ'• : «εἰ βούλει ποιήσον Μεγάλην δοξολογίαν», κατὰ τὸ Μηναιῶν
<p>—</p> <p>ἦτοι μὴ έορταζόμενος</p>	<p>— : Ὁ Ἅγιος δὲν ἔχει κανένα ιδιόμελον δοξαστικὸν εἰς τὴν ἐν τῷ Μηναιῷ ἀκολουθίαν του, ὅποτε λέγεται τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἡμέρας, καὶ ὄχι τοῦ Ἁγίου¹⁷ (μόνη περίπτωσις, εἰ τύχει ἐν Σαββάτῳ ἐκτὸς προεορτίων / μεθεόρτων νὰ λέγεται «Ἄλληλοῦια»)</p> <hr/> <p>—• : Ὁ Ἅγιος ἔχει ιδιόμελον δοξαστικὸν εἰς τὴν ἐν τῷ Μηναιῷ [MB] ἀκολουθίαν του, ὅποτε λέγεται τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου καὶ ὄχι τῆς ἡμέρας (εἰ τύχει ἐν Σαββάτῳ λέγεται πάντα «Θεὸς Κύριος»)</p> <ul style="list-style-type: none"> • —/ζ' : ἡ Ἀκολουθία μπορεῖ νὰ έορτασθεῖ καὶ ὡς εἰς ζ'· ἡ διάκρισις κεῖται ἐν τῇ έπισημότητι ἢ μὴ τοῦ Ἁγίου

Ἡμερομηνίες Ἀκολουθιῶν Ἁγίων

Εἰς τὸν κατωτέρω **Πλήρη Πίνακα Μηνολογίου**¹⁸, συμπεριλάβαμε χάριν πληρότητος, ὄχι μόνον τὶς ἡμέρες Ἁγίου **ἐορταζομένου**¹⁹, ἀλλὰ καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τοῦ ἑνιαυτοῦ. Ὅταν τύχει Ἅγιος μὴ ἐορταζόμενος (–, –:), χρησιμοποίησε τὸν Α΄ Τόμον [ΤΕ (τ.Α΄)].

Εἰς τὸν Πίνακα, πέραν τῶν συντομιῶν ποὺ ἐκτέθηκαν στὶς προηγούμενες παραγράφους (βλ. Πίνακα 1), προστέθηκαν καὶ οἱ ἐξῆς:

- Δ: Δεσποτικὴ Ἑορτή
- Θ: Θεομητορικὴ Ἑορτή
- α: Ἀπόδοσις Ἑορτῆς
- ἐπίσης τὸ γκρι χρῶμα δηλώνει προεόρτια/μεθέορτα.

Σημειωτέον, ὅτι **Αγρουπνία** (≡) σύμφωνα μὲ τὸ **ΤΑΣ** (καὶ τὸ **Μηναῖον**) γίνεται καὶ **κάθε Κυριακῆ**²⁰, **Δεσποτικὴ ἢ Θεομητορικὴ Ἑορτή** (συμπεραίνεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξὴ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ εἰς τὸ Μηναῖον/Παρακλητικὴ), πέραν ὀρισμένων ἐορτῶν Ἁγίων. Δὲν τὸ ἀναφέρουμε στὸν Πίνακα, χάριν ἀπλουστεύσεως.

Πίναξ 2. Πλήρης Πίναξ Μηνολογίου

¹⁸ πρβλ. ΤΟΕ, Μηνολόγιον, σ. 243-309. Οἱ ἡμερομηνίες αὐτὲς ἐξάγονται εὐκόλα ἀπὸ τὴν μελέτην τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου εἰς τὸ Μηναῖον, συμβουλευόμενοι τὴν κατηγοριοποίησιν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον.

¹⁹ Εἰς τὸ βιβλίον Τυπικὸν Ὅρθρου Ἐνοριῶν, μπορεῖτε νὰ βρεῖτε σύντομα διαγράμματα τοῦ Ὅρθρου αὐτοῦ [ΤΟΕ, σ. 113-115, 118, 129-130, 134-135, 153-154, κ.λπ.].

²⁰ Γέροντας Δοσίθεος (Ι. Μ. Παναγίας Τατάρνης): «Αὐτὴν τὴν αὐστηρότητα ὡς πρὸς τὴν τήρησιν τῶν παραδεδομένων τὴν καταγράφουν καὶ ξένοι περιηγηταί. Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος ὁ Γάλλος Tournefort εὕρισκεται εἰς τὴν Μύκονον. Γράφει τὰς ἐντυπώσεις του, ἴσως μὲ κάποιαν δόσιν ὑπερβολῆς. **Αἱ Λειτουργίαι τῆς Κυριακῆς** “εἶναι ἀτελείωτες καὶ ἐξουθενωτικὲς. Διαρκοῦν ἐξ ὥρας. Διαβάζουν ὄχι μονάχα εὐχὲς καὶ ἀποσπάσματα τῆς Γραφῆς, ἀλλὰ καὶ συναξάρια τῶν Ἁγίων σὲ λαϊκὴ γλῶσσα. Ἡ Λειτουργία ἀρχίζει στὶς δύο τὸ πρωὶ τὴν ὥρα ποὺ κοιμοῦνται οἱ Τοῦρκοι”», Πρακτικὰ Α΄ Πανελληνίου Συνεδρίου Ψαλτικῆς Τέχνης, 2000, σ. 189.

²¹ Ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, ἀπὸ τῆς Δευτέρας μετὰ τὴν τοῦ Θωμᾶ Κυριακῆ, αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Πεντηκοσταρίου - Τὸ Ἅγιον Πάσχα μπορεῖ νὰ ἐορτάζεται τὸ συντομώτερον 4 Ἀπριλίου (22 Μαρτίου μετὰ τὸ παλαιό), καὶ τὸ ἀργότερον 8 Μαΐου (25 Ἀπριλίου μετὰ τὸ παλαιό). Ἐπίσης τὸ Πεντηκοστάριον τελειώνει (Κυριακῆ τῶν Ἁγίων Πάντων) τὸ ἐνωρίτερον 30 Μαΐου, δηλ. 8 ἐβδομάδες μετὰ τὸ ἐνωρίτερον Πάσχα (17 Μαΐου μετὰ τὸ παλαιό)· τὸ ἀργότερον τελειώνει 3 Ἰουλίου (20 Ἰουνίου μετὰ τὸ παλαιό), [ΤΟΕ, σ. 82].

²² Αὕτη ἡ ἡμέρα ἀσφαλῶς καὶ εἶναι Δεσποτικὴ Ἑορτῆ. Ὅμως ἀπὸ τυπικῆς ἀπόψεως, δὲν κατατάσσεται ἀμιγῶς εἰς τὰς Δεσποτικὰς Ἑορτὰς «Δ», καθότι συνεορτάζεται καὶ ὁ Μέγας Βασίλειος, καὶ μάλιστα Εὐαγγέλιον Ὁρθρου ἀναγινώσκεται τοῦ Ἁγίου, καὶ τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, ψάλλεται δις καὶ πρὸ τοῦ τῆς Ἑορτῆς, [ΤΟΕ, σ. 278].

²³ Ἀρχεται ἀπὸ σήμερα ἂ Ἀυγούστου σὺν Θεῷ, ἡ **Νηστεία γιὰ τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου**.

²⁴ Διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρυπνίας, δὲν γίνονται Ἀγρυπνίες σὲ δύο συνεχόμενες ἡμέρες. Μπορεῖ τὴν μία χρονιά νὰ γίνῃ τὴν μία ἡμέρα, καὶ τὴν ἄλλη χρονιά τὴν ἐπόμενη ἡμέρα.

²⁵ Τὰ Μηναιᾶ ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου ἔχουν ἀπολυτικά Ἁγίου, βλ. [ΤΕ (τ.Α'), σ. 16, ὑποσ. 13], πρβλ. ὑποσ. 17 ἐνταῦθα.

²⁶ Εἰς τὰς 13/10, 30/10, 5/2, τὰ Μηναιᾶ ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου δὲν ἔχουν ἀπολυτικά Ἁγίου, βλ. [ΤΕ (τ.Α'), σ. 17, ὑποσ. 14], πρβλ. ὑποσ. 17 ἐνταῦθα.

²⁷ Ἐὰν τύχει ἐκτὸς τῆς Τεσσαρακοστῆς.

²⁸ Ἀρχεται ἀπὸ σήμερα ἰε' Νοεμβρίου σὺν Θεῷ, ἡ **Νηστεία τῶν Χριστουγέννων**.

²⁹ βλ. [ΤΟΕ, σ. 294, ὑποσ. 179].

³⁰ Εἰς τὰς 18/6, 21/6, τὸ χειρόγραφον, λείπει τὸ [ΜΒ], ἔχει καὶ δύο δοξαστικά τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα ὁμοῦς ὁ Βαρθολομαῖος ἀφαίρεσε (ἀφήνοντας ὑποσημειώσιν), ἐνῶ ἄφησε τὸ ἀπολυτίκιον.

³¹ Εἰς τὰς 19/2, 30/3 τὰ [ΜΒ] δὲν ἔχουν ἀπολυτίκιον Ἁγίου, ἔχει ὁμοῦς τὸ [ΤΑΣ (1545, 2012)] μετὰ τὸ ὅποῖον συμφωνοῦμε. Προτείνουμε τὴν συγγραφὴ ἀπὸ δόκιμους Ὑμνογράφους ἐνὸς καὶ μόνου δοξαστικοῦ εἰς τέτοια ἐξαιρετέα περίπτωσιν τοῦ Μηναιῶ, με σεβασμὸ βέβαια στὴν παράδοση τοῦ Τυπικοῦ (χωρὶς δηλ. ἀλλαγὴ τῆς τυπικῆς διατάξεως ἀπὸ π.χ. μὴ ἐορταζομένη σὲ ἐορταζομένη).

³² Ἀπὸ σήμερον 20/12 ἄρχονται τὰ Τριώδια εἰς τὰ Απόδειπνα [ΑΤ, σ. 160].

³³ Τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Ἁγίου Μερκουρίου, συμπίπτει καὶ ἡ Απόδοσις τῆς Ἑορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, βλ. Τυπικόν εἰς [ΤΟΕ], σ. 166, 264.

³⁴ Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐσπέρας ἀποδίδεται ἡ Ἑορτῆ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

³⁵ Τὸ [ΑΤ] βάζει **Ἀγρυπνία**.

³⁶ Εἰς τὰς 28-30 Ἰουλίου (γιὰ παράδειγμα), τὸ Μηναιῶν ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου [ΜΒ], ὁμοίως καὶ τὸ Μηναιῶν τοῦ 1820 (ὑπὸ τοῦ Νικολάου) δὲν ἔχει ἀπολυτίκιον (σωστά). Εἰς τὰ σύγχρονα Μηναιᾶ, παρατύπως καὶ ἐσφαλμένως προσετέθησαν. Ὅθεν οἱ τὴν εἶδησιν ταύτην λαμβάνοντες, διορθωθήτωσαν.

Βάσει τοῦ Πίνακα Μηνολογίου, δυνάμεθα νὰ συγκρίνουμε μὲ τὸ [ΑΤ, σ. 251] (–, Δ (δοξαστικόν), ΔΞ (Δοξολογία), Β.Ο. (Βαθὺς Ὁρθρος), ΑΓ (Ἀγρυπνία)), τὶς ἀντίστοιχες κατηγορίες τῶν Ἀκολουθιῶν.

Πίναξ 3. Σύγκρισις τυπικῶν περιπτώσεων [ΑΤ]

[ΑΤ, σ. 251-252]	Πλήρης Πίνακας Μηνολογίου
– (μικρὰ δοξολογία)	– ³⁷
Δ (Ἰδιόμ. δοξαστικόν, μικρὰ δοξ.)	–∴ ³⁸ , –ζ' ³⁹ , ζ' ⁴⁰ , ζ'□ ⁴¹
ΔΞ (Μεγάλη Δοξολογία)	ζ'■ ⁴² , ζ'□ ⁴³ , η'× ⁴⁴
Β.Ο. (Βαθὺς Ὁρθρος)	η'× ⁴⁵ , η' ⁴⁶
ΑΓ (Ἀγρυπνία)	η'• ⁴⁷ , η'∴ ⁴⁸

Ἀπὸ τὴν ἀνωτέρα σύγκριση βλέπουμε ὅτι ὁ διαχωρισμὸς εἰς τὸ [ΑΤ] διακρίνει μόνο πέντε περιπτώσεις, σὲ ἀντίθεση μὲ τὶς δέκα περιπτώσεις τοῦ Πίνακα 1.

Φυσικὰ εἴμαστε ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου διαχωρισμοῦ πιστεύοντες ὅτι βοηθάει περισσότερο εἰς τὴν κατανόησιν καὶ εὐκολοτέραν

³⁷ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 2-9 Ἀπριλίου.

³⁸ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 18 Νοεμβρίου, 9 Ἰανουαρίου, 7 Ἰουλίου.

³⁹ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 2 Σεπτεμβρίου, 4 Νοεμβρίου, 10 Ἰανουαρίου.

⁴⁰ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 2-3 Ὀκτωβρίου, 1-2, 6-7 Νοεμβρίου.

⁴¹ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 28 Σεπτεμβρίου.

⁴² ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 6, 9, 23 Ὀκτωβρίου, 10 Μαΐου.

⁴³ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 16 Ἰανουαρίου, 8, 17 Ἰουλίου.

⁴⁴ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 6 Σεπτεμβρίου, 1-2 Ἰουλίου.

⁴⁵ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 6 Σεπτεμβρίου, 2 Μαΐου, 1 Αὐγούστου.

⁴⁶ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 9 Δεκεμβρίου, 9 Μαρτίου, 4 Ἰουνίου.

⁴⁷ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 26 Ὀκτωβρίου, 8 Νοεμβρίου, 21 Μαΐου.

⁴⁸ ὡς ἐξάγεται ἀπὸ τὴν σύγκρισιν π.χ. 6 Δεκεμβρίου, 10 Φεβρουαρίου.

τήρησιν τοῦ τυπικοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀκριβεστέραν καταγραφὴν τῶν τυπικῶν διατάξεων.

Ἐὰν δοῦμε τὴν σύγκρισιν ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ ἰσχύοντος Τυπικοῦ [TME], ἴσως θὰ ἔπρεπε ἢ περιπτώσις ΔΞ τοῦ [AT] νὰ διαιρεθεῖ εἰς δύο περιπτώσεις, ὡς ἐξῆς:

«ΔΞ(ζ'), Μεγάλη Δοξολογία ἄνευ Καταβασιῶν» ↔ ζ'ᵃ, ζ'ᵃ.

«ΔΞ(η'), Μεγάλη Δοξολογία μετὰ Καταβασιῶν» ↔ η'ᵃ.

Ἐὰν δοῦμε ὁμως τὴν σύγκρισιν μὲ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι παλαιὰ εἰς τὴν περίπτωσιν η'ᵃ ὑπῆρχαν ἀκολουθίαι χωρὶς Καταβασίαι¹², τότε ἴσως νὰ μὴν χρειάζεται τέτοιος διαχωρισμός, θεωρῶντας ὅτι ἢ περίπτωσις ΔΞ τοῦ [AT] εἶναι ἄνευ Καταβασιῶν.

Ἡ ἀνωτέρα ἀνάλυσις, ἐφαρμοζόμενη εἰς τὸ παρὸν τυπικο-εγκόλπιον μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ καὶ ὡς μία **πρώτη προσέγγισις ἐνοποιήσεως τῶν Τυπικῶν, τῶν Ἐνοριῶν, τοῦ ΤΑΣ, καὶ τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους.**

Χάριν ἀπλουστεύσεως (εἰ βούλει διὰ τὰς ἐνορίας· εἰ δὲ μὴ, χρησιμοποίησε τὸν Πλήρη Πίνακα Μηνολογίου), περιλαμβάνουμε παρακάτω τὸν **Ἀπλουστευμένο Πίνακα Μηνολογίου**, ὅπου συμπτήξαμε τὶς ἀκόλουθες περιπτώσεις (βλέπε Πίνακα 1):

η'ᵃ → η'

-/ζ' → ζ'

ζ'ᵃ → ζ'ᵃ

Πίναξ 4. Ἀπλουστευμένος Πίναξ Μηνολογίου

	Σεπ	Ὀκτ	Νοε	Δεκ	Ἰαν	Φεβ	Μάρ	Ἀπρ ²¹	Μάι	Ἰούν	Ἰουλ	Αὐγ
α'	η'	ζ'	ζ'	-	Δ/η ²²	ζ'	-;:27	- ²⁵	-	-	η'×	η'× ²³
β'	ζ'	ζ'	ζ'	-	-	Θ	-	-	η'×	- ²⁵	η'×	ζ'
γ'	ζ'	ζ'	ζ'*	-	-	-	-	-	-	-	-	-
δ'	ζ'	-	ζ'	η'×	- ²⁵	-	-	-	-	η'	- ²⁵	- ²⁵
ε'	ζ'	-	-	η'	-	-;:26	-	-	- ²⁵	-	η'×	-
ζ'	η'×	ζ'*	ζ'	η'•	Δ	-	ζ'	-	-;:	-	- ²⁵	Δ
ζ'	-	ζ'	ζ'	-	η'×*	-	-	-	-;:	-	-;:	-
η'	Θ	ζ'	η'•	-	-	ζ'	-	-	η'•	ζ'	ζ'*	-
θ'	ζ'	ζ'*	-	η'	-;:	α	η'	-	-;:	- ²⁵	-	- ²⁵
ι'	-	ζ'	-	ζ'	ζ'	η'	-	-	ζ'*	-	-	-
ια'	-	- ²⁵	ζ'	-;:	η'	ζ'	-	-	- ²⁵	ζ'*	η'	-
ιβ'	α	ζ'	ζ'	η'	-	-	-	-	-;:	ζ'	-	ζ'
ιγ'	η'×	-;:26	η'•	ζ'	ζ'	ζ'	-	-	-	-	ζ'	α
ιδ'	Δ	ζ'	ζ'*	-	α	-;:27	-	-	-	ζ'	- ²⁵	-
ιε'	ζ'	-	ζ' ²⁸	ζ'*	ζ'	- ²⁵	-	-	ζ'	-	ζ'	Θ
ιζ'	ζ'	ζ'	ζ'*	-	ζ'*	-	-	-	- ²⁵	-	-	- ²⁵
ιζ'	-	- ²⁵	ζ'	ζ'*	η'	ζ'	-	-	- ²⁵	-;:29	ζ'*	-
ιη'	-	ζ'*	-;:	-	η'	- ²⁵	-	-	-	- ³⁰	-	-
ιθ'	-	-	-	-	ζ'	- ³¹	-	-	-	-;:	- ²⁵	-
κ'	ζ'	ζ'	- ²⁵	ζ' ³²	η'	-	-	-	-	-	η'×	-
κα'	α	ζ'	Θ	-	ζ'	-	-	-	η'•	- ³⁰	- ²⁵	-
κβ'	-;:	ζ'	ζ'	-;:	ζ'	-	-	-	-	-	ζ'	ζ'
κγ'	η'×	ζ'*	- ²⁵	ζ'	ζ'	-	-	η'•	-	-	-;:	α
κδ'	ζ'	ζ'	ζ'	-	- ²⁵	η'	-	-	-;:	η'•	ζ'	- ²⁵
κε'	-;:	ζ'	η'/α ³³	Δ	η'•	-	Θ	ζ'*	η'	ζ'	η'×	ζ'*
κζ'	η'	η'•	ζ'	-	- ²⁵	-	ζ'	-	- ²⁵	-	η'×	ζ'
κζ'	-;:	ζ'	ζ'	ζ'	η'	-	-	- ²⁵	-	-;:	η'	- ²⁵
κη'	ζ'*	η'	ζ'	- ²⁵	ζ'	-	-	-	-	- ²⁵	- ³⁶	ζ'
κθ'	ζ'	- ²⁵	-	ζ'	ζ'	-	-	- ²⁵	-	η'•	-	η'•
λ'	ζ'	-;:26	η'•	-	η'•	-	- ³¹	ζ'*	-	η'×*	-	ζ'
λα'	-	- ²⁵	-	α	ζ'	-	-	-	-	-	-;:	η'×

Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης

Χαίροις μετὰ Θεὸν ἢ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἢ ἔχουσα, ἀμέσως ἢ δεχομένη τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν, τὸ πλήρωμα ὅλον καὶ εἰς ἅπαντας, Ἀγγέλους ἀνθρώπους τε, τοῦτο διαπορθμεύουσα· τοῦ ἐμπυρίνου οὐρανοῦ τὸ τεράστιον τηλεσκόπιον, βουλῶν θείων θαυμάσιον τέλος τὸ σκοπιμώτατον, καὶ ὕστατον Πάναγνε, δημιουργίας ἀπάσης, δι' ἣν ὁ κόσμος ἐγένετο· καὶ Σοῦ τῆ γεννήσει, ἡ αἰώνιος τοῦ Κτίστου βουλή πεπλήρωται.

Φοβεῖ με κριτήριον, Θεομήτορ τὸ Δεσποτικόν, καὶ δέδοικα ὡς πολλῶν ἐμπλεως κακῶν, πλὴν εἰς Σὲ κατέφυγον, καταφυγὴ τῶν ἀμαρτωλῶν, καὶ μὴ ἀπόση με, ἀλλὰ σώσον τῷ ἔλεει Σου.

[Θεοτοκάριον, ἦχος πλ. α', τῆ Κυριακῆ ἑσπέρας]

Ἐπὶ Σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος· ἠγιασμένη Ναέ, καὶ παράδεισε λογικέ, παρθενικὸν καύχημα· ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν, ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· Τὴν γὰρ Σὴν μήτραν, θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν Σὴν γαστέρα, πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπὶ Σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις· δόξα Σοι.

Παρακλητική, Τῆ Κυριακῆ εἰς τὸν Ὅρθρον, ἦχος πλ. δ'.

Πίσω: Ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Γλυκοφιλούσης, ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Καθηδρικὸν Ναὸν Ἀποστόλου Παύλου Κορίνθου. Διὰ χειρὸς Φωτίου Κόντογλου καὶ Γεωργίου Γλιάτα.

Ἀρχὴ σὺν Θεῷ Ἀγίῳ τοῦ Ὁρθρου

Πρὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ Ὁρθρου, εἰς τὸ Ἀναλόγιον, ἀνοίξει τὸ βιβλίον τῆς Παρακλητικῆς⁴⁹, εἰς τὸν ἦχον τῆς ἐβδομάδος, τῇ σημερινῇ ἡμέρᾳ πρωὶ ἐν τῷ Ὁρθρῳ, καὶ τὸ βιβλίον τοῦ Μηναίου εἰς τὴν σημερινὴν ἡμέραν εἰς τὸν Ὁρθρον.

Ἀρχὴ τοῦ Ὁρθρου

Ὁ ἱερεὺς (μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Μεσονυκτικοῦ):

· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν⁵⁰.

Ὁ ἱερεὺς⁵¹:

Δόξα Σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

[Δεῦτε προσκυνήσωμεν (γ')· καὶ οἱ Ψαλμοὶ ιθ' καὶ κ']⁵²

⁴⁹ Ἡ τὸ βιβλίον τοῦ Τριψιδίου ἐν τῇ Μ. Τεσσαρακοστῇ ἢ τὸ βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.

⁵⁰ Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, μέχρι τῆς Κυριακῆς τῆς Πεντηκοστῆς, οὐ λέγεται τὸ Βασιλεῦ οὐράνιε, ἀλλὰ μετὰ τὸ Ἀμήν, Χριστὸς ἀνέστη (γ').

⁵¹ Σύμφωνα μὲ τὰ [ΤΚΠ, σ. 2], [ΤΜΕ, σ. 45, 54], [ΙΕΡ, σ. 40, 47], τὸ «Βασιλεῦ οὐράνιε», οὐδέποτε λέγεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἢ τοῦ Ὁρθρου. Ἄν ὁμως δὲν ἐπισυνάπτεται ὁ Ὁρθρος εἰς τὸ Μεσονυκτικόν, λέγομεν τὸ «Βασιλεῦ οὐράνιε», ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ Μεσονυκτικοῦ [ΩΡΛ, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, σ. 59].

⁵² Συνήθως παραλείπονται εἰς τὰς ἐνορίας, πλὴν τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς. Εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν προσθέτομεν πρὸ τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν, πλὴν τῆς Μ. Ἑβδομάδος, τό· Τρισάγιον, Κύριε ἐλέησον (γ'), Δόξα. Καὶ νῦν.

Εἶτα, ὁ ἀναγνώστης, **τὸ τρισάγιον**.⁵³

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (γ')⁵⁴.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι· καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα⁵⁵. Καὶ νῦν⁵⁶.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου· ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερεὺς·

Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης (χῦμα)⁵⁷. Ἀμήν.

Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν Σου καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος καὶ τὸ Σὸν φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ Σου πολίτευμα.

⁵³ Σύμφωνα μὲ τὸ [ΩΡΛ, σ. 61], [ΤΓΡ, σ. 187]: Δόξα. Καὶ νῦν, πρὸ τοῦ Τρισαγίου.

⁵⁴ Συντόμευσις· λέγε τρεῖς φορές τὸ ἴδιο.

⁵⁵ Συντόμευσις· λέγε: «Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι».

⁵⁶ Συντόμευσις· λέγε: «Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

⁵⁷ Τῇ Δευτέρᾳ τῆς Α' ἐβδομάδος τῶν νηστειῶν (Καθαρὰ Δευτέρα): Κύριε ἐλέησον (ιβ'), καὶ εὐθὺς Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον πάτερ (παραλειπομένων τῶν, Σῶσον Κύριε τὸν λαόν Σου, κτλ.).

Δόξα.

Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ Σου καινῇ πολιτείᾳ τοὺς οἰκτιρμούς Σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός· εὐφρανον ἐν τῇ δυνάμει Σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν Σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον⁵⁸.

Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε, μὴ παρίδης, ἀγαθὴ, τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε Θεοτόκε· στήριξον ὀρθοδόξων πολιτείαν· σῶζε οὖς ἐκέλευσας βασιλεύειν καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες τὸν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

Ὁ ἱερεὺς τὴν **μικρὰ ἐκτενή (δέησιν)**·

Ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, δεόμεθά Σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεὺς·

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.⁵⁹

Ὁ ἀναγνώστης·

Ἀμήν. Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, πάτερ.

Ὁ ἱερεὺς·

⁵⁸ Ἡ λέξις Θεοτοκίον, ἀποσιωπᾶται.

⁵⁹ «Αἱ ἐκφωνήσεις κυρίως εἶναι ἢ κατακλείς οὐχὶ τῶν Συναπτῶν, Ἐκτενῶν καὶ πάσης ἄλλης Δεήσεως, ἀλλὰ τῶν Εὐχῶν, αἱ ὁποῖα ἀναγινώσκονται (μυστικῶς) γινομένων τῶν Δεήσεων, τῶν Συναπτῶν, Ἐκτενοῦς καὶ πάσης ἄλλης Δεήσεως», ἐκ τοῦ Ἱερατικοῦ [ΙΕΡ, σ. 54].

**Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ
Τριάδι, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ Ἐξάψαλμος ἀναγινώσκεται καθ' ἡμέραν, παραλείπεται δὲ μόνον, καθ' ὄλην τὴν Διακαινήσιμον ἐβδομάδα, καὶ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα [ΙΕΡ σ. 48].

Ἐξάψαλμος

Ὁ Ἀναγνώστης⁶⁰, μετ' εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ, ἀπαγγέλει τὸν Ἐξάψαλμον, ἀκροωμένων πάντων ἐν ὀρθίᾳ στάσει, σιωπῇ καὶ καταλύξει καὶ ὡς Αὐτῷ Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλούντων ἀοράτως καὶ δυσωπούντων ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Πρόσχετος ὅτι τούτου ἀναγινωσκομένου οὔτε μετάνοια, οὔτε σχήματα, οὔτε γονυκλισίαι, οὔτε σταυροὶ γίνονται.⁶¹

Ὁ ἀναγνώστης·

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία (ἐκ γ').

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου (δίς).

Ψαλμός γ'. (3)

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; Πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ. Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· Οὐκ ἔστι σωτηρία αὐτῷ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Σὺ δέ, Κύριε, ἀντιλήπτωρ μου εἶ· δόξα μου, καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου. Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ. Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεται μου. Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ

⁶⁰ Εἰς τὰς Ἱερὰς Μονὰς, ὁ Ἡγούμενος ἀναγινώσκει τὸν Ἐξάψαλμον.

⁶¹ πρβλ. [ΙΕΡ, σ. 48], [ΔΤΑ, σ. 61], [ΕΓΚ, σ. 37], [ΤΜΕ, σ. 325], [ΤΑΣ (2012), σ. 282].

μυριάδων λαοῦ, τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι. Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με, ὁ Θεός μου. Ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθραίνοντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας. Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνώσα· ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταιί μου.

Ψαλμός λζ'. (37)

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ τὴν χεῖρά σου. Οὐκ ἔστιν ἴσους ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου· οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου. Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ. Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μάλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου. Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην. Ὅτι αἱ ψοαὶ μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴσους ἐν τῇ σαρκί μου. Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα· ὠρυόμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου. Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη. Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχύς μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ. Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν. Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητος καὶ δολιότητος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν. Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ. Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἐλεγμούς. Ὅτι ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, σὺ εἰσακούση, Κύριε ὁ Θεός μου. Ὅτι εἶπον· Μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου, καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου, ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρημόνησαν. Ὅτι ἐγὼ εἰς μάλιστα εἶτοιμος καὶ ἡ ἀλγηδὼν μου ἐνώπιόν μου ἔστι διαπαντός. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ

μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μου. Οἱ δὲ ἐχθροὶ μου ζῶσι καὶ κεκραταίονται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως. Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ κατεδίωκον ἀγαθωσύνην. Μὴ ἐγκαταλίπης με, Κύριε, ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευ εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε, τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν· Μὴ ἐγκαταλίπης με, Κύριε, ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευ εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε, τῆς σωτηρίας μου.

Ψαλμός ξβ'. (62)

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, πρὸς σέ ὀρθρίζω. Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῆ ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ. Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην σοι, τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου. Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωᾶς· τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσί σε. Οὕτως εὐλόγησω σε ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἁρῶ τὰς χεῖράς μου. Ὡς ἐκ στέατος, καὶ πότιτος ἐμπλησθεῖη ἡ ψυχὴ μου, καὶ χεῖλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου. Εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ. Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου ἀγαλλιάσομαι. Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου. Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου· εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς· παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, μερίδες ἄλωπέκων ἔσονται. Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνῶν ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

Καὶ πάλιν· Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ, ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου ἀγαλλιάσομαι. Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου· ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν τριῶν πρώτων Ψαλμῶν⁶² ὑπὸ τοῦ Ἀναγνώστου, ὁ ἱερεὺς ὑποκλίνεται πρὸ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἴσταται, ἐπὶ τῆς Ὡραίας πύλης,

⁶² Σύμφωνα μὲ τὸ [ΑΤ, σ. 25], ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει μυστικῶς τὰς Εὐχὰς ἔμπροσθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ἐξαψάλμου, καὶ

ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, καί, ὑποκλιθεῖς, ἀναγινώσκει μυστικῶς τὰς Εὐχάς.

Ὁ ἀναγνώστης συνεχίζει ἄνευ τινος διακοπῆς:

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἄλληλούια, ἀλληλούια, ἀλληλούια. Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ', ἄνευ μετανοίας, γονυκλισίας, ἢ σταυρῶν⁶³).

Κύριε ἐλέησον (ἐκ γ'). Δόξα. Καὶ νῦν.

Ψαλμός πζ'. (87)

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου. Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου. Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ ἤγγισε. Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡσεὶ ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὡσεὶ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἀπόσθησαν. Ἔθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου. Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου, καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ. Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς. Παρεδόθην, καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην· οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας. Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν, διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου. Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονται σοι; Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ; Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῆ ἐπιλελησμένη; Κἀγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρῶτ' ἡ προσευχή μου προφθάσει σε. Ἰνατί, Κύριε, ἀπώθῃ τὴν ψυχὴν μου; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; Πτωχός

εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἐξέρχεται ἐκ τῆς βορείας πύλης καὶ συνεχίζει τὴν μυστικὴν ἀνάγνωσιν τῶν Εὐχῶν ἐμπροσθεν τοῦ Κυρίου τοῦ τέμπλου.

⁶³ Ἡ ἐκτέλεση τοῦ σημείου τοῦ Σταυροῦ, λέγεται καὶ (μικρὴ) μετάνοια, ἐν ἀντιπαράθεσι πρὸς τὴν μεγάλη μετάνοια πού ἀπαιτεῖ γονυκλισία.

εἰμι ἐγώ, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθεὶς δὲ ἐταπεινώθην, καὶ ἐξηπορήθην. Ἐπ' ἐμέ διήλθον αἱ ὄργαι σου, οἱ φοβερισμοὶ σου ἐξετάραζάν με. Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα. Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Καὶ πάλιν· Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου. Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλμός ρβ'. (102)

Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ. Τὸν εὐίλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου. Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου. Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρῖμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις. Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῆ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ. Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος· οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνεῖ. Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν. Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς, ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν. Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν. Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς, ὠκτεῖρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν· ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμεν. Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὕτως ἐξανθήσει. Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ. Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν. Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ, ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ. Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Καὶ πάλιν· Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ· εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

Ψαλμός ρμβ'. (142)

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρῶτὸν τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἧ ὑπορούσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Καὶ πάλιν· Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου (δίς).

Εἶτα· Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῆ εὐθεία.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀλληλούια, ἀλληλούια, ἀλληλούια, δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ', μετὰ μετανοιῶν γ'). Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Ὁ ἱερεὺς ἀναγνοὺς μυστικῶς πάσας τὰς Εὐχὰς καὶ ἀσπασάμενος τὴν δεσποτικὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐπανέρχεται ἐν τῷ ἱερῷ Βήματι⁶⁴.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μεγάλην Συναπτὴν, ἦτοι τὰ «**Εἰρηνικά**»·

Ἐν εἰρήνῃ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπὲρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καὶ τῶν μετὰ πίστεως εὐλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (τοῦ δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντὸς τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

⁶⁴ Σύμφωνα μετὰ τὸ [ΑΤ, σ. 26]· ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τὰ Εἰρηνικά ἐξω τοῦ Βήματος, ἐστραμμένος πρὸς ἀνατολὰς, ἔμπροσθεν τῶν Ἁγίων Θυρῶν (ἔτσι λέγονται καὶ ἄπασαι αἱ αἰτήσεις εἰς τὸν Ὁρθρον).

Ἐπεὶ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, πάσης Ἀρχῆς καὶ Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηράν, θάλασσαν καὶ ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν Στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπεὶ τῆς πόλεως (ἢ τῆς χώρας, ἢ τῆς νήσου, ἢ τῆς κόμης, ἢ τῆς ἀγίας Μονῆς) ταύτης, πάσης πόλεως, χώρας, καὶ τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπεὶ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπεὶ πλεόντων, ὀδοιπορούντων, νοσούντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καὶ τῆς σωτηρίας αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἐπεὶ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ Σῆ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον ἢ Ἀμήν⁶⁵.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς)⁶⁶, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

⁶⁵ Δέον ὅπως μὴ παραθεωρηθεῖ εἰς τὸ «Ἀντιλαβοῦ», καὶ ἡ παράδοσις τῆς ἀπαντήσεως «Ἀμήν» (ἀντὶ τοῦ Κύριε ἐλέησον), ὅπως ὑπάρχει ἀκόμη εἰς ἱεροψάλτας, καὶ εἰς βιβλία, π.χ. βλ. Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ (Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ) [ΜΤΕ, σ. 176, 180, ἀλλὰ καὶ σ. 184], καί, Ἱερατικὸς Μουσικὸς Θησαυρὸς, ὑπὸ Δημ. Γ. Σουρλαντζῆ, Ἀνωτέρα Ἐκκλ. Σχολὴ Θεσ/νίκης, 1965. Ἀκόμη καὶ τὸ [ΕΚΠ, σ. 27, ὑποσ. 3] παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν τῆς παραδόσεως τοῦ «Ἀμήν».

⁶⁶ Ὁ ἀναγνώστης· ἐκ παραδόσεως.

Ὅτι πρέπει Σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἔχομεν τὰς ἐξῆς περιπτώσεις·

Ἀπλὴ καθημερινή (καὶ Σάββατον)·

Ἐὰν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἤτοι ἡμιορταζόμενος, συνέχισε εἰς σελ. 49.

Ἐὰν τύχει Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς η', ἤτοι πλήρως ἑορταζόμενος, συνέχισε εἰς σελ. 75.

Ἐντὸς προεορτίων/μεθεόρτων·

Ἐὰν τύχουν Προεόρτια ἢ Μεθεόρτα μὲ Ἅγιον εἰς ζ', συνέχισε εἰς σελ. 93.

Ἐὰν τύχουν Προεόρτια ἢ Μεθεόρτα μὲ Ἅγιον εἰς η', συνέχισε εἰς σελ. 105.

Ἐντὸς τοῦ Πεντηκοσταρίου·

Αἱ ἀκολουθίαι τελοῦνται κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Πεντηκοσταρίου· ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος τοῦ Θωμᾶ καὶ ἐκτὸς τῶν ἀποδόσεων τῶν Ἑορτῶν, ὁμοιάζει ἢ διάταξις μὲ τὴν Προεορτίων / Μεθεόρτων, σελ. 93 (καὶ σελ. 105).

Άγιος έορταζόμενος εις ζ', ήτοι ήμιορταζόμενος

Θεός Κύριος

Ψάλλεται τὸ **Θεός Κύριος**, ἐναλλάξ ὑπὸ τῶν χορῶν, εἰς τὸν ἥχον τοῦ πρώτου ἀπολυτικίου (τῆς σημερινῆς τυπικῆς διατάξεως).

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ⁶⁷.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεός Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Ἀπολυτίκια

Καὶ ψάλλονται τὰ **ἀπολυτίκια**, ὡς ἐξῆς· ἐὰν εἶναι ἕνας Ἅγιος:

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

⁶⁷ Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ [ΤΜΕ, σ. 16] ([ΕΓΚ, σ. 42]), τὸ ὁποῖον ἴσως εἶναι παλαιότερη τοῦ ΤΜΕ παράδοσις, πὸν παραπέμπει κατὰ τὴν γνώμη μας στὴν εὐχή. Παλαιότερον ὁ στίχος ἦταν «Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ», [ΣΥΛ], [ΕΚΠ].

Δόξα, τὸ αὐτό⁶⁸.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τῆς ἡμέρας (βλ. σ. 111) ἐὰν ὁ Ἅγιος ἔχει μικρὰν δοξολογίαν⁶⁹ ἀλλιῶς τὸ α' Θεοτοκίον (βλ. σ. 125), ὁμόηχον τοῦ ἀπολυτικίου.

Ἐὰν ὁμοῦς ἡ ἀκολουθία εἶναι συμψαλμώδῃσις Ἀκολουθιῶν⁷⁰ δύο Ἁγίων, ὅπου ὁ δευτέρος Ἅγιος ἔχει ἔστω ἓν ἰδιόμελον δοξαστικόν (ζ', —:), τότε λέγε, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω:

Ἀπολυτίκιον τοῦ πρώτου Ἁγίου.

Δόξα, Ἀπολυτίκιον τοῦ δευτέρου Ἁγίου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον τῆς ἡμέρας (βλ. σ. 111) ἐὰν ὁ Ἅγιος ἔχει μικρὰν δοξολογίαν⁶⁹ ἀλλιῶς τὸ α' Θεοτοκίον (βλ. σ. 125), ὁμόηχον τοῦ δευτέρου (τελευταίου) ἀπολυτικίου.

Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου)

[Ἡ α' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161), εἰς στάσεις γ'⁷¹]

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἵτησιν**»):

⁶⁸ Κάθε ἀκολουθία, ἔχει τὸ πολὺ ἓν ἀπολυτίκιον. Μὴν παραλείπετε τὸν διπλασιασμό τοῦ τροπαρίου ὅταν αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τὸ τυπικόν (αἰῶνες τώρα). Ἐπανάληψις μήτηρ μαθήσεως. — Ποτὲ δὲν λέγεται (σύμφωνα μὲ τὸ Τυπικόν) ἀπολυτίκιον Ἁγίου, ἄνευ ψαλμωδῆσεως τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου (χωρὶς νὰ ποῦμε ἔστω τὸν κανόνα τοῦ Ἁγίου)· μόνον τὸ ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ λέγεται ἄνευ ἀκολουθίας (καὶ αὐτὸ μόνον) στὴν Θεία Λειτουργία.

⁶⁹ Κατὰ ἄλλην γνώμην, ἐὰν ἔχει Σταυροθεοτοκία εἰς τὴν ἐν τῷ Μηναίῳ ἀκολουθίαν.

⁷⁰ Ἡ ἔννοια τῆς συμψαλμωδῆσεως Ἀκολουθιῶν, καὶ παραδειγματικὲς τυπικὲς διατάξεις, παρατίθενται εἰς τὸ «Τυπικὸν Ὁρθρου Ἐνοριῶν», [ΤΟΕ, σ. 175].

⁷¹ Πρὸ ἐκάστης στάσης προτάσσεται τὸ Κύριε ἐλέησον (γ'). Δόξα, Καὶ νῦν. Μεθ' ἐκάστην στάσιν λέγεται τὸ Δόξα, Καὶ νῦν. Ἀλληλοῦα, ἀλληλοῦα, ἀλληλοῦα: δόξα Σοι ὁ Θεός (ἐκ γ'). Εἰς τὸ τέλος τῆς τελευταίας στάσεως, προστίθεται πρὸς τοῦτοις καὶ τὸ Ἡ ἐλπίς ἡμῶν Κύριε δόξα Σοι, ὡς ἐπομένης αἰτήσεως [ΤΓΡ, σ. 32], [ΨΛΤ].

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἥτοι ἡμιορταζόμενος

51

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῆ Σῆ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον ἡ Ἀμήν⁶⁵.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς), μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Ὅτι Σὸν τὸ κράτος, καὶ Σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν Καθίσματα τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος⁷² ἐκ τοῦ βιβλίου τῆς Παρακλητικῆς,

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν).

[Ἡ β' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161) (εἰς στάσεις γ'⁷¹), καὶ «Αἵτησις» με' ἐκφώνησιν· Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόνητος...]

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν).

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν γ' Στιχολογίαν⁷³), ἐκτὸς Σαββάτου⁷⁴.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκειται ὁ **Ν' Ψαλμός** (χῦμα).

⁷² Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἥτοι ἡμιορταζόμενος, δὲν ἔχει Καθίσματα εἰς τὴν ἀκολουθίαν του (σ. 25).

⁷³ Τὸ ΤΜΕ δὲν προβλέπει γ' στιχολογίαν Ψαλτηρίου ἐν καθημερινῇ, ἐκτὸς Μ. Τεσσαρακοστῆς.

⁷⁴ Τὸ Σάββατον δὲν ὑπάρχει γ' στιχολογία.

Ν΄ Ψαλμός (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλυνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἂν· ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον

Κανόνες⁷⁵ λέγομεν ἐκ τῆς Παρακλητικῆς καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου.

Ἄν ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου ἔχει ἕναν κανόνα, τότε λέγονται πρῶτα οἱ δύο κανόνες τῆς Παρακλητικῆς, καὶ τελευταῖος τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου⁷⁶.

Ἄν ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου ἔχει δύο κανόνας, τότε ἀπὸ Δευτέρᾳ ἕως Παρασκευῆ, λέγεται μόνον ὁ πρῶτος κανὼν τῆς Παρακλητικῆς, καὶ μετὰ οἱ δύο κανόνες τοῦ Μηναίου. Ἐὰν τύχει Σάββατον, λέγεται ὁ β' κανὼν τῆς Παρακλητικῆς (ἤτοι ὁ νεκρώσιμος, ἐνῶ ὁ α' παραλείπεται), καὶ μετὰ οἱ δύο κανόνες τοῦ Μηναίου⁷⁶.

Εἰς τὸ προτελευταῖον τροπάριον ἐκάστης ᾠδῆς λέγομεν, Δόξα, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον, Καὶ νῦν. Διὰ τὰ ὑπόλοιπα τροπάρια, πλὴν τῶν εἰρμῶν, βλέπε τοὺς προσαλλόμενους στίχους⁷⁷, εἰς σελ. 165.

Οἱ **Κανόνες** ψάλλονται οὕτω:

⁷⁵ Εἰς τὴν ἐποχὴν μας, διαπιστώνεται ἐνιαχοῦ δυσθυμία ὡς πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν/ψαλμῳδῆσιν τῶν Κανόνων εἰς τὸν Ὅρθρον, συνάμα δὲ καὶ μικρὴ προσέλευση τῶν πιστῶν εἰς τὸν Ὅρθρον διὰ τὰ τοὺς ἀκούσουν καὶ τὰ προσευχηθοῦν, καὶ μετὰ κάνουμε Παρακλητικούς Κανόνες. Ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι κάκεῖνα μὴ ἀφιέναι (Ματθ. κγ' 23).

⁷⁶ Ἐν Σαββάτῳ, ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, λέγε τοῦ Ἁγίου πρῶτον, καὶ τελευταῖον τὸν νεκρώσιμον κανόνα, [ΤΑΣ(1685), ΤΑΣ(2010), κεφ. ζ', κεφ. 4ε'], [ΤΟΕ, σ. 113]. Γνώμη τινῶν εἶναι ὅτι καταλιμπάνονται σήμερα τὰ Νεκρώσιμα ἐν τῷ Σαββάτῳ.

⁷⁷ Εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος (π.χ. Ἱ.Μ.Μ. Λαύρας, Ἱ.Μ.Μ.Βατοπαιδίου), ἐν καθημεριναῖς, γίνεται καὶ ἡ **Στιχολογία τῶν ἐννέα (βιβλικῶν) Ὠδῶν** μαζί με τοὺς Κανόνες, ὅποτε λέγονται οἱ ἀντίστοιχοι στίχοι τῶν (βιβλικῶν) Ὠδῶν, (βλ. σελ. 167, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ Ψαλτηρίου).

Ὡδή α'.

ὁ πρῶτος κανὼν μὲ τὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ'⁷⁸,
 ὁ δεῦτερος κανὼν ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ',
 καὶ τελευταῖος, ὁ τρίτος κανὼν εἰς δ', ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ.

Ὡδή γ'.

ὁ πρῶτος κανὼν μὲ τὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ',
 ὁ δεῦτερος κανὼν ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ',
 καὶ τελευταῖος, ὁ τρίτος κανὼν εἰς δ', ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ,

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς γ' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος, ἀπὸ τὸν δεξιὸν χορὸν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»):

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ Σῆ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε ἐλέησον⁶⁵.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς), μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης: Σοί, Κύριε.

Ἵτι Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης: Ἀμήν.

⁷⁸ Κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, ὁ κανὼν Ἁγίου «ἐορταζομένου εἰς ζ'» λέγεται εἰς ζ', ἀλλὰ ὡς προείπαμε τό ΤΜΕ ἐθέσπισε ὅλους τοὺς κανόνες νὰ λέγονται εἰς δ'.

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἥτοι ἡμιορταζόμενος

55

Καὶ ψάλλονται τὰ **Μεσώδια Καθίσματα** (με Δόξα, Καὶ νῦν), ἥτοι τὰ Καθίσματα τοῦ Μηναίου μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν⁷⁹.

[*Εἶτα*⁸⁰, ὁμοίως μετὰ τις προαναφερθεῖσες, ψάλλονται (ἢ ἀναγινώσκονται χάριν συντομίας) αἱ δ', ε' ᾠδαὶ τῶν κανόνων]

Ἡ ζ' ᾠδὴ τῶν κανόνων, καὶ ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς ζ' ᾠδῆς τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος, ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν χορὸν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ **Κοντάκιον** καὶ ὁ **Οἶκος** τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου⁸¹.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκεται τὸ **Συναξάριον τοῦ Μηναίου**⁸².

Σημείωσις. Καταβασίαι δὲν ψάλλονται, διότι ὁ Ἅγιος τῆς ἡμέρας δὲν εἶναι ἑορταζόμενος εἰς η' (πλήρως ἑορταζόμενος ἢ ἐπισήμως ἑορταζόμενος)· **λέγομεν ἀντ' αὐτῶν τοὺς Εἰρμὸς τῶν γ', ζ', η' καὶ θ' ᾠδῶν**, εἰς τὴν οἰκείαν τῶν θέσιν, ὡς προβλέπει τὸ τυπικόν.

⁷⁹ Τῇ Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ, ἐὰν ἡ ἀκολουθία τοῦ Μηναίου ἔχει καὶ Θεοτοκίον καὶ Σταυροθεοτοκίον, ψάλλομεν Σταυροθεοτοκίον ἀντὶ Θεοτοκίου.

⁸⁰ ΔΕΕ(1995), σ. μβ', «Εἶτα συνεχίζονται οἱ κανόνες».

⁸¹ Ἐὰν δὲν ἔχει, λέγομεν τὸ Κοντάκιον τῆς ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος (χωρὶς Οἶκον), βλ. [ΤΕ (τ.Α'), σ. 109].

⁸² Ἐσφαλμένως τινὲς ἐκδόσεις Μηναιῶν, ἐξοστράκισαν τὸ Συναξάριον εἰς τὰς τελευταίας σελίδας τῶν βιβλίων. Ὅθεν οἱ τὴν εἶδησιν ταύτην λαμβάνοντες, διορθωθῆσαν.

[Εἶτα⁸³, ἀναγινώσκονται ἢ ψάλλονται αἱ ζ', η' ᾠδαι⁸⁴ τῶν κανόνων]

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς η' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος, μετὰ τοῦ Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον, ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν χορὸν.

Τιμιωτέρα – ᾠδὴ Ἐνάτη

ᾠδὴ τῆς Θεοτόκου (Λουκ. Α' 46)
Τὸν Υἱὸν ὑμνεῖ καὶ Θεὸν, Μήτηρ Κόρη.

Ὁ ἱερεὺς·

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός, ἐν ὕμνοις τιμῶντες, μεγαλύνωμεν.

Κατερχόμενοι τοῦ στασιδίου στιχολογοῦμεν τὴν «**Τιμιωτέραν**» (ᾠδὴ θ' τῆς Θεοτόκου), εἰς τὸν ἦχον τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος⁸⁵.

Στίχ. α'. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν.

Στίχ. β'. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

⁸³ «Εἶτα ἀναγινώσκονται καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ Κανόνος ᾠδαί», [ΤΜΕ, σ. 46].

⁸⁴ Εἰς τὴν η' ᾠδὴν ἀντὶ τοῦ Δόξα, λέγομεν τὸ «εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον».

⁸⁵ Ἐὰν ὁμοῦς ψάλλεις ὅλη ἢ μέρος τῆς θ' ᾠδῆς, τότε εἰς τὸν ἦχον τοῦ πρώτου κανόνος.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Στίχ. γ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. δ'. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. ε'. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. ζ'. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς Αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι Αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

[Εἶτα, ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τῶν κανόνων]

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς θ' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος, ἀπὸ τὸν δεξιὸν χορὸν.

Εὐθὺς τὸ **Ἄξιόν ἐστιν** (ὁμόηχον, εἰς σύντομον μέλος)·

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζεις Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν· τὴν ὄντως Θεοτόκον Σὲ μεγαλύνομεν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι Σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάρια

Εἶτα ψάλλονται τὰ **Ἐξαποστειλάρια** ὡς ἐν τῷ Μηναιῷ.

Ἀπὸ τοὺς Αἴνους μέχρι τὴν ἀπόλυσιν τοῦ Ὁρθρου, εἰς αὐτὴν τὴν τυπικὴν διάταξιν, διακρίνομεν δύο περιπτώσεις, αἱ ὁποῖα ἐπισημαίνονται εἰς τὴν **σελ. 25**, κ.έ.:

- i. ἐὰν ἡ ἀκολουθία ἔχει **Μικρὰ Δοξολογία** (ζ', -/ζ') συνέχισε **σ. 59**,
- ii. ἐὰν ἡ ἀκολουθία ἔχει **Μεγάλη Δοξολογία** (ζ'·, ζ'·), συνέχισε **σ. 70**.

<p>► Περίπτωσις I – Ἀκολουθία με Μικρά Δοξολογία</p>

I. Αἶνοι

Διακρίνομεν δύο περιπτώσεις εἰς τοὺς Αἶνους:

Α'. Ἐὰν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἶνων εἰς τὸ Μηναιῖον.

Β'. Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἶνων εἰς τὸ Μηναιῖον.

Α'.

Ἐὰν ὑπάρχουν **στιχηρὰ Αἶνων** εἰς τὸ Μηναιῖον, ψάλλομεν τοὺς Αἶνους εἰς τὸν ἦχον τῶν στιχηρῶν·

Ψαλμός ρμη' (148)

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

[Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη... (βλ. σ. 60, μέχρι καὶ τοῦ στίχου, Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ)].

Ἰστώμεν **στίχους δ'** καὶ ψάλλομεν τὰ **Στιχηρὰ τῶν Αἶνων** ἐκ τοῦ Μηναιῖου (ἐὰν εἶναι τρία δευτέρωσσε τὸ πρῶτον).

Στίχ. α'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν κατὰ τὸ πλήθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Στίχ. γ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.

Στίχ. δ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Δόξα, τὸ ἰδιόμελον Δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου.

Καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ κείμενον ὁμόηχον Θεοδοκίον ἢ Σταυροθεοδοκίον⁸⁶.

Καὶ εὐθὺς ἡ **Μικρὰ Δοξολογία** (συνέχισε εἰς σ. 62).

Β'.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἰῶν εἰς τὸ Μηναιῖον, ἀναγινώσκονται (χῦμα) οἱ Αἶνοι⁸⁷, **ἄνευ στιχηρῶν**.

Ψαλμὸς ρμη' (148)

Αἰνεῖτε⁸⁸ τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν.

⁸⁶ Ἐν Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ, λέγομεν Σταυροθεοδοκίον.

⁸⁷ Ἡ ἀνάγνωσις τῶν Αἰῶν διαρκεῖ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας.

⁸⁸ Ἐπειδὴ ἀναγινώσκονται χῦμα οἱ Αἶνοι ἄνευ στιχηρῶν, τὰ «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον» καὶ «Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ» δὲν ἀναγινώσκονται ὡς μὴ ἀνήκοντα εἰς τὸν Ψαλμὸν, βλέπε Μ. Ὠρολόγιον, Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου, εἰς τοὺς Αἶνους.

Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου· ὅτι Αὐτὸς εἶπε καὶ ἐγενήθησαν, Αὐτὸς ἐνετείλατο καὶ ἐκτίσθησαν.

Ἔστησεν αὐτὰ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· πρόσταγμα ἔθετο καὶ οὐ παρελεύσεται.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῆς γῆς, δράκοντες καὶ πᾶσαι ἄβυσσοι.

Πῦρ, χάλαζα, χιών, κρύσταλλος, πνεῦμα καταγιγδός, τὰ ποιῶντα τὸν λόγον Αὐτοῦ.

Τὰ ὄρη καὶ πάντες οἱ βουνοί, ξύλα καρποφόρα καὶ πᾶσαι κέδροι.

Τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, ἔρπετὰ καὶ πετεινὰ πτερωτά.

Βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ πάντες λαοί, ἄρχοντες καὶ πάντες κριταὶ γῆς.

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων, αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Κυρίου, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα Αὐτοῦ μόνου.

Ἡ ἐξομολόγησις Αὐτοῦ ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, καὶ ὑψώσει κέρας λαοῦ Αὐτοῦ.

Ὑμνος πᾶσι τοῖς Ὅσιοις Αὐτοῦ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, λαῶ ἐγγίζοντι Αὐτῷ.

Ψαλμός ρμθ' (149)

Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἡ αἴνεσις Αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ Ὅσιων.

Εὐφρανθήτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ ποιήσαντι Αὐτόν, καὶ υἱοὶ Σιών ἀγαλλιάσθωσαν ἐπὶ τῷ Βασιλεῖ αὐτῶν.

Αἰνεσάτωσαν τὸ ὄνομα Αὐτοῦ ἐν χορῷ, ἐν τυμπάνῳ καὶ ψαλτηρίῳ ψαλάτωσαν Αὐτῷ.

Ὅτι εὐδοκεῖ Κύριος ἐν τῷ λαῷ αὐτοῦ, καὶ ὑψώσει πραιεῖς ἐν σωτηρίᾳ.

Καυχῆσονται Ὅσιοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιάσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Αἱ ὑψώσεις τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ λάρυγγι αὐτῶν, καὶ ῥομφαῖαι δίστομοι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν.

Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς.

Τοῦ δῆσαι τοὺς βασιλεῖς αὐτῶν ἐν πέδαις, καὶ τοὺς ἐνδόξους αὐτῶν ἐν χειροπέδαις σιδηραῖς.

Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον· δόξα αὕτη ἔσται πᾶσι τοῖς Ὅσίοις Αὐτοῦ.

Ψαλμός ρν' (150)

Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν στερεώματι τῆς δυνάμεως Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.

Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Εἶτα, **Δόξα. Καὶ νῦν**, καὶ εὐθὺς ἡ **μικρὰ Δοξολογία.**

I. Μικρὰ Δοξολογία

Ὁ ἀναγνώστης (χῦμα)·

Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ὑμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι, διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν. Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα. Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου. Πρόσδεξαι τὴν δέησιν

ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς. Ὅτι Σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν. Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν, ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡμαρτόν Σοι. Κύριε, πρὸς Σε κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Ὅτι παρὰ Σοι πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς. Παράτεινον τὸ ἔλεός Σου τοῖς γινώσκουσί Σε. Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν. Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Δέσποτα· συνέτισόν με τὰ δικαιώματά Σου. Εὐλογητὸς εἶ, Ἅγιε· φώτισόν με τοῖς δικαιώμασί Σου. Κύριε, τὸ ἔλεός Σου εἰς τὸν αἰῶνα· τὰ ἔργα τῶν χειρῶν Σου μὴ παρίδης. Σοὶ πρέπει αἶνος, Σοὶ πρέπει ὕμνος, Σοὶ δόξα πρέπει, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν Δέησιν, ἦτοι τὰ «Πληρωτικά»·

Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινήν δέησιν ἡμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ Σῇ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον⁶⁵.

Τὴν ἡμέραν πᾶσαν, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Ἄγγελον εἰρήνης, πιστὸν ὁδηγόν, φύλακα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Συγγνώμην καὶ ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, καὶ εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἐν εἰρήνῃ καὶ μετανοίᾳ ἐκτελέσαι, παρὰ τοῦ Κυρίου αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ καλὴν ἀπολογίαὶν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, αἰτησώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Παράσχου Κύριε.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς), μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Ὅτι Θεὸς ἐλέους, οἰκτιρμῶν, καὶ φιλανθρωπίας ὑπάρχεις, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ ἀναγνώστης· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Τὰς κεφαλὰς ἡμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνωμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Σὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ι. Απόστιχα τῶν Αἰῶν

Διακρίνομεν δύο περιπτώσεις εις τὰ Απόστιχα τῶν Αἰῶν:

Α'.

Ἐάν ὑπάρχουν **ἀπόστιχα Αἰῶν** εις τὸ Μηναιῶν, ψάλλομεν αὐτὰ μετὰ τῶν στίχων αὐτῶν.

Β'.

Ἐάν **δὲν ὑπάρχουν** ἀπόστιχα Αἰῶν εις τὸ Μηναιῶν, ψάλλομεν τὰ Απόστιχα τῶν Αἰῶν ἐκ τῆς **Παρακλητικῆς**, κείμενα εις τὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου τῆς ἡμέρας, ἐπιγραφόμενα ἐνίοτε «Απόστιχα τῶν Αἰῶν Μαρτυρικά» (ἐν Σαββάτῳ κείμενα πρὸ τῶν Ἀποστίχων τοῦ κυροῦ Θεοφάνους⁸⁹), μετὰ τῶν ἐξῆς στίχων·

Τὰς καθημερινὰς πλὴν τοῦ Σαββάτου.

Τὸ **πρῶτον** ἄνευ στίχου. Διὰ τὰ ἐπόμενα·

Στίχ. β'. Ἐνεπλήσθημεν τὸ πρωὶ τοῦ ἐλέους Σου, Κύριε, καὶ ἠγαλλιασάμεθα, καὶ εὐφράνθημεν ἐν πάσαις ταῖς ἡμέραις ἡμῶν· εὐφρανθείημεν ἀνθ' ὧν ἡμερῶν ἐταπείνωσας ἡμᾶς, ἐτῶν ὧν εἶδομεν κακά· καὶ ἴδε ἐπὶ τοὺς δούλους Σου καὶ ἐπὶ τὰ ἔργα Σου, καὶ ὀδήγησον τοὺς υἱοὺς αὐτῶν.

Στίχ. γ'. Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον ἐφ' ἡμᾶς, καὶ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν ἡμῶν κατεύθυνον.

⁸⁹ Τὰ ἀπόστιχα τοῦ κυροῦ Θεοφάνους λέγονται μόνον εις τὰ Σάββατα μετὰ ἀλληλουῖα [ΤΕ (τ.Α'), σ. 67].

Τῷ Σαββάτῳ.

(ψάλλονται γ' μαρτυρικά, καὶ ἐν νεκρώσιμον)

Τὸ **πρῶτον** ἄνευ στίχου. Διὰ τὰ ἐπόμενα·

Στίχ. β'. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος (, πάντα τὰ θελήματα Αὐτοῦ ἐν αὐτοῖς).

Στίχ. γ'. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. δ'. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

I. Δοξαστικὰ Ἀποστίχων

Διακρίνομεν δύο περιπτώσεις:

A'.

Ἐὰν ὑπάρχει **Δοξαστικὸν ἀποστίχων** εἰς τὸ Μηναιὸν, ψάλλομεν·

Δόξα, τὸ ἰδιόμελον Δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου.

Καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ κείμενον Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον⁹⁰.

B'.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχει Δοξαστικὸν ἀποστίχων εἰς τὸ Μηναιὸν, ψάλλομεν·

Δόξα, Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἢ Σταυροθεοτοκίον⁹⁰, τὸ μετὰ τὰ Ἀπόστιχα τῆς Παρακλητικῆς κείμενον.

⁹⁰ Ἐν Τετάρτῃ καὶ Παρασκευῇ, λέγομεν Σταυροθεοτοκίον.

I. Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι – Τρισάγιον

Εἶτα, ὁ ἱερεὺς·

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματί Σου, Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλειν τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός Σου καὶ τὴν ἀλήθειάν Σου κατὰ νόκτα.

Ὁ ἀναγνώστης, τὸ **τρिसάγιον**, ἥτοι·

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος ἰσχυρός, Ἅγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (γ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου· ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Ὁ ἱερεὺς·

Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ εὐθὺς ψάλλονται τὰ **Ἀπολυτίκια**·

I. Ἀπολυτίκια

Τὸ **Ἀπολυτίκιον** (μετὰ τοῦ Θεοτοκίου) ὡς ἐψάλλησαν εἰς τὸ Θεὸς Κύριος (σ. 49), ἄνευ ἐπαναλήψεως τοῦ ἀπολυτικίου. Ἐὰν λέγομεν Θεοτοκίον τῆς ἡμέρας, βλ. τὸ εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου ὁμόηχον σ. 119, ἀλλιῶς α' Θεοτοκίον ὁμόηχον εἰς σ. 125.

Καὶ ἄρχεται ἡ Θεία Λειτουργία⁹¹.

Ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ, τὰ συνήθη ἀντίφωνα⁹². Εἰσοδικόν, Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός,... Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον ὡς εἰς τὸ Θεὸς Κύριος (ἄνευ Θεοτοκίου, καὶ τυχὸν ἐπαναλήψεως), καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον [τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, καὶ] τὸ «Προστασία τῶν Χριστιανῶν»⁹³. Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας⁹⁴. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, τὸ Ἄξιόν ἐστίν, καὶ κοινωνικὸν τὸ τῆς ἡμέρας⁹⁵ (ἐν Σαββάτῳ Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι).

Ἐὰν δὲν τελεῖται Θεία Λειτουργία, [ἐπισυνάπτεται ἢ α' ὄρα⁹⁶], ἀναγινώσκεται ὁ Απόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας⁹⁴, καὶ ἡ Απόλυσις⁹⁷ ὡς ἐξῆς:

⁹¹ Παρὶ Ἀπολύσεως τοῦ Ὁρθρου (ποὺ συνήθως καταλιμπάνεται ὅταν ὑπάρχει μικρὰ δοξολογία) βλ. [ΤΟΕ, σ. 78], πρβλ. σ. 69 ἐνταῦθα.

⁹² βλ. [ΤΜΕ, σ. 46].

⁹³ Σύμφωνα μέ τὸ [ΤΓΡ, σ. 191, 197], ὅτε ὑπάρχει μικρὰ δοξολογία ἐν καθημερινῇ, λέγεται τὸ «Προστασία τῶν Χριστιανῶν», καὶ ὄχι τῆς περιόδου (εἴτε τυγχάνει ἢ μή). Νομίζομεν εἶναι ὀρθὸν ἐὰν συγκρίνωμεν καὶ μέ τὸ Σάββατον μέ ἀλληλοῦσια ὅπου δὲν λέγεται τῆς περιόδου [ΤΕ (τ.Α'), σ. 68].

⁹⁴ Σύμφωνα με τὸ [ΤΓΡ, σ. 197], Απόστολος, Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Ἁγίου (βλέπε ἐπίσης [ΑΤ, σ. 45, ὑποσ. 37]).

⁹⁵ Σύμφωνα με τὸ [ΤΓΡ, σ. 197], Κοινωνικὸν τοῦ Ἁγίου.

⁹⁶ βλ. [ΤΟΕ, σ. 78-79].

⁹⁷ βλ. [ΤΟΕ, σ. 225].

Ἀπόλυσις

Ὁ ἱερεὺς τὴν Ἐκτενὴν Δέησιν· Εἴπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς..., Κύριε, παντοκράτορ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν..., Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου..., κτλ. (οἱ χοροὶ εἰς τὰς δύο πρώτας καὶ τὴν τελευταίαν δέησιν, Κύριε ἐλέησον (ἄπαξ), εἰς δὲ τὰς λοιπὰς Κύριε ἐλέησον (ἐκ γ'), με ἐκφώνησιν· Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ ἱερεὺς· Σοφία.

Ὁ ἀναγνώστης· Εὐλόγησον.

Ὁ ἱερεὺς· Ὁ ὢν εὐλογητὸς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ ἀναγνώστης·

Στερεώσαι Κύριος ὁ Θεὸς τὴν ἁγίαν καὶ ἀμώμητον πίστιν τῶν εὐσεβῶν καὶ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, σὺν τῇ ἁγίᾳ Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πόλει (ἢ, τῇ Μονῇ, ἢ, τῇ χώρᾳ, ἢ, τῇ νήσῳ) ταύτῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ὁ ἱερεὺς· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ ἀναγνώστης·

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σε μεγαλύνομεν.

Ὁ ἱερεὺς· Δόξα Σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ἡ ἐλπίς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ὁ ἀναγνώστης· Δόξα. Καὶ νῦν. Κύριε, ἐλέησον (γ'). Πάτερ ἅγιε, εὐλόγησον.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς λέγει τὴν ἀπόλυσιν·

Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν,

Δι' εὐχῶν.

Οἱ χοροὶ· Ἀμήν.

► **Περίπτωσις II – Ἀκολουθία μετ' Μεγάλῃ Δοξολογίᾳ**

II. Αἶνοι

Ψάλλομεν τοὺς Αἶνους εἰς τὸν ἦχον τῶν στιχηρῶν·

Ψαλμὸς ρμη' (148)

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

[Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη... (βλ. σ. 60, μέχρι καὶ τοῦ στίχου, Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ)].

Ἰστῶμεν **στίχους δ'**¹¹² καὶ ψάλλομεν τὰ **Στιχηρὰ τῶν Αἶνων** ἐκ τοῦ Μηναίου (ἐὰν εἶναι τρία δευτέρωσσε τὸ πρῶτον).

Στίχ. α'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἦχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Στίχ. γ'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτόν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Στίχ. δ'. Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Δόξα, τὸ ἰδιόμελον **Δοξαστικὸν** τοῦ Ἁγίου.

Καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ κείμενον Θεοδοκίον⁹⁸.

⁹⁸ Γιὰ τὰ συνήθη ψαλλόμενα εἰς τὸ «Καὶ νῦν» Θεοδοκία, βλ. σ. 159.

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ζ', ἥτοι ἡμιορταζόμενος

71

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ **Μεγάλη Δοξολογία**·

II. Μεγάλη Δοξολογία

Δόξα Σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι, διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ ὁ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου (ἐκ γ').

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν, ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡμαρτόν Σοι.

Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ Σοι πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός Σου τοῖς γινώσκουσί Σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς
(ἐκ γ').

Δόξα.

Καὶ νῦν.

Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλεται ἰσχυροτέρα φωνῇ·

Ἄγιος ὁ Θεός,

Ἄγιος Ἰσχυρός,

Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

II. Ἀπολυτικά

Τὸ Ἀπολυτικίον (μετὰ τοῦ Θεοτοκίου) ὡς ἐψάλλησαν εἰς τὸ Θεὸς Κύριος (σ. 49), ἄνευ ἐπαναλήψεως τοῦ ἀπολυτικίου. Θεοτοκίον, τὸ α' Θεοτοκίον ὁμόηχον τοῦ ἀπολυτικίου, εἰς σ. 125.

Σύμφωνα μετὰ τὸ [TME, σ. 57-58], ψαλλομένης τῆς Μεγάλης Δοξολογίας, γίνεται **μυστικῶς**⁹⁹ ἡ ἀπόλυσις τοῦ Ὁρθρου (ἢ Ἐκτενῆς Δέησις «Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...», ἢ Δέησις ἤτοι τὰ Πληρωτικά, κτλ.) ὑπὸ τοῦ διακόνου καὶ τοῦ ἱερέως.

Καὶ ἄρχεται ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ, τὰ συνήθη ἀντίφωνα⁹². Εἰσοδικόν, Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός,.... Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτικίον τοῦ Ἁγίου, καὶ

⁹⁹ Μυστικῶς, διὰ τὴν οἰκονομίαν χρόνου εἰς τὰς ἐνορίας (καὶ μετὰ τὰ μικρόφωνα κλειστά). Εἰ δὲ μή, ὡς τελειώσει πρῶτα ὁ ἱερονάλης τὴν Δοξολογία, καὶ μετὰ γίνονται ἐκφώνως οἱ Δεήσεις, κτλ. (ὁ ἄνθρωπος ἐκ φύσεως εἶναι δύσκολο νὰ προσέξει δύο ἀνθρώπους ὁμιλοῦντας ταυτοχρόνως).

τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον [τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, καί] τὸ τῆς περιόδου. Απόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας (ἢ τοῦ Ἁγίου), ὡς ἐν τῷ Τυπικῷ¹⁰⁰. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, τὸ Ἄξιόν ἐστίν, καὶ κοινωνικὸν τὸ τῆς ἡμέρας (ἢ τοῦ Ἁγίου)¹⁰¹.

Ἐὰν δὲν τελεῖται Θεία Λειτουργία, βλ. σ. 69 ἐνταῦθα.

Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης

«Παρακαλῶ τόσον τοὺς ἁγίους Ἱερεῖς ὅσον καὶ τοὺς λαϊκοὺς Χριστιανοὺς νὰ μὴ βιάζεσθε πότε νὰ ἐβγῆτε ἀπὸ τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ οἱ μὲν ἅγιοι Ἱερεῖς νὰ ἀναγινώσκετε καὶ νὰ ψάλλετε τὰς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱερὰς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, τῆς θείας Λειτουργίας καὶ τοῦ Ἑσπερινοῦ, μὲ ἀργοπορίαν καὶ μετὰ εὐταξίας καὶ εὐλαβείας· οἱ δὲ λαϊκοὶ Χριστιανοὶ νὰ ἀκούετε μὲ ἐπιμέλειαν καὶ προσοχὴν τὰ ἀναγινωσκόμενα καὶ ψαλλόμενα, διὰ νὰ τὰ ἐντυπώνετε εἰς τὴν καρδίαν σας καὶ νὰ τὰ ἐνθυμᾶσθε μετὰ ταῦτα, καὶ ἐκ τῆς ἐνθυμήσεως αὐτῆς νὰ φυλάττεσθε ἀπὸ τὸ νὰ μὴ ἀμαρτάνετε· καθὼς καὶ ὁ Προφήτης Δαβὶδ, μὲ τὸ νὰ κρύπτῃ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου εἰς τὴν καρδίαν του, ἐβοηθεῖτο ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν ἀμάρτανεν· ὅθεν ἔλεγεν· "ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἔκρυσα τὰ λόγια Σου, ὅπως ἂν μὴ ἀμάρτω Σοι" (Ψαλμ. ρη΄)»

[Λόγοι Τέσσερις - περὶ καλλωπισμοῦ, θεαμάτων, αἰσχρολογιῶν καὶ ἐκκλησιασμοῦ, σ. 174, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη»]

¹⁰⁰ Σύμφωνα μὲ τὸ [ΤΓΡ, σ. 197], Απόστολος, Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Ἁγίου (βλέπε ἐπίσης [ΑΤ, σ. 45, ὑποσ. 37]).

¹⁰¹ Σύμφωνα με τὸ [ΤΓΡ, σ. 197], Κοινωνικὸν τοῦ Ἁγίου.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

«εὐξασθαι μὲν γὰρ καὶ ἐπὶ τῆς οἰκίας δυνατόν, **οὕτω δὲ εὐξασθαι ὡς ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀδύνατον**, ὅπου Πατέρων πλῆθος τοσοῦτον, ὅπου βοή πρὸς τὸν Θεὸν ὁμοθυμαδὸν ἀναπέμπεται. **Οὐχ οὕτως εἰσακούη κατὰ σαυτὸν τὸν Δεσπότην παρακαλῶν, ὡς μετὰ τῶν ἀδελφῶν τῶν σῶν.** Ἐνταῦθα γὰρ ἐστὶ τι πλεον, οἶον ἡ ὁμόνοια καὶ ἡ συμφωνία, καὶ τῆς ἀγάπης ὁ σύνδεσμος, καὶ αἱ τῶν ἱερέων εὐχαί. Διὰ γὰρ τοῦτο οἱ ἱερεῖς προεστήκασιν, ἵνα αἱ τοῦ πλήθους εὐχαὶ ἀσθενέστεραι οὔσαι, τῶν δυνατωτέρων τούτων ἐπιλαβόμεναι, ὁμοῦ συναέλθωσιν αὐταῖς εἰς τὸν οὐρανόν».

[PG 48,725]

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος

«**ψαλμοφθίας μὴ παρούσης, ἀκηδία οὐ φαίνεται**».

Λόγος ΙΓ', η'.

Ἅγιος Πορφύριος

«Ὅταν ψάλλεις, μοῦ λέει [*ὁ Ἅγιος Πορφύριος*], **νὰ ψάλλεις ταπεινά, χωρὶς μορφασμούς, ἄτακτες κινήσεις τῶν χειρῶν σου καὶ πηδήματα στὸ ψαλτήρι. Νὰ κοιτάξεις πάντοτε στὸ ἀναλόγιο καὶ ὄχι συζητήσεις μεταξύ σας.** Καὶ νὰ ζεῖς αὐτὰ ποὺ ψάλλεις γιατί ἔτσι μεταδίδονται καὶ στὸ ἐκκλησίασμα».

[Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν Γέροντα Πορφύριο, Ἀναστ. Σ. Τζαβάρα, σ. 139]

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς η΄, ἦτοι πλήρως ἑορταζόμενος

Σὲ Ἅγιον ἑορταζόμενον εἰς η΄, σχολάζει ἡ Παρακλητικὴ τις καθημερινές. Σὲ πανηγυρίζοντα ἱερὸν Ναόν, δόνασαι νὰ ἀντικαταστήσεις τὸ Μηναιὸν, ἀπὸ τὴν –ἐγκεκριμένη ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία– οἰκειὰ τοῦ Ἁγίου Φυλλάδα¹⁰², ἢ νὰ πεῖς –εἰ βούλει– καὶ ἀπὸ τὴν Φυλλάδα καὶ τὸ Μηναιὸν, σύμφωνα μὲ τὸ [ΤΟΕ, σ. 177].

Θεὸς Κύριος

Ψάλλεται τὸ **Θεὸς Κύριος**, ἐναλλάξ ὑπὸ τῶν χορῶν, εἰς τὸν ἦχον τοῦ πρώτου ἀπολυτικίου (τῆς σημερινῆς τυπικῆς διατάξεως).

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α΄. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον Αὐτοῦ^{103, 67}.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β΄. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἡμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ΄. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

¹⁰² Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ὅπου λέει τὸ παρὸν βιβλίον «τοῦ Μηναιῶ», ἐννοεῖ «τῆς Φυλλάδος».

¹⁰³ Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ [ΤΜΕ, σ. 16]. Παλαιότερον ὁ στίχος ἦταν «Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ», [ΣΥΛ], [ΕΚΠ].

Ἀπολυτικά

Καὶ ψάλλονται τὰ ἀπολυτικά, ὡς ἐξῆς:

Ἀπολυτικὸν τοῦ Ἁγίου¹⁰⁴.

Δόξα, τὸ αὐτό⁶⁸.

Καὶ νῦν, τὸ α' Θεοτοκίον (σ. 125), ὁμόηχον τοῦ ἀπολυτικίου.

Ἐὰν ὁμως ἡ ἀκολουθία εἶναι συμψαλμώδης ἀκολουθιῶν⁷⁰ δύο Ἁγίων, ὅπου ὁ δευτερός Ἅγιος ἔχει ἔστω ἓν ἰδιόμελον δοξαστικόν (η', ζ', --:), τότε λέγε, ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω:

Ἀπολυτικὸν τοῦ πρώτου Ἁγίου.

Δόξα, Ἀπολυτικὸν τοῦ δευτέρου Ἁγίου.

Καὶ νῦν, τὸ α' Θεοτοκίον, ὁμόηχον τοῦ δευτέρου ἀπολυτικίου.

Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου)

[*Ἡ α' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161) (εἰς στάσεις γ'⁷¹)*]

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτήν («**Αἴτησιν**»):

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ Σῆ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης: Κύριε ἐλέησον ἡ Ἀμήν⁶⁵.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ἵπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς), μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες,

¹⁰⁴ Ἐν καὶ μόνον ἓν ἀπολυτικὸν ἔχει ὁ κάθε Ἅγιος, καὶ ἡ κάθε Ἀκολουθία. Δὲν εἶναι Καθίσματα ἢ Τροπάρια Κανόνων τὰ Ἀπολυτικά νὰ εἶναι πολλά. Νὰ προτιμῶνται τὰ παραδεδομένα Ἀπολυτικά τῆς Παράδοσης ποὺ τὰ γνωρίζει ὁ κόσμος.

ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Ὅτι Σὸν τὸ κράτος, καὶ Σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν Καθίσματα τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Μηναίου,

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν).

[Ἡ β' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161) (εἰς στάσεις γ'⁷¹), καὶ «Αἵτησις» μετέκφωνησιν· Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...]

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν).

Ἐνθάδε, διακρίνομεν δύο (2) περιπτώσεις πρὸ τῶν Κανόνων·

I. ἐὰν ἡ ἀκολουθία εἰς τὸ Μηναιὸν **ἔχει** Εὐαγγέλιον Ὅρθρου (καὶ Πολυέλεον), (η', η'•, η'≐), συνέχισε παρακάτω, **σ. 78,**

II. ἐὰν ἡ ἀκολουθία εἰς τὸ Μηναιὸν **δὲν** ἔχει Εὐαγγέλιον Ὅρθρου (καὶ Πολυέλεον), (η'×), συνέχισε παρακάτω, **σ. 83.**

► **Περίπτωσης Ι – Ακολουθία με Εὐαγγέλιον Ὅρθρου**

Ἐὰν ἔχει ὁ Ἅγιος Εὐαγγέλιον Ὅρθρου καὶ Πολυέλεον εἰς τὴν ἀκολουθίαν του εἰς τὸ Μηναῖον·

Ι. Πολυέλεος – Ἀναβαθμοί – Προκείμενον

[Πολυέλεος (σ. 127), καὶ «Αἴτησις» με ἐκφώνησιν· Ὅτι ἠύλογη-
ταί Σου τὸ ὄνομα...]

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὸν Πολυέλεον).

Εἶτα, οἱ **ἀναβαθμοί**, τὸ α' ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου¹⁰⁵.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη· ἀλλ' Αὐτὸς ἀντιλα-
βοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου (δίς).

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ,
πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι (δίς).

Δόξα.

Ἅγιῳ Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται
λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν.

Ἅγιῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς Χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα,
ἅπασαν τὴν κτίσιν πρὸς ζωογονίαν.

Εἶτα, τὸ προκείμενον τοῦ Ἁγίου μετὰ τοῦ στίχου αὐτοῦ, ἐκ τοῦ
Μηναίου (γ', μετὰ τοῦ οἰκείου στίχου). Κατωτέρω δίνεται ἓνα
παράδειγμα (νὰ ἀντικατασταθεῖ ὁμοῦς ἐκ τοῦ οἰκείου προκειμένου,
ἐὰν εἶναι διαφορετικό).

¹⁰⁵ Οὕτως ἔχει ἐπικρατήσει νὰ λέγεται, παρότι τὸ «Καὶ νῦν» εἶναι ἀπὸ τὸ β' ἀντί-
φωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ' ἤχου.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ Αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ.

Εἶτα ἡ τάξις τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου·

I. Ἡ Τάξις τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου

Ὁ ἱερεύς· Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ὁ ἱερεύς· **Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἐν Ἁγίοις ἐπαναπαύῃ, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Οἱ χοροὶ ἐναλλάξ εἰς ἦχον β'·

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον (ἐκ γ').

Ὁ ἱερεύς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως ...

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον (γ').

Ὁ ἱερεύς· Σοφία· ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου.

Ὁ ἱερεύς· Εἰρήνη πᾶσι.

Ὁ ἀναγνώστης· Καὶ τῷ πνεύματί σου.

Ὁ ἱερεύς· Ἐκ τοῦ κατὰ ... ἁγίου Εὐαγγελίου, τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὁ ἀναγνώστης· Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι.

Ὁ ἱερεύς· Πρόσχωμεν.

Καὶ ὁ Ἱερεὺς ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ὁρθρου. Μετὰ δὲ τὸ πέρας αὐτοῦ·

Ὁ δεξιὸς χορὸς· Δόξα Σοι, Κύριε, δόξα Σοι.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκειται ὁ **Ν΄ Ψαλμὸς** (χῦμα).

I. Ν΄ Ψαλμὸς (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διαπαντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν Σου ἐποίησα. Ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου, καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας· τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με, καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν Σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου, καὶ τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλῃς ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου, καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶς στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σε ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μύσχους.

Μετὰ δὲ τὸν Ν' Ψαλμὸν ψάλλουν οἱ χοροί, ἀρχομένου τοῦ δεξιοῦ χοροῦ·

Δόξα.

Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου (ἢ ταῖς τοῦ Ἱεράρχου ἢ ὅ,τι ἂν ᾗ ὁ Ἅγιος) πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

Καὶ ἀμέσως ψάλλομεν τὸ **στιχηρὸν ἰδιόμελον** τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου, ὅπερ ὀρίζεται ὡς πεντηκοστάριον.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς·

Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν Σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν Σου· ἐπίσκεψαι τὸν κόσμον Σου ἐν ἐλέει καὶ οἰτιρμοῖς· ὕψωσον κέρας Χριστιανῶν Ὀρθοδόξων, καὶ κατάπεμψον ἐφ' ἡμᾶς τὰ ἐλέη Σου τὰ πλούσια· πρεσβείαις τῆς παναχράντου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας· δυνάμει τοῦ Τιμίου καὶ ζωοποιοῦ Σταυροῦ· προστασίαις τῶν τιμίων, ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων· ἰκεσίαις τοῦ τιμίου, ἐνδόξου, Προφήτου, Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων καὶ πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, καὶ πάντων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων· τῶν ἐν ἁγίοις Πατέρων ἡμῶν, μεγάλων Ἱεραρχῶν, καὶ οἰκουμενικῶν διδασκάλων, Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου· Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας· Νικολάου τοῦ ἐν Μύροις, Σπυρίδωνος ἐπισκόπου Τριφυθοῦντος, καὶ

Νεκταρίου Πενταπόλεως, τῶν θαυματουργῶν· τῶν ἁγίων ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου, Θεοδώρων Τήρωνος καὶ Στρατηλάτου καὶ Μηνᾶ τοῦ θαυματουργοῦ· τῶν ἱερομαρτύρων Χαραλάμπους καὶ Ἐλευθερίου· τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, μεγάλων μαρτύρων Θεέκλας, Βαρβάρας, Ἀναστασίας, Αἰκατερίνης, Κυριακῆς, Φωτεινῆς, Μαρίνης, Παρασκευῆς καὶ Εἰρήνης· τῶν ἁγίων ἐνδόξων καὶ καλλινίκων Μαρτύρων· τῶν Ὁσίων καὶ θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν, τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων· (τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐμνημονεύθη ἐν τοῖς ἅνω)· τῶν ἁγίων καὶ δικαίων Θεοπατέρων Ἰωακείμ καὶ Ἄννης· (τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, ἐὰν ἐορτάζεται), καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων, ἱκετευομέν Σε, μόνε πολυέλεε Κύριε, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων Σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ χοροί, ἐξ ὑπαμοιβῆς (ἐναλλάξ)· Κύριε ἐλέησον (ιβ', τετράκις ἀνὰ τρίς).

Εἶτα ὁ ἱερεύς·

Ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς, καὶ φιλανθρωπία τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, μεθ' Οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ δεξιὸς χορὸς· Ἀμήν.

Καὶ ἀρχόμεθα ψάλλειν τοὺς Κανόνας, συνέχισε εἰς σ. 83.

**► Περίπτωσης II – Ἀκολουθία ἄνευ Εὐαγγελίου
Ὁρθρου**

Ἐὰν δὲν ἔχει ὁ Ἅγιος Πολυέλεον καὶ Εὐαγγέλιον Ὁρθρου εἰς τὴν ἀκολουθίαν του¹⁰⁶.

Ἀναγινώσκεται ὁ **Ν΄ Ψαλμός** (χῦμα).

II. Ν΄ Ψαλμός (50)

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρισμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου... (βλ. σ. 80).

(Τέλος τῶν Περιπτώσεων I καὶ II)

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον

Κανόνες⁷⁵ λέγομεν τὸν τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως κανόνα¹⁰⁷ τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου «Υγρὰν διοδεύσας» (βλ. σ. 133) εἰς δ', καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ' (ἐὰν ἔχει δύο κανόνες ὁ Ἅγιος ἢ ἐὰν εἶναι δύο οἱ Ἅγιοι, εἰς δ' καὶ δ').

Μόνον ἐν ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἀπ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (26/9), Ἀγ. Δημητρίου (26/10), Ἀπ. Ἀνδρέου (30/11), Ἀγ. Νικολάου (6/12), Συλλήψεως Ἀγ. Ἄννης (9/12), Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν (30/1), Γενέσιον τοῦ Προδρόμου (24/6), τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων (29, 30/6), τῆς Καταθέσεως τῆς τιμίας Ἐσθῆτος τῆς Παναγίας (2/7), Ἀγ.

¹⁰⁶ Περίπτωσης η'×, βλ. σελ. 24 κ. ἐ., καὶ ὑποσ. 12.

¹⁰⁷ βλ. [ΤΜΕ, σ. 21].

Παντελεήμονος (27/7), τῆς Προόδου τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (1/8), καὶ τῆς καταθέσεως τῆς τιμίας Ζώνης τῆς Παναγίας (31/8), δὲν λέγεται ὁ τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως, ἀλλὰ λέγονται πάντες οἱ κανόνες ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ (εἰς δ' ἕκαστος)¹⁰⁸.

Εἰς τὸ προτελευταῖον τροπάριον ἐκάστης ᾠδῆς λέγομεν, **Δόξα**, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον, **Καὶ νῦν**. Διὰ τὰ ὑπόλοιπα τροπάρια⁷⁷, πλὴν τῶν εἰρμῶν, βλέπε εἰς σελ. 165.

Οἱ **Κανόνες** ψάλλονται οὕτω:

ᾠδὴ α'.

ὁ κανὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου^(σ. 133) μετὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ',

ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου (ἐκ τοῦ Μηναίου) ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ'¹⁰⁹,

ὁ ἕτερος κανὼν (ἐὰν ὑπάρχει), εἰς δ', ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ.

Ἐὰν ψάλλεις ὅλες τις ᾠδὲς τῶν κανόνων (ἢ καὶ μόνον τις α' - ζ' ᾠδὲς), καὶ ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, ψάλλεται ἐνταῦθα¹¹⁰ ὁ εἰρμὸς τῆς α' ᾠδῆς τῶν Καταβασίων, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ, ἀπὸ τὸν δεξιὸν χορὸν.

¹⁰⁸ Δὲν εἶναι ἀνάγκη ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου νὰ εἶναι ὁμόηχος τοῦ Ἁγίου, διότι αὐτὴ ἡ λογικὴ θὰ ἀπαιτοῦσε ὅλοι οἱ κανόνες νὰ εἶναι ὁμόηχοι, βλ. [ΤΟΕ, σ. 136].

¹⁰⁹ Κατὰ τὴν ἀκρίβειαν, ὁ κανὼν Ἁγίου «ἐορταζομένου εἰς ἧ'» λέγεται εἰς ἧ' (ἂν εἶναι δύο οἱ κανόνες εἰς δ' καὶ δ'), ἀλλὰ ὡς προεῖπαμε τό ΓΜΕ ἐθέσπισε ὅλους τοὺς κανόνες νὰ λέγονται εἰς δ'.

¹¹⁰ Οἱ Καταβασίες εἴθισται ὅπως λέγονται «μαζεμένες» αἱ α'-ἧ' ᾠδαι πρὸ τῆς Τιμωτέρας. Ἡ ἀκρίβεια ὁμως θέλει τὶς Καταβασίες στὴν οἰκεία τῶν θέσιν, ὅπως καὶ τοὺς Εἰρμούς τῶν γ', στ', ἧ' καὶ θ' ᾠδῶν, ποὺ ψάλλονται σὲ Ἁγίους μὴ ἐορταζομένους ἢ ἐορταζομένους εἰς ζ', ὅπως καὶ διατάττεται ἀρχαιότεν (ἀκόμη) εἰς τὰ Μηναία. — Ἀκόμη καὶ ἂν ψάλλεις μόνο τὶς α'-στ' ᾠδὲς, δύνασαι ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν νὰ πεῖς τοὺς ἀντίστοιχους Εἰρμούς τῶν Καταβασίων μετὰ ἀπὸ κάθε ᾠδῆν, ἀλλὰ μετὰ τὸ Συναξάριον λέγε μαζὶ τοὺς Εἰρμούς τῶν ζ' καὶ ἧ' ᾠδῶν τῶν Καταβασίων.

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς η΄, ἤτοι πλήρως ἑορταζόμενος

85

Ῥδὴ γ΄.

ὁ κανὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου^(σ. 133) μὲ τὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ΄,

ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου (ἐκ τοῦ Μηναίου) ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ΄,
ὁ ἕτερος κανὼν (ἐὰν ὑπάρχει), εἰς δ΄, ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ.

Ἐὰν ψάλλεις ὅλες τις φῶδες τῶν κανόνων (ἢ καὶ μόνον τις α΄ - ζ΄ φῶδες), καὶ ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, ψάλλεται ἐνταῦθα¹¹⁰ ὁ εἰρμὸς τῆς γ΄ φῶδης τῶν Καταβασίων, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ, ἀπὸ τὸν δεξιὸν χορὸν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»).

Ἔτι καὶ ἔτι, ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ Σῆ χάριτι.

Ὁ ἀναγνώστης· Κύριε ἐλέησον⁶⁵.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν, Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας (Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς), μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Ὁ ἀναγνώστης· Σοί, Κύριε.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἐὰν ἡ ἀκολουθία εἶναι συμπυκνωμένης ἀκολουθιῶν δύο Ἁγίων, τὸ Κοντάκιον τοῦ δευτέρου Ἁγίου ἀναγινώσκεται ἐνθάδε πρὸ τῶν Μεσῳδίων Καθισμάτων.

Καὶ ψάλλονται τὰ **Μεσῳδία Καθίσματα** (μὲ Δόξα, Καὶ νῦν), ἤτοι τὰ Καθίσματα τοῦ Μηναίου μετὰ τὴν γ΄ φῶδην.

[Εἶτα⁸⁰, ὁμοίως μὲ τις προαναφερθεῖσες, ψάλλονται (ἢ ἀναγινώσκονται χάριν συντομίας) αἱ δ', ε' φῶδαι τῶν κανόνων]

Ἐὰν ψάλλεις ὅλες τις φῶδες τῶν κανόνων (ἢ καὶ μόνον τις α' - ζ' φῶδες), καὶ ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, ψάλλονται μετὰ ἀπὸ κάθε φῶδῆ¹¹⁰, καὶ οἱ ἀντίστοιχοι εἰρμοὶ τῶν δ' καὶ ε' φῶδῶν τῶν Καταβασιῶν, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ, ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν καὶ δεξιὸν χορὸν ἀντίστοιχα.

Ἡ ζ' φῶδῆ τῶν κανόνων, οὕτω·

Ἦδη ζ'.

ὁ κανὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου^(σ. 133) μὲ τὸν εἶρμον αὐτοῦ, εἰς δ',

ὁ κανὼν τοῦ Ἁγίου (ἐκ τοῦ Μηναίου) ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ',
ὁ ἕτερος κανὼν (ἐὰν ὑπάρχει), εἰς δ', ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ.

Ἐὰν ψάλλεις ὅλες τις φῶδες τῶν κανόνων (ἢ καὶ μόνον τις α' - ζ' φῶδες), καὶ ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, ψάλλεται ἐνταῦθα¹¹⁰ ὁ εἶρμος τῆς ζ' φῶδῆς τῶν Καταβασιῶν, ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ, ἀπὸ τὸν ἀριστερὸν χορὸν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ ἀναγινώσκειται τὸ **Κοντάκιον** καὶ ὁ Οἶκος τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου.

Εὐθὺς ἀναγινώσκειται τὸ **Συναξάριον τοῦ Μηναίου**⁸².

[Εἶτα, ἀναγινώσκονται⁸³ ἢ ψάλλονται αἱ ζ', η' φῶδαι⁸⁴ τῶν κανόνων]

Ἅγιος ἑορταζόμενος εἰς ἡ', ἥτοι πλήρως ἑορταζόμενος

87

Ἐὰν ψάλλεις ὅλες τις ᾠδὲς τῶν κανόνων, καὶ ἐὰν βούλει τὴν ἀκρίβειαν, ψάλλονται μετὰ ἀπὸ κάθε ᾠδῆς¹¹⁰, καὶ οἱ ἀντίστοιχοι εἰρμοὶ τῶν ζ' καὶ ἡ¹¹¹ ᾠδῶν τῶν Καταβασιῶν, ὡς ἐν τῷ Μηναιῷ, ἀπὸ τὸν δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν χορὸν ἀντίστοιχα.

Ἐὰν ὁμως ἔψαλλες μόνον τις α' - ζ' ᾠδὲς μετὰ τὴν ἀκρίβειαν τῶν Καταβασιῶν, τότε ψάλλε ἐνταῦθα τοὺς εἰρμούς τῶν ζ' καὶ ἡ¹¹¹ ᾠδῶν τῶν Καταβασιῶν.

Εἰ δὲ μὴ·

Εἶτα ψάλλονται ὁμοῦ αἱ **Καταβασίαι** (α'-ἡ' ᾠδαί) τῆς περιόδου, ὡς ἔχουν εἰς τὸ Μηναιῶν (βλ. σ. 139).

Εὐθύς μετὰ τὰς Καταβασίας ἡ Τιμιωτέρα·

Τιμιωτέρα – Ὠδὴ Ἐνάτη

Ὠδὴ τῆς Θεοτόκου (Λουκ. α' 46)

Τὸν Υἱὸν ὑμνεῖ καὶ Θεόν, Μήτηρ Κόρη.

Ὁ ἱερεὺς·

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός, ἐν ὕμνοις τιμῶντες, μεγαλύνωμεν.

Κατερχόμενοι τοῦ στασιδίου στιχολογοῦμεν τὴν «**Τιμιωτέραν**» (Ὠδὴ θ' τῆς Θεοτόκου), εἰς τὸν ἦχον τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος⁸⁵.

Στίχ. α'. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεείμ, τὴν ἀδιαφθόρωσ, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνωμεν.

¹¹¹ Μετὰ τοῦ «Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον».

Στίχ. β'. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Στίχ. γ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. δ'. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοία καρδίας αὐτῶν.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. ε'. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

Στίχ. ς'. Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς Αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι Αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ...

[Εἶτα, ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τῶν κανόνων]

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς θ' ᾠδῆς τῶν Καταβασιῶν**, ἀπὸ τὸν δεξιὸν χορόν.

Ἄξιόν ἐστιν, δὲν λέγεται ὅταν λέγονται καταβασίαι, ἀλλ' εὐθύς·

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν·

Ὅτι Σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάρια

Εἶτα ψάλλονται τὰ **Ἐξαποστειλάρια** μετὰ τοῦ Θεοτοκίου, ὡς ἐν τῷ Μηναιῷ.

Αἶνοι

Ψάλλομεν τοὺς Αἶνους εἰς τὸν ἦχον τῶν στιχηρῶν·

Ψαλμός ρμη΄ (148)

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

[Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, καὶ τὸ ὕδωρ τὸ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν... (βλ. σ. 60, μέχρι καὶ τοῦ στίχου, Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ)].

Ἰστῶμεν **στίχους δ'**¹¹² καὶ ψάλλομεν τὰ **Στιχηρὰ τῶν Αἰῶν** ἐκ τοῦ Μηναίου (ἐὰν εἶναι τρία δευτέρωσε τὸ πρῶτον).

Στίχ. α'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Στίχ. γ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῶ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργάνῳ.

Στίχ. δ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυμβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Δόξα, τὸ ἰδιόμελον **Δοξαστικὸν** τοῦ Ἁγίου.

Καὶ νῦν, τὸ μετ' αὐτὸ κείμενον ὁμόηχον Θεοτοκίον¹¹³, ἢ ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ δεδήλωται.

Καὶ εὐθὺς ψάλλεται ἡ **Μεγάλη Δοξολογία**·

Μεγάλη Δοξολογία

Δόξα Σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Ὑμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε, προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε, εὐχαριστοῦμέν Σοι, διὰ τὴν μεγάλην Σου δόξαν.

¹¹² Ἐὰν δὲ τύχῃσι δύο Ἅγιοι ἔχοντες αἶνους, ἰστῶμεν στίχους ζ' (ἀπὸ τοῦ «**Τοῦ ποιῆσαι ἐν αὐτοῖς κρίμα ἔγγραπτον**», εἶτα «**Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ**», βλ. σ. 62), καὶ τοὺς παραπάνω δ', καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ τοῦ ἐνὸς γ' καὶ τοῦ ἑτέρου γ'.

¹¹³ Γιὰ τὰ συνήθη ψαλλόμενα εἰς τὸ «Καὶ νῦν» Θεοτοκία, βλ. σ. 159.

Κύριε Βασιλεῦ, ἐπουράνιε Θεέ, Πάτερ Παντοκράτορ· Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρὸς, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.

Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, Σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός Σου ἐφ' ἡμᾶς, καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπὶ Σέ.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε· δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου (ἐκ γ').

Κύριε, καταφυγὴ ἐγενήθης ἡμῖν, ἐν γενεᾷ καὶ γενεᾷ. Ἐγὼ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με· ἴασαι τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἡμαρτόν Σοι.

Κύριε, πρὸς Σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά Σου, ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρὰ Σοὶ πηγὴ ζωῆς· ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τὸ ἔλεός Σου τοῖς γινώσκουσί Σε.

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (ἐκ γ').

Δόξα.

Καὶ νῦν.

Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα ψάλλεται ἰσχυροτέρα φωνῇ·

Ἅγιος ὁ Θεός,

Ἅγιος Ἰσχυρός,

Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκια

Τὸ Ἀπολυτίκιον (μετὰ τοῦ Θεοτοκίου) ὡς ἐψάλλησαν εἰς τὸ Θεὸς Κύριος (σ. 75), ἄνευ ἐπαναλήψεως τοῦ ἀπολυτικίου. Θεοτοκίον, τὸ α΄ Θεοτοκίον ὁμόηχον τοῦ ἀπολυτικίου, εἰς σ. 125.

Σύμφωνα μετὰ τὸ [TME, σ. 57-58], ψαλλομένης τῆς Μεγάλης Δοξολογίας, γίνεται μυστικῶς⁹⁹ ἡ ἀπόλυσις τοῦ Ὁρθρου (ἢ Ἐκτενῆς Δέησις «Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός...», ἡ Δέησις ἦτοι τὰ Πληρωτικά, κτλ.) ὑπὸ τοῦ διακόνου καὶ τοῦ ἱερέως.

Καὶ ἄρχεται ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ, τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ¹¹⁴, ἢ κατὰ νεωτέραν συνήθειαν, τὰ συνήθη Ἀντίφωνα⁹². Εἰσοδικόν, Δεῦτε προσκυνήσωμεν..., Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός,.... Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον [τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, καὶ] τὸ τῆς περιόδου. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἁγίου¹¹⁵. Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, τὸ Ἄξιόν ἐστιν, καὶ Κοινωνικὸν τοῦ Ἁγίου.

¹¹⁴ Σύμφωνα μετὰ τὸ TME, π.χ. [TME 26/10, σ. 89].

¹¹⁵ Σύμφωνα μετὰ τὸ [TGP, σ. 201], Ἀπόστολος, Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ Ἁγίου (βλέπε ἐπίσης [AT, σ. 45, ὑποσ. 37]).

Προεόρτια ἢ Μεθέορτα (μὲ Ἅγιον εἰς ζ')

ἐὰν τύχει Ἅγιος ἐορταζόμενος εἰς ζ'¹¹⁶ (ἦτοι ἡμειορταζόμενος)

Θεὸς Κύριος

Ψάλλεται τὸ **Θεὸς Κύριος**, ἐναλλάξ ὑπὸ τῶν χορῶν, εἰς τὸν ἦχον τοῦ πρώτου ἀπολυτικίου (τῆς σημερινῆς τυπικῆς διατάξεως).

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ^{117, 67}.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν...

Ἀπολυτίκια

Ἐν τοῖς προεορτίοις τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως καὶ τῶν Θεοφανείων [ΜΒ, κ' Δεκ.], [ΤΟΕ σ. 150], [ΤΓΡ, σ. 223].

¹¹⁶ Σχολάζει ἡ Παρακλητικὴ εἰς τὰ καθημερινὰ προεόρτια / μεθέορτα. Ἡ διάταξις εἶναι ἴδια μὲ τὴν ἀντίστοιχὴ τοῦ μὴ ἐορταζομένου Ἁγίου [ΤΕ (τ.Α'), σ. 83], [ΤΟΕ, σ. 149], μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι λέγεται Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου (Ἅγιος εἰς ζ').

¹¹⁷ Κατ' ἀπαίτησιν τοῦ [ΤΜΕ, σ. 16]. Παλαιότερον ὁ στίχος ἦταν «**Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ**», [ΣΥΛ], [ΕΚΠ].

Ἀπολυτίκιον τὸ Προεόρτιον.

Δόξα, τοῦ Ἁγίου,

Καὶ νῦν, τὸ Προεόρτιον.

Εἰς κάθε ἄλλην περίπτωσιν·

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου¹¹⁸,

Δόξα, τὸ αὐτό¹¹⁹,

Καὶ νῦν, τὸ Προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς.

Καθίσματα (Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου)

[Ἡ α' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161) (εἰς στάσεις γ'⁷¹)]

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν· **Ὅτι Σὸν τὸ κράτος, ...**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομεν τὰ Καθίσματα τῆς προεορτίου ἢ μεθεόρτου ἡμέρας ὡς ἐν τῷ **Μηναίῳ**¹²⁰ (μετὰ Δόξα, Καὶ νῦν· ἐὰν εἶναι ἕν, Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ αὐτό)·

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν α' Στιχολογίαν).

[Ἡ β' Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου^(σ.161) (εἰς στάσεις γ'⁷¹), καὶ «**Αἴτησις**» μετ' ἐκφώνησιν· **Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος...**]

Καθίσματα (τὰ μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν).

¹¹⁸ Ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, α. ὡσαύτως, ἐν τῇ ἐβδομάδι τοῦ Θωμᾶ καὶ τοῖς μεθεόρτοις τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τῆς Ἀναλήψεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς, β. ἐν τῇ ἐβδομάδι τῶν Μυροφόρων, Ὁ εὐσχήμων, Ὅτε κατῆλθες, Δόξα, τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν, Ταῖς Μυροφόροις, γ. ἐν τοῖς μεθεόρτοις τοῦ Παραλύτου, τῆς Σαμαρείτιδος καὶ τοῦ Τυφλοῦ, τὸ Ἀναστάσιμον τοῦ ἡχου, Δόξα, τοῦ Ἁγίου, Καὶ νῦν, α' Θεοτοκίον ὁμόηχον τοῦ Ἁγίου, βλ. [ΓΓΡ, σ. 841].

¹¹⁹ Ἐὰν εἶναι καὶ δευτέρος Ἁγίος (στὴν Ἀκολουθία) ποῦ λέγεται τὸ Ἀπολυτικίον του, Δόξα, τοῦ ἐτέρου Ἁγίου.

¹²⁰ Ἡ ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.

Ν΄ Ψαλμός (50)

Ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, ἀπὸ τῆς Δευτέρας τοῦ Θωμᾶ μέχρι τὴν Τρίτην πρὸ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα ἀναγινώσκεται τὸ «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι» πρὸ τοῦ Ν΄ Ψαλμοῦ.

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκεται ὁ **Ν΄ Ψαλμός** (χῦμα), σ. 52.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. ... (σ. 52).

Εἶτα οἱ Κανόνες.

Κανόνες – Κοντάκιον – Συναξάριον

Κανόνες λέγομεν μόνον ἐκ τοῦ Μηναίου¹²¹.

Πρῶτον λέγομεν τὸν Κανόνα τὸν προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς σὲ μεθεόρτια, καὶ δεῦτερον λέγομεν τοῦ Ἁγίου τοῦ Μηναίου.

Ἄν ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου ἔχει δύο κανόνας, ψάλλονται καὶ οἱ δύο (τρεῖς τὸ σύνολον).

Ἄν ἡ Ἑορτὴ καθ' αὐτὴ ἔχει δύο Κανόνας, ἐν τοῖς μεθεόρτοις λέγεται ἀνὰ εἷς καθ' ἑκάστην ἐναλλάξ.

Οἱ **Κανόνες** ψάλλονται οὕτω:

Ῥδὴ α΄.

ὁ πρῶτος κανὼν μετ' τὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ΄,

ὁ δεῦτερος κανὼν ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ΄,

καὶ τελευταῖος, ὁ τρίτος κανὼν (ἐὰν ὁ Ἅγιος ἔχει δύο) εἰς δ΄, ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ.

¹²¹ Ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, πρῶτα τῆς Ἑορτῆς ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου (μετ' στίχον· Δόξα τῇ ἀγίᾳ Ἀναστάσει Σου, Κύριε), καὶ μετὰ τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναίου, ἢ ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ διατάσσεται.

ᾠδὴ γ'.

ὁ πρῶτος κανὼν μετὸν εἰρμὸν αὐτοῦ, εἰς δ',
 ὁ δεῦτερος κανὼν, ἄνευ εἰρμοῦ, εἰς δ',
 καὶ τελευταῖος, ὁ τρίτος κανὼν (ἐὰν ὁ Ἅγιος ἔχει δύο) εἰς δ',
 ἐπίσης ἄνευ εἰρμοῦ,

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς γ' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν· **Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, ...**
 Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἐὰν τὸ Μηναιὸν ἔχει Κοντάκιον (καὶ Οἶκον) τοῦ Ἁγίου, ἀναγιώσκεται τοῦ Ἁγίου μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν, καὶ τὸ **Κοντάκιον** τῆς Ἑορτῆς ἐνταῦθα, πρὸ τῶν Μεσφωδίων Καθισμάτων¹²².

Καὶ ψάλλονται τὰ **Μεσφώδια Καθίσματα** (μετὰ Δόξα, Καὶ νῦν), ἤτοι τὰ Καθίσματα ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ μετὰ τὴν γ' ᾠδὴν (ἐὰν εἶναι ἐν, Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ αὐτό).

[Εἶτα⁸⁰, ὁμοίως μετὰ τὶς προαναφερθεῖσες, ψάλλονται (ἢ ἀναγινώσκονται χάριν συντομίας) αἱ δ', ε' ᾠδαὶ τῶν κανόνων]

Ἡ **ζ' ᾠδὴ** τῶν κανόνων, καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς ζ' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν· **Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης, ...**

¹²² Πρβλ. Μηναιὸν ἰβ' Αὐγούστου [ΜΒ], καὶ [ΤΓΡ, σ. 225, 843]. Ἐὰν εἶναι δύο Ἅγιοι, ἔχοντες ἴδιον Κοντάκιον ἕκαστος, τότε πρὸ τῶν Μεσφωδίων Καθισμάτων, λέγομεν τὸ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ τοῦ ἐνὸς Ἁγίου, καὶ μετὰ τὴν ζ' ᾠδὴν τοῦ ἐτέρου Ἁγίου (βλ. ἰβ' Αὐγούστου, [ΜΒ, σ. 61]).

Ὁ ἀναγνώστης Ἀμήν.

Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ **Κοντάκιον καὶ ὁ Οἶκος** τοῦ Ἁγίου ἐκ τοῦ Μηναιίου¹²². Ἐὰν δὲν ἔχει, λέγομεν τὸ προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς (σὲ μεθέορτα).

Καὶ εὐθὺς ἀναγινώσκεται τὸ **Συναξάριον τοῦ Μηναιίου**⁸².

Σημείωσις. Καταβασίαι δὲν ψάλλονται, διότι ὁ Ἅγιος τῆς ἡμέρας δὲν εἶναι ἑορταζόμενος εἰς η´ (πλήρως ἑορταζόμενος ἢ ἐπισημῶς ἑορταζόμενος). λέγομεν ἀντ´ αὐτῶν τοὺς Εἰρμούς τῶν γ´, ζ´, η´ καὶ θ´ ᾠδῶν, εἰς τὴν οἰκείαν τῶν θεσπῶν, ὡς προβλέπει τὸ τοπικόν.

[Ἐἴτα, ἀναγινώσκονται⁸³ ἢ ψάλλονται αἱ ζ´, η´ ᾠδαί⁸⁴ τῶν κανόνων]

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμός τῆς η´ ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος, μετὰ τοῦ Αἰνουῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Τιμωτέρα – Ὠδὴ Ἐνάτη

Ὠδὴ τῆς Θεοτόκου (Λουκ. α´ 46)
Τὸν Υἱὸν ὑμνεῖ καὶ Θεόν, Μήτηρ Κόρη.

Ὁ ἱερεὺς:

Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Φωτός, ἐν ὕμνοις τιμῶντες, μεγαλύνωμεν.

Κατερχόμενοι τοῦ στασιδίου στιχολογοῦμεν τὴν «**Τιμωτέραν**» (Ὠδὴ θ´ τῆς Θεοτόκου) εἰς στίχους ζ´ ὡς εἶθισται, εἰς τὸν ἦχον τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος⁸⁵ (ψάλλοντας τὴν Τιμωτέραν μετὰ ἀπὸ κάθε στίχον).

Στίχ. α´. Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνευμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτήρῳ μου.

Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, Σὲ μεγαλύνομεν.

Στίχ. β'. Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

Στίχ. γ'. Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν.

Στίχ. δ'. Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν.

Στίχ. ε'. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.

Στίχ. ς'. Ἄντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς Αὐτοῦ μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ καὶ τῷ σπέρματι Αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

[Εἶτα, ψάλλεται ἡ θ' ᾠδὴ τῶν κανόνων]

καὶ **ψάλλεται ὁ εἰρμὸς τῆς θ' ᾠδῆς** τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος.

Εὐθὺς τὸ **Ἄξιόν ἐστιν** (ὁμόηχον, εἰς σύντομον μέλος)

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβεὶμ καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφεὶμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν· τὴν ὄντως Θεοτόκον Σὲ μεγαλύνομεν.

Ὁ ἱερεὺς τὴν μικρὰν Συναπτὴν («**Αἴτησιν**»), καὶ τὴν ἐκφώνησιν· **Ὅτι Σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις...**

Προεόρτια ἢ Μεθέορτα μετ' Ἁγίων ἐορταζόμενον εἰς ζ'

99

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάρια

Εἶτα ψάλλονται τὰ Ἐξαποστειλάρια ὡς ἐν τῷ Μηναιῷ¹²³.

Αἶνοι

Διακρίνομεν δύο περιπτώσεις εἰς τοὺς Αἶνους:

Α'. Ἐὰν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἶνων εἰς τὸ Μηναιῖον.

Β'. Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἶνων εἰς τὸ Μηναιῖον.

Α'.

Ἐὰν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἶνων εἰς τὸ Μηναιῖον¹²⁴ (ὑπάρχουν μόνον εἰς τὰ προεόρτια καὶ μεθέορτα τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, καὶ εἰς τὰ προεόρτια τῶν Θεοφανείων), ψάλλομεν τοὺς Αἶνους εἰς τὸν ἦχον τῶν στιχηρῶν:

Ψαλμός ρμη'. (148)

Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ. Σοὶ πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

¹²³ Ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς συμφώνως μετὰ τὴν διάταξιν τοῦ Πεντηκοσταρίου. Συμφώνως μετὰ τὸ [ΤΓΡ, σ. 843] ἔξαποστειλάριον τοῦ Μηναιῖου καὶ τῆς Ἑορτῆς (ἄπαξ), καὶ ἐὰν οὐκ ἔχει τὸ Μηναιῖον, ἔξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς (δύς).

¹²⁴ Εἰς τὸ Πεντηκοστίριον (ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ)· ψάλλονται οἱ Αἶνοι μετὰ τῶν στιχηρῶν, καὶ τῶν Δοξαστικῶν ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, καὶ ἀναγινώσκεται ἡ μικρὰ Δοξολογία.

[*Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη... (βλ. σ. 60, μέχρι καὶ τοῦ στίχου, Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ)*].

Ἰστῶμεν **στίχους δ'**¹²⁵ καὶ ψάλλομεν τὰ **Στιχηρὰ τῶν Αἰῶν** ἐκ τοῦ Μηναιίου¹²⁶ (ἐὰν εἶναι τρία δευτέρωσε τὸ πρῶτον).

Στίχ. α'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείας Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτὸν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν ψαλτηρίῳ καὶ κιθάρα.

Στίχ. γ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ· αἰνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ.

Στίχ. δ'. Αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυβάλοις εὐήχοις· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον.

Δοξαστικά, ὡς ἐν τῷ Μηναιίῳ¹²⁷.

Β'.

Ἐὰν δὲν ὑπάρχουν στιχηρὰ Αἰῶν εἰς τὸ Μηναιῖον¹²⁸, ἀναγινώσκονται (χῦμα) οἱ Αἶνοι, ἄνευ στιχηρῶν·

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν· αἰνεῖτε Αὐτὸν ἐν τοῖς Ὑψίστοις.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντες οἱ Ἄγγελοι Αὐτοῦ· αἰνεῖτε Αὐτόν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Αὐτοῦ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν, ἥλιος καὶ σελήνη· αἰνεῖτε Αὐτόν, πάντα τὰ ἄστρα καὶ τὸ φῶς.... (συνέχεια εἰς τὴν σ. 60).

¹²⁵ Πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, π.χ. τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου (27/12), ὅπου σύμφωνα μὲ τὸ Μηναιῖον, ἰστῶμεν στίχους ζ'.

¹²⁶ Ἐκ τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.

¹²⁷ Ὡς ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ, ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ.

¹²⁸ Εἰς τὸ Πεντηκοστάριον (ἐὰν τύχει ἐν τῷ Πεντηκοσταρίῳ).

Εἶτα, **Δόξα. Καὶ νῦν.**

Τέλος τῶν περιπτώσεων τῶν Αἰῶνων.

Ἐὰν ἡ Ἀκολουθία ἐν τῷ Μηναίῳ ἔχει **Μεγάλην Δοξολογίαν**¹²⁹, ψάλλε εὐθὺς τὴν Μεγάλην Δοξολογίαν (σελ. 70), καὶ μετ' αὐτὴν, συνέχισε παρακάτω εἰς τὰ **Ἀπολυτίκια**, σελ. 102. Εἰ δέ μή·

Εὐθὺς ἡ **μικρὰ Δοξολογία.**

Μικρὰ Δοξολογία

Ὁ ἀναγνώστης (χῦμα)·

Σοὶ δόξα πρέπει, Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη... (χῦμα, βλ. σ. 62).

Ὁ ἱερεὺς τὴν Δέησιν, ἦτοι τὰ «**Πληρωτικά**» (βλ. σ. 63), καὶ τὴν ἐκφώνησιν· **Σὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλεεῖν...**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων

Καὶ ψάλλονται τὰ **Ἀπόστιχα τῶν Αἰῶνων** μετὰ τῶν **Δοξαστικῶν** ὡς ἐν τῷ Μηναίῳ¹²⁷ (ἐὰν δὲν ἔχει τὸ Μηναῖον στίχους, βλ. σ. 65).

¹²⁹ Εἰς τὰ Μηναῖα ὑπὸ τοῦ Βαρθολομαίου [MB], εἰς τὰ προεόρτια ἢ μεθέορτα μετὰ Ἁγίου ἐορταζομένου εἰς ζ', ὑπάρχει πάντα Μικρὰ Δοξολογία, βλ. σ. 29.

Εἶτα, ὁ ἱερεύς·

Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ καὶ ψάλλειν τῷ ὀνόματι Σου, Ὑψιστε· τοῦ ἀναγγέλειν τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός Σου καὶ τὴν ἀλήθειάν Σου κατὰ νύκτα.

Ὁ ἀναγνώστης, τὸ **τρισάγιον** (βλ. σ. 67).

Ὁ ἱερεύς· **Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία...**

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν.

Ἀπολυτίκια

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου.

Δόξα, Καὶ νῦν, τὸ Προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς.

Καὶ ἄρχεται ἡ Θεία Λειτουργία.

Ἐν τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ, τὰ συνήθη ἀντίφωνα¹³⁰. Εἰσοδικόν, Δεῦτε προσκυνήσωμεν¹³¹ ..., Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ... (ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός, πλὴν τῶν μεθεόρτων τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς, ὅπου λέγεται μετὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ τῆς Ἑορτῆς). Μετὰ τὴν εἴσοδον, Ἀπολυτίκια τὸ προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς (ἐν μεθεόρτοις), τοῦ Ἁγίου τῆς ἡμέρας, καὶ τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον τὸ προεόρτιον ἢ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας (ἢ ὡς ἐν τῷ Τυπικῷ). Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως, τὸ Ἄξιόν ἐστίν, καὶ κοινωνικὸν τὸ τῆς ἡμέρας¹³² (ἐν

¹³⁰ Ἐν μεθεόρτοις, τὰ ἀντίφωνα τῆς Ἑορτῆς [ΤΜΕ, σ. 49, καὶ ὑποσ. 3], ἢ τὰ συνήθη.

¹³¹ Ἐν τοῖς μεθεόρτοις τῆς Πεντηκοστῆς, κατ' ἐξαιρέσιν, Εἰσοδικόν τὸ τῆς Ἑορτῆς [ΤΓΡ, σ. 872].

¹³² Ὅρισμένοι εὐλαβεῖς ἱερεῖς ἔχουν τὴν παράτυπη συνήθεια εἰς τὰ μεθεόρτα, νὰ λένε στὸν ἱεροψάλτη νὰ πεῖ Καταβασίεις τὴν ὥρα τοῦ Κοινωνικοῦ, ὅπερ ἄτοπον (σὺν ὅτι δὲν λέγονται Καταβασίεις εἰς τὴν σημερινὴν τυπικὴν διάταξιν).

Προεόρτια ἢ Μεθεόρτια μὲ Ἅγιον ἑορταζόμενον εἰς ς'

103

Σαββάτω· Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι). Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, πλὴν ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα μέχρι τῆς ἀποδόσεως πού λέγεται τὸ Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τῆς Ἀναλήψεως μέχρι τῆς ἀποδόσεώς της πού λέγεται τὸ ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς.

Ἐὰν δὲν τελεῖται Θεία Λειτουργία, βλ. σ. 68.

«Δὸς μοι μετανοίας λογισμόν, δὸς καὶ κατανύξεως πόθον τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἔγειρον ἐξ ὕπνου με δεινῆς πωρώσεως, καὶ τὸ σκότος ἀπέλασον, τὸ τῆς ῥαθυμίας, καὶ τῆς ἀπογνώσεως λύσον τὴν ζόφωσιν, ὅπως, ἀνανεύσας ὁ τάλας, Σοὶ προσκολληθῆσωμαι Λόγε, καὶ Σοῦ τοῖς θελήμασι πορεύσωμαι.

Μόνε εὐδιάλλακτε Χριστέ, μόνε ὑπεράγαθε Λόγε καὶ ἀνεξίκακε· Σοὶ προσπίπτω εὐσπλαγχνε, Σὲ ἱκετεύω θερμῶς, Σοὶ κραυγάζω δεόμενος· Ἡμάρτηκα σῶσον, σῶσόν με τὸν ἄσωτον τῇ εὐσπλαγχνίᾳ Σου, ὅπως εὐχαρίστως κραυγάζω· Κύριε, συγχώρησιν δὸς μοι, καὶ Σοῦ τῇ χρηστότητι πορεύσομαι.

Πάντα ἅπερ ἡμαρτον εἰς Σέ, λόγοις τε καὶ ἔργοις Θεέ μου, καὶ ἐνθυμήσεσι, πάντα ἐξαγγέλλω Σοι, πάντα νῦν λέγω Σοι· τὴν ἡμέραν παρῆλθον γάρ, καὶ πάντα τὸν χρόνον, νύκτα δὲ κατέλαβον πλήρης ὑπάρχων κακῶν· ὅθεν Σοι προσπίπτω κραυγάζων· Δέσποτά μου, Δέσποτα Σῶτερ, ἡμαρτον, συγχώρησον, καὶ σῶσόν με».

Παρακλητικὴ, Τῇ Κυριακῇ ἐσπέρας, ἤχος β'.

Προεόρτια ἢ Μεθέορτα (μὲ Ἅγιον εἰς ἠ')

ἐὰν τύχει Ἅγιος ἐορταζόμενος εἰς ἠ' (ἦτοι πλήρως ἐορταζόμενος)

Αὕτη ἡ περίπτωση εἰς ἀπαντὰ ἐλάχιστες φορές εἰς τὸν χρόνον, βλ. τὸν Πίνακα Μηνολογίου εἰς τὸ ἀντίστοιχον κεφάλαιον σ. 29.

Ἡ τυπικὴ διάταξις εἶναι ὁμοία μὲ τὰ προεόρτια/μεθέορτα¹³³ μὲ Ἅγιον ἐορταζόμενον εἰς ζ' (**σελ. 93**), μὲ τὶς ἐξῆς διαφορές:

α'. Ἐὰν ἡ ἀκολουθία εἰς τὸ Μηναιὸν ἔχει Εὐαγγέλιον Ὁρθρου (καὶ Πολυέλεον), (ἠ', ἠ'•, ἠ'#:), τότε **μετὰ τὰ Καθίσματα, πῆγαινε εἰς τὴν σελ. 78, καὶ εἰς τοὺς Κανόνες ἐπάνελθε εἰς σελ. 95** (ἐὰν ἡ ἀκολουθία εἰς τὸ Μηναιὸν δὲν ἔχει Εὐαγγέλιον Ὁρθρου (καὶ Πολυέλεον), (ἠ'×), τότε δὲν ὑπάρχει διαφορὰ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον).

β'. Μὴ ψάλλεις τοὺς Εἱρμούς τῶν γ', ζ', ἠ', θ' ῥδῶν (καὶ τὸ Ἄξιόν ἐστίν), ἀλλὰ ψάλλε τὶς **Καταβασίεις** τῆς περιόδου εἰς τὴν οἰκειαν θέσιν τῶν ὡς εἰς τὴν διάταξιν τῆς εἰς ἠ' ἀκολουθίας τῆς σελ. 75 (Καταβασίεις βλέπε εἰς σ. 139).

γ'. Στιχηρὰ Αἰνῶν ὑπάρχουν, καὶ **Μεγάλῃ Δοξολογία**.

¹³³ Σχολάζει ἡ Παρακλητικὴ εἰς τὰ καθημερινὰ προεόρτια / μεθέορτα.

Ἅγιος Πορφύριος

Μιά φορά μοῦ εἶπε: «Νὰ προσέχεις γιὰ νὰ γίνεις καλύτερος». Τότε τὸν ρώτησα: Τὶ νὰ κάνω Παππούλη μου γιὰ νὰ γίνω καλύτερος; Καὶ μοῦ εἶπε: «**Νὰ προσεύχεσαι συνέχεια νοερῶς. Νὰ ἀγαπᾶς τὸ Χριστό, νὰ ἀγαπᾶς τοὺς ἀνθρώπους, νὰ μὴ λές γιὰ τοὺς ἄλλους, νὰ πηγαίνεις τακτικὰ στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ διαβάζεις τὸ Εὐαγγέλιο γιὰ νὰ σὲ φωτίσει ὁ Θεός.**»

[Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν Γέροντα Πορφύριο, Αναστ. Σ. Τζαβάρρα, σ. 117]

Κοινὰ ἀπολυτικά Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν Δοξολογίαν

Εἰς Ἀπόστολον, ἦχος γ'.

Ἀπόστολε Ἅγιε (δεῖνα), πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς Ἀποστόλους, ἦχος γ'.

Ἀπόστολοι Ἅγιοι, πρεσβεύσατε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Εἰς ὁσίαν, ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοί, Μῆτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττουσα ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός· παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάζεται, Ὅσια (δεῖνα), τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς ὄσιον, ἦχος πλ. δ'.

Ἐν σοί, Πάτερ ἀκριβῶς, διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα· λαβὼν γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ, καὶ πράττων ἐδίδασκες, ὑπερορᾶν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ· ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου· διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάζεται, Ὅσιε (δεῖνα) τὸ πνεῦμά σου.

Εἰς γυναῖκα μάρτυρα, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἡ ἀμνάς Σου Ἰησοῦ, κράζει μεγάλη τῇ φωνῇ· Σὲ Νυμφίε μου ποθῶ, καὶ σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ, καὶ συσταυροῦμαι, καὶ συνθάπτομαι τῷ βαπτισμῷ Σου, καὶ πάσχω διὰ Σέ, ὡς βασιλεύσω σὺν Σοί, καὶ θνήσκω ὑπὲρ Σοῦ, ἵνα καὶ ζήσω ἐν Σοί· ἀλλ' ὡς θυσίαν ἄμωμον προσδέχου, τὴν μετὰ πόθου τυθεϊσάν Σοι. Αὐτῆς πρεσβείαις, ὡς ἐλεήμων, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς μάρτυρα ἱεράρχην, ἤχος δ΄. Κανόνα πίστεως.

Καὶ τρόπων μέτοχος, καὶ θρόνων διάδοχος, τῶν Ἀποστόλων γενόμενος, τὴν πρᾶξιν εὗρες θεόπνευστε, εἰς θεωρίας ἐπίβασιν· διὰ τοῦτο τὸν λόγον τῆς ἀληθείας ὀρθοτομῶν, καὶ τῇ πίστει ἐνήθλησας μέχρις αἵματος, Ἰερομάρτυς (δεῖνα), πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς ἱεράρχην ὄσιον, ἤχος δ΄.

Κανόνα πίστεως, καὶ εἰκόνα πραότητος, ἐγκρατείας διδάσκαλον, ἀνέδειξέ σε τῇ ποιμνῇ σου, ἢ τῶν πραγμάτων ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἐκτήσω, τῇ ταπεινώσει τὰ ὑψηλά, τῇ πτωχεῖα τὰ πλούσια. Πάτερ ἱεράρχα (δεῖνα), πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς μνήμην πολλῶν ἁγίων, ἤχος δ΄.

Ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὁ ποιῶν ἀεὶ μεθ' ἡμῶν, κατὰ τὴν σὴν ἐπιείκειαν, μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός Σου ἀφ' ἡμῶν· ἀλλὰ ταῖς αὐτῶν ἰκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ, κυβέρνησον τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Εἰς μάρτυρα, ἤχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ὁ Μάρτυς Σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσατο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν Σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν· ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς μάρτυρας, ἤχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Οἱ Μάρτυρές Σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ Σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν Σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον· ἔθραυσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς ὄσιον, ἱεράρχην, ἤχος πλ. δ΄.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος, τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, τῶν μοναζόντων (ἢ ἀρχιερέων) θεόπνευστον

ἐγκαλλώπισμα, (δεῖνα) σοφέ, ταῖς διδασκαῖς σου πάντας ἐφότισας, λύρα τοῦ Πνεύματος· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς ὄσιον, ἦχος πλ. δ'.

Ταῖς τῶν δακρῦων σου ῥοαῖς, τῆς ἐρήμου τὸ ἄγονον ἐγεώρησας· καὶ τοῖς ἐκ βάθους στεναγμοῖς, εἰς ἑκατὸν τοὺς πόνους ἐκαρποφόρησας· καὶ γέγονας φωστήρ, τῇ οἰκουμένη λάμπων τοῖς θαύμασιν, (δεῖνα) Πατὴρ ἡμῶν ὅσιε· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς μάρτυρας, ἦχος α'.

Τὰς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων, ἃς ὑπὲρ Σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι Φιλάνθρωπε δεόμεθα.

Εἰς ὄσιον, ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς ἐρήμου πολίτης, καὶ ἐν σώματι ἄγγελος, καὶ θαυματουργὸς ἀνεδείχθης, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν (δεῖνα)· νηστεία, ἀγρυπνία, προσευχῆ, οὐράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τοὺς νοσοῦντας, καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πίστει προστρεχόντων σοι. Δόξα Τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν· δόξα Τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα Τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πάσιν ἰάματα.

Εἰς προφήτην, ἦχος β'.

Τοῦ Προφήτου Σου (δεῖνος) τὴν μνήμην, Κύριε ἐορτάζοντες, δι' αὐτοῦ Σὲ δυσωποῦμεν· σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς μάρτυρας, ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων τὰ κατορθώματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις ὑπερεθαύμασαν, ὅτι ἐν σώματι θνητῷ, τὸν ἀσώματον ἐχθρόν, τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, ἀγωνισάμενοι καλῶς, ἐνίκησαν ἀοράτως· καὶ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

«Πάντων θλιβομένων ἢ χαρά, καὶ ἀδικουμένων προστάτις, καὶ πενομένων τροφή, ξένων τε παράκλησις, καὶ βακτηρία τυφλῶν, ἀσθενούντων ἐπίσκεψις, καταπονουμένων, σκέπη καὶ ἀντίληψις, καὶ ὀρφανῶν βοηθός, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, Σὺ ὑπάρχεις Ἄχραντε· σπεῦσον, δυσωποῦμεν σῶζεσθαι τοὺς δούλους Σου».

Παρακλητικὴ, Ἦχος β', Τῷ Σαββάτῳ ἐσπέρας, ἐν τῷ Μικρῷ Ἑσπερινῷ.

«Κυβέρνησον Ἀγνή, τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μου, καὶ οἴκτειρον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῷ ὀλισθαίνουσαν, ἀπωλείας Πανάμωμε· καὶ ἐν ὥρᾳ με, τῇ φοβερᾷ τοῦ θανάτου, Σὺ ἐξάρπασον, κατηγορούντων Δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως».

Παρακλητικὴ, Τῇ Κυριακῇ πρωί, εἰς τὸ Μεσονυκτικόν, ἦχος α'.

**Θεοτοκία εἰς ἕκαστον ἦχον ψαλλόμενα ἐν ὄλῳ
τῷ ἐνιαυτῷ, εἰς τὸ Θεὸς Κύριος, μετὰ τὰ
Ἀπολυτικά τῶν Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν
Δοξολογίαν**

Εἰς τὸν Α΄ ἦχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.¹³⁴

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν Σοὶ θεωροῦσα ἡ κτίσις ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρως, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, Ὅν ταξιαρχαὶ Ἀγγέλων, ὄραν οὐ δεδύνηνται· Αὐτὸν ἰκέτευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως, τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, καὶ τεκοῦσα ἀσπόρως, πηγὴν ζωῆς τὸν Κύριον, κεχαριτωμένη Θεοτόκε, περίσωζε τοὺς Σὲ μεγαλύνοντας.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Οἱ τὴν Σὴν προστασίαν, κεκτημένοι Ἄχραντε, καὶ ταῖς Σαῖς ἰκεσίαις, τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ Σου, ἐν παντὶ φρουρούμενοι, κατὰ χρέος Σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Συλλαβοῦσα ἀφλέκτως,... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἦχου)

¹³⁴ Περιέχονται εἰς τὸ τέλος τῆς Παρακλητικῆς. Ἐπίσης περιέχονται εἰς τὸ Μ. Ὁρολόγιον, κεφάλαιον (μετὰ τὸ Πεντηκοστάριον) «ΘΕΟΤΟΚΙΑ εἰς ἕκαστον ἦχον ψαλλόμενα ἐν ὄλῳ τῷ ἐνιαυτῷ, μετὰ τὰ Ἀπολυτικά τῶν μὴ ἑορταζομένων Ἁγίων» («εἰς τὸ Θεὸς Κύριος»).

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῶ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ. Ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην Σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου Σου.

Εἰς τὸν Β' ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Εὐσπλαγχνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε· βλέπον εἰς λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον ὡς αἰὶ τὴν δυναστείαν Σου· εἰς Σε γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν Σοι, ὡς ποτε ὁ Γαβριὴλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων ἀρχιστράτηγος.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως, διὰ Σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε· Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον τέτοκας· διὸ κατὰ χρέος Σε πάντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Ἵπερδεδοξαμένη ὑπάρχεις, Θεοτόκε Παρθένε, ὑμνοῦμέν Σε· διὰ γὰρ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Σου, κατεβλήθη ὁ Ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθηκε· νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν· διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύσεως,... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου)

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ Σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνεῖα ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη,

Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδής, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· Αὐτὸν ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Γ' ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας Σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας Σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα Σοι Θεοτόκε· Ποῖόν Σοι ἐγκώμιον, προσάγαω ἐπάξιον; τί δέ ὀνομάσω Σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγην βοῶ Σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταιὰ βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις Σου σκέπε τοὺς δούλους Σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ εὐλογημένη.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Ράβδον δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν Σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ Σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν, τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ Σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Προφητὰι προεκήρυξαν, Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὁμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν, Θεοτόκον Σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν, τὸν Τόκον Σου τὸν ἄφραστον.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου)

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ Σοῦ προσληφθεῖση, ὁ Υἱός Σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς Φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν Δ' ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Τῇ ἀνατραφεῖσιν ἐν τῷ ναῷ, εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων, τῇ περιβεβλημένη τὴν πίστιν καὶ τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄμεμπτον παρθενίαν, ὁ ἀρχιστράτηγος Γαβριήλ, προσέφερον οὐρανόθεν, τὸν ἀσπασμὸν καὶ τὸ χαῖρε· Χαῖρε εὐλογημένη, χαῖρε δεδοξασμένη, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Τῇ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς, νῦν προσδράμωμεν, ἁμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοί, καὶ προσπέσωμεν ἐν μετανοίᾳ, κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων· μὴ ἀποστρέψῃς Σοὺς δούλους κενούς· Σὲ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ῥομφαία διηλθέ Σου, τὴν παναγίαν ψυχὴν, ἠνίκα σταυρούμενον, ἔβλεψας ἐκουσίως, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν Σου· ὃν περ εὐλογημένη, δυσωποῦσα μὴ παύσῃ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν δωρήσασθαι.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Τὸν Λόγον τοῦ Πατρός, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἐκ Σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε, μόνη ἀγνή, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως, Σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου)

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεός, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν πλάγιον Α΄ ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, Θεοτόκε βοῶμέν Σοι· Χαῖρε πύλη, τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη, τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε Σεμνὴ κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσαρκωμένον.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Τὴν ταχεῖάν Σου σκέπην καὶ τὴν βοήθειαν, καὶ τὸ ἔλεος δεῖξον ἐπὶ τοὺς δούλους Σου, καὶ τὰ κύματα ἀγνῆ καταπράυνον, τῶν ματαίων λογισμῶν· καὶ τὴν πεσοῦσάν μου ψυχὴν ἀνάστησον Θεοτόκε· οἶδα γὰρ ὅτι Παρθένε, ἰσχύεις ὅσα καὶ βούλεσαι.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ Σου Θεοχαρίτωτε, τῶν εἰδώλων ἡ πλάνη πᾶσα κατήργηται, καὶ τῶν δαιμόνων ἡ ἰσχύς καταπεπάτηται· διὰ τοῦτο οἱ πιστοί, κατὰ χρέος Σε ἀεὶ, ὑμνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν, καὶ Θεοτόκον κυρίως, ὁμολογοῦντες Σε μεγαλύνομεν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Τὸ ξένον τῆς Παρθένου μυστήριον, τῷ κόσμῳ ἀνεδείχθη σωτήριον· ἐξ Αὐτῆς γὰρ ἐτέχθης ἄνευ σπορᾶς, καὶ σαρκὶ ἀνεδείχθης, δίχα φθορᾶς, ἡ πάντων χαρά. Κύριε δόξα Σοι.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου)

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς Σέ· Χαῖρε ἀχείμαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητὴν Σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον Σου.

Εἰς τὸν πλάγιον Β' ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Ἀρχὴ σωτηρίας, ἡ τοῦ Γαβριὴλ προσηγορία, πρὸς τὴν Παρθένον γέγονεν· ἤκουσε γὰρ τὸ Χαῖρε, καὶ οὐκ ἀπέφυγε τὸν ἀσπασμόν· οὐκ ἐδίστασεν ὡς ἡ Σάρρα ἐν τῇ σκηνῇ, ἀλλ' οὕτως ἔλεγεν· Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου, γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥήμά σου.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Ἐλπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή, Θεοτόκε Παρθένε, τὴν Σὴν καὶ μόνην κραταιὰν προστασίαν αἰτοῦμεν· σπλαγχνίσθητι εἰς ἀπροστάτευτον λαόν· δυσώπησον τὸν ἐλεήμονα Θεόν, ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, ἐκ πάσης ἀπειλῆς, μόνη εὐλογημένη.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτευε τὸν Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσταγέντα ἐν Σταυρῷ, καὶ τὸν κόσμον ἐκ πλάνης ἐλευθερώσαντα, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τοῦ ἐλεῆσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Ἁγία Δέσποινα ἀγνή, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ, ἡ τὸν ἀπάντων Ποιητήν, ἀπορρήτως τεκοῦσα, ἰκέτευε σὺν Ἀποστόλοις ἱεροῖς, ἐκάστοτε τὴν ἀγαθότητα Αὐτοῦ, παθῶν ἡμᾶς λυτρώσασθαι, καὶ ἄφεςιν ἡμῖν, δοῦναι ἀμαρτημάτων.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Προϊστορεῖ ὁ Γεδεὼν τὴν σύλληψιν, καὶ ἐρμηνεύει ὁ Δαυΐδ, τὸν Τόκον σου Θεοτόκε· κατέβη γὰρ ὡς ὑετὸς ἐπὶ πόκον, ὁ Λόγος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐβλάστησας ἄνευ σπορᾶς γῆ ἀγία, τοῦ κόσμου τὴν σωτηρίαν, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἡ Κεχαριτωμένη.

Εἰς τὸν Βαρὸν ἦχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Θεοτόκε Παρθένε ἀμίαντε, τὸν Υἱόν Σου δυσώπει, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, συγχώρησιν πταισμάτων ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους δωρήσασθαι, τοῖς πιστῶς Σε δοξάζουσι.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Τὸ Χαῖρέ Σοι προσάγομεν Θεοτόκε· τῶν Ἀγγέλων γὰρ ἀνωτέρα ἐδείχθης, Θεὸν κυήσασα.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Τὸν σταυρωθέντα ὑπὲρ ἡμῶν, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ καθελόντα τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ἀπαύστως ἰκέτευε Θεοτόκε Παρθένε, ἵνα σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου Ἄχραντε, τῶν Προφητῶν ὑπάρχει, καὶ τοῦ νόμου τὸ πλήρωμα· διὸ Σε Θεοτόκον, ἐν ἐπιγνώσει δοξάζοντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἦχου)

Ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ Σοι πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ πταισμάτων ἀνάγαγε· Σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτία, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον ἄλλιν οὐσα Παρθένος.

Εἰς τὸν πλάγιον Δ΄ ἦχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Χαῖρε, ἡ δι' Ἀγγέλου, τὴν χαρὰν τοῦ κόσμου δεξαμένη· χαῖρε, ἡ τεκοῦσα, τὸν Ποιητὴν Σου καὶ Κύριον· χαῖρε ἡ ἀξιοθεῖσα, γενέσθαι Μήτηρ Θεοῦ.

Τῆ Τρίτῃ πρωί.

Τὸ ἀσάλευτον στήριγμα τὸ τῆς Πίστεως, καὶ σεβάσιμον δώρημα τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνωμεν πιστοί· Χαῖρε ἡ τὴν πέτραν τῆς ζωῆς, ἐν γαστρὶ Σου χωρήσασα· χαῖρε τῶν περάτων ἡ ἐλπίς, θλιβομένων ἀντίληψις· χαῖρε Νύμφη ἀνόμφευτε.

Τῆ Τετάρτῃ καὶ τῆ Παρασκευῇ πρωί.

Τὸν Ἄμνὸν καὶ Ποιμένα, καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ἐν τῷ Σταυρῷ θεωροῦσα, ἡ τεκοῦσα ἔλεγε δακρύνουσα· Ὁ μὲν κόσμος ἀγάλλεται, δεχόμενος τὴν λύτρωσιν, τὰ δὲ σπλάγχνα μου φλέγονται, ὀρώσης Σου τὴν Σταύρωσιν, ἣν ὑπὲρ πάντων ὑπομένεις, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς μου.

Τῆ Πέμπτῃ πρωί.

Ἡ νοητὴ πύλη τῆς ζωῆς, Ἄχραντε Θεοτόκε, τοὺς προστρέχοντάς Σοι πιστῶς, λύτρωσαι τῶν κινδύνων, ἵνα δοξάζωμεν τὸν πανάγιον Τόκον Σου, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

(τό α' Θεοτοκίον τοῦ ἤχου)

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ Σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδῃς οὐς ἐπλασας τῇ χειρὶ Σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν Σου Ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτῆρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

**Θεοτοκία εἰς ἕκαστον ἤχον ψαλλόμενα ἐν ὄλω
τῷ ἐνιαυτῷ, εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου, μετὰ τὰ
Ἀπολυτικά τῶν Ἁγίων ἐχόντων Μικρὰν
Δοξολογίαν**

Εἰς τὸν Α΄ ἤχον.

Τῆ Δευτέρᾳ πρωί.¹³⁵

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ ἐν οὐρανοῖς εὐλογημένη, καὶ ἐπὶ γῆς
δοξολογουμένη, χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.

Τῆ Τρίτῃ πρωί.

Τὸν ἀμήτορα ἐν οὐρανῷ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ ἀκοήν, ἐπὶ γῆς
ἀπάτορα ἔτεκες. Αὐτὸν Θεοτόκε ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ Τετάρτῃ καὶ τῆ Παρασκευῇ πρωί.

Ἄχραντε Θεοτόκε, ἡ ἐν οὐρανοῖς ... (ὡς τῆ Δευτέρᾳ πρωί).

Τῆ Πέμπτῃ πρωί.

Τὸν ἀμήτορα ἐν οὐρανῷ, ... (ὡς τῆ Τρίτῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Τὸν ἀμήτορα ἐν οὐρανῷ, ... (ὡς τῆ Τρίτῃ πρωί).

Εἰς τὸν Β΄ ἤχον.

Τῆ Δευτέρᾳ πρωί.

Μήτηρ ἀγία, ἡ τοῦ ἀφράστου Φωτός, ἀγγελικοῖς Σε ὕμνοις
τιμῶντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

¹³⁵ Περιέχονται εἰς τὸ τέλος τῆς Παρακλητικῆς. Ἐπίσης περιέχονται εἰς τὸ Μ.
Ὡρολόγιον, κεφάλαιον (μετὰ τὸ Πεντηκοστάριον) «ΘΕΟΤΟΚΙΑ εἰς ἕκαστον
ἤχον ψαλλόμενα ἐν ὄλω τῷ ἐνιαυτῷ, μετὰ τὰ Ἀπολυτικά τῶν μὴ ἑορταζομένων
Ἁγίων» («εἰς τὸ τέλος τοῦ Ὁρθρου»).

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοῶντες· Χαῖρε ἀδύτου φωτὸς νεφέλη, Αὐτὸν βαστάσασα ἐν κόλποις, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε βοῶντες· Χαῖρε ἡ ράβδος, ἐξ ἧς ἀσπόρως Θεὸς βλαστήσας, ἀνεῖλεν ἐν Ξύλῳ τὸν θάνατον.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν Θεοτόκε,... ἀδύτου ... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Μήτηρ ἀγία, ἡ τοῦ ἀφράστου Φωτὸς ... (ὡς τῇ Δευτέρῃ πρωί).

Εἰς τὸν Γ' ἤχον.

Τῇ Δευτέρῃ πρωί.

Ἐκαστος ὅπου σῶζεται, ἐκεῖ δικαίως καὶ προστρέχει· καὶ ποία ἄλλη τοιαύτη καταφυγή, ὡς Σὺ Θεοτόκε, σκέπουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν;

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Ἐκαστος ὅπου σῶζεται, ... (ὡς τῇ Δευτέρῃ πρωί).

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Καταφυγή καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, ἡ κραταῖα βοήθεια τοῦ κόσμου, ταῖς πρεσβείαις Σου σκέπε τοὺς δούλους Σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνη εὐλογημένη.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Ἐκαστος ὅπου σῶζεται, ... (ὡς τῇ Δευτέρῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Προφητὰι προεκήρυξαν, Απόστολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὁμολόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν, Θεοτόκον Σε κυρίως ὑπάρχουσαν· διὸ καὶ μεγαλύνομεν, τὸν Τόκον Σου τὸν ἄφραστον.

Εἰς τὸν Δ΄ ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Ὅτι πάντων ὑπάρχεις τῶν ποιημάτων ὑπερτέρα, ἀνομνεῖν Σε ἀξίως, μὴ εὐποροῦντες Θεοτόκε, δωρεὰν αἰτοῦμέν Σε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν, Θεοτόκε, βοῶντες· Σὺ εἶ ἡ βάτος, ἐν ἧ ἀφλέκτως Μωσῆς, κατεῖδεν ὡς φλόγα τὸ πῦρ τῆς Θεότητος.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν, Θεοτόκε, βοῶντες· Σὺ εἶ τὸ ὄρος, ἐξ οὗ ἀρρήτως ἐτμήθη λίθος, καὶ πύλας τοῦ Ἄδου συνέτριψε.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Ὅτι πάντων ὑπάρχεις ... (ὡς τῇ Δευτέρᾳ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Σὲ μεγαλύνομεν, Θεοτόκε, ... ἡ βάτος ... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

Εἰς τὸν πλάγιον Α΄ ἤχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας τῷ κόσμῳ, Χριστέ ὁ Θεός, υἱὸς φωτὸς δι' Αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαὸν Σου συνήθως, κραυγάζοντά Σοι ἐκτενωῶς· Ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς, καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν Σοι· Χαῖρε Ἀειπάρθενη.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατεῖλας ... (ὡς τῇ Δευτέρᾳ πρωί).

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία ... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Ὁ ἐκ Παρθένου ἀνατείλας ... (ὡς τῆ Δευτέρα πρωί).

Εἰς τὸν πλάγιον Β' ἦχον.

Τῆ Δευτέρα πρωί.

Ἀρχαγγελικὸν λόγον ὑπεδέξω, καὶ χερουβικὸς θρόνος ἀνεδείχθης, καὶ ἐν ἀγκάλαις Σου ἐβάστασας, Θεοτόκε, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῆ Τρίτῃ πρωί.

Οὐδεις προστρέχων ἐπὶ Σοί, κατησχυμένος ἀπὸ Σοῦ ἐκπορεύεται, ἀγνή Παρθένε Θεοτόκε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν χάριν, καὶ λαμβάνει τὸ δῶρημα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς αἰτήσεως.

Τῆ Τετάρτῃ καὶ τῆ Παρασκευῇ πρωί.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρός, ἄνευ μητρὸς γεννηθέντα, Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων, ἐκύησας σεσαρκωμένον, ἐξ ἀγνῶν αἱμάτων Σου, Θεοκυῆτορ ἄνευ ἀνδρός· ὃν αἰτῆσαι δωρησασθαι, ἡμῖν ἁμαρτιῶν ἄφεςιν, πρὸ τοῦ τέλους.

Τῆ Πέμπτῃ πρωί.

Μεγάλων χαρισμάτων ἀγνή, Παρθένε Θεομητορ Σὺ ἠξιώθης, ὅτι ἔτεκες σαρκὶ τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρός, ... (ὡς τῆ Τετάρτῃ πρωί).

Εἰς τὸν Βαρὺν ἦχον.

Τῆ Δευτέρα πρωί.

Ἵπερέβης τὰς Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν, ὅτι ναὸς ἐδείχθης Θεϊκός, εὐλογημένη Θεοτόκε, ὡς τεκοῦσα Χριστόν, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Εἰρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν ζωὴν ἡμῶν τῶν βοῶντων Σοι· Ἐλεῆμον Κύριε, δόξα Σοι.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Λύτρωσαι Θεοτόκε, τῶν συνεχουσῶν ἡμᾶς ἁμαρτιῶν, ὅτι ἄλλην ἐλπίδα οἱ πιστοὶ οὐκ ἔχομεν, εἰ μὴ Σέ, καὶ τὸν ἐκ Σοῦ τεχθέντα Θεόν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Ὁ καρπὸς τῆς γαστρὸς Σου Θεόνυμφε, τοῖς ἀνθρώποις ἐδείχθη σωτηρίας πρόξενος· διό Σε Θεοτόκον, γνώμη καὶ γλώσση δοξάζοντες, οἱ πιστοὶ μεγαλύνομεν.

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Χαῖρε ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν οὐρανοῖς, χωρήσασα ἐν μήτρᾳ Σου· χαῖρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἧς ἔλαμψεν ὁ Ἐμμανουήλ· Χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὸν πλάγιον Δ' ἦχον.

Τῇ Δευτέρᾳ πρωί.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψιστος μόνος διώδευσε, καὶ μόνην ἐσφραγισμένην ἐφύλαξεν, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ Τρίτῃ πρωί.

Παρθένε ἄχραντε, σῶσον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις Σου, κινουῖσα σπλάγχχνα μητρικά, τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Τῇ Τετάρτῃ καὶ τῇ Παρασκευῇ πρωί.

Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας Σου Ἄχραντε, τῶν Προφητῶν ὑπάρχει καὶ τοῦ νόμου τὸ πλήρωμα· διό Σε Θεοτόκον, ἐν ἐπιγνώσει δοξάζοντες, εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Τῇ Πέμπτῃ πρωί.

Χαῖρε ἡ πόλις τοῦ Βασιλέως ... (ὡς τῇ Δευτέρᾳ πρωί).

Τῷ Σαββάτῳ πρωί.

Παρθένε ἄχραντε, σῶσον ἡμᾶς ... (ὡς τῇ Τρίτῃ πρωί).

**Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια,
Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν εὐχαριστήρια,
Ἀναγράφω Σοι ἡ πόλις Σου, Θεοτόκε·
Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
Ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον,
Ἵνα κράζω Σοι· Χαῖρε Νύμφη ἀνύμφευτε.**

Κοντάκιον· Ἀκάθιστος Ὕμνος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

**«Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Πανάχραντε, θαρρα-
κώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς ἐκ Σοῦ, καὶ ἀγάζο-
ντα τοὺς γηγενεῖς τῆς τρισηλίου Θεότητος, τῷ ἀνεσπέρῳ
φωτὶ καὶ ταῖς λάμψεσιν».**

Παρακλητικὴ, Τῇ Κυριακῇ πρωί, εἰς τὸ Μεσονυκτικόν, ἤχος α'.

**«Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου, ἐν ἱματισμῷ
διαχύρσῳ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη»**

Ψαλμός μδ' (44)

Α΄ Θεοτοκία τῶν Ἦχων

Ἦχος α΄.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου Σοι Παρθένε τὸ Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐν Σοὶ τῇ ἀγία κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν Σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ Σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου Σου.

Ἦχος β΄.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα ὑπερένδοξα, τὰ Σὰ Θεοτόκε μυστήρια· τῇ ἀγνείᾳ ἐσφραγισμένη, καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα ἀληθινόν· Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος γ΄.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ Σοῦ προσληφθείση ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς Φιλάνθρωπος.

Ἦχος δ΄.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἀγνωστον Μυστήριον, διὰ Σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγγύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α'.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς Σέ· χαῖρε ἀχειμάστε λιμὴν καὶ Ἀπειρόγαμε· ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκὶ τὸν Ποιητὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπης, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν Τόκον σου.

Ἦχος πλ. β'.

Ὁ τὴν εὐλογημένην καλέσας Σου Μητέρα, ἦλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσία βουλῆ, λάμπσας ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀναζητήσαι θέλων τὸν Ἀδάμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα Σοι.

Ἦχος βαρύς.

Ὡς τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως θησαύρισμα, τοὺς ἐπὶ Σοὶ πεποιθότας Πανύμνητε, ἐκ λάκκου καὶ βυθοῦ παισιμάτων ἀνάγαγε· Σὺ γὰρ τοὺς ὑπευθύνους τῇ ἁμαρτία, ἔσωσας τεκοῦσα τὴν σωτηρίαν, ἢ πρὸ τόκου Παρθένος, καὶ ἐν τόκῳ Παρθένος, καὶ μετὰ τόκον πάλιν οὔσα Παρθένος.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας Ἀγαθέ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ Ἐγερσιν δείξας ὡς Θεός, μὴ παρίδης οὖς ἔπλασας τῇ χειρὶ Σου· δείξον τὴν φιλανθρωπίαν Σου Ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν Σε Θεοτόκον πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Πολυέλεος

Ὁ πολυέλεος ἀποτελεῖται ἐκ τῶν δύο πρώτων Ψαλμῶν τοῦ 10' Καθίσματος τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ ἐκ σειρᾶς στίχων καταλλήλων διὰ τὸν Ἅγιον, ἐκ διαφόρων Ψαλμῶν ἐκλελεγμένων, οἱ ὅποιοι καλοῦνται ἐκλογή¹³⁶.

Εἰς τὸ τέλος ἐκάστου στίχου εἰς τὸ Δοῦλοι Κύριον καὶ εἰς τὴν Ἐκλογὴν, ἐπιβάλλεται καὶ ἀνὰ ἓν Ἀλληλούια. Εἰς τὸ Ἐξομολογεῖσθε, ψάλλονται δύο Ἀλληλούια, ὡς ἔχουν κατωτέρω. Ἐὰν ὁ Πολυέλεος τυχὸν ἀναγινώσκειται, παραλείπονται τὰ προστεθέντα Ἀλληλούια.

Δοῦλοι Κύριον

Ψαλμὸς ρλδ' (134)

Δοῦλοι Κύριον. Ἀλληλούια.

Αἰνεῖτε τὸ ὄνομα Κυρίου, αἰνεῖτε δοῦλοι Κύριον· Ἀλληλούια.

Οἱ ἐστῶτες ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἐν αὐλαῖς οἴκου Θεοῦ ἡμῶν· Ἀλληλούια.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθὸς Κύριος· ψάλατε τῷ ὀνόματι Αὐτοῦ ὅτι καλόν· Ἀλληλούια.

Ὅτι τὸν Ἰακώβ ἐξελέξατο ἑαυτῷ ὁ Κύριος, Ἰσραὴλ εἰς περιουσιασμόν ἑαυτῷ· Ἀλληλούια.

Ὅτι ἐγὼ ἔγνωκα ὅτι μέγας ὁ Κύριος, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν παρὰ πάντας τοὺς θεοὺς· Ἀλληλούια.

Πάντα ὅσα ἠθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησεν, ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, ἐν ταῖς θαλάσσαις καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἀβύσσοις· Ἀλληλούια.

Ἀνάγων νεφέλας ἐξ ἐσχάτου τῆς γῆς, ἀστραπὰς εἰς ὑέτον ἐποίησεν· ὁ ἐξάγων ἀνέμους ἐκ θησαυρῶν Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

¹³⁶ [ΤΓΡ, σ. 79]. Βλέπε καὶ τὸ βιβλίον Ἐκλογάριον.

Ὅς ἐπάταξε τὰ πρωτότοκα Αἰγύπτου, ἀπὸ ἀνθρώπου ἕως κτήνους. Ἀλληλούια.

Ἐξαπέστειλε σημεῖα καὶ τέρατα ἐν μέσῳ σου Αἴγυπτε, ἐν Φαραῶ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς δούλοις αὐτοῦ. Ἀλληλούια.

Ὅς ἐπάταξεν ἔθνη πολλά, καὶ ἀπέκτεινε βασιλεῖς κραταιούς· Ἀλληλούια.

Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν, καὶ πάσας τὰς βασιλείας Χαναάν· Ἀλληλούια.

Καὶ ἔδωκε τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, κληρονομίαν Ἰσραὴλ λαῷ Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Κύριε, τὸ ὄνομά Σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ τὸ μνημόσυνόν Σου εἰς γενεὰν καὶ γενεάν· Ἀλληλούια.

Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν Αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις Αὐτοῦ παρακληθήσεται· Ἀλληλούια.

Τὰ εἶδωλα τῶν ἐθνῶν ἀργύριον καὶ χρυσίον, ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων· Ἀλληλούια.

Στόμα ἔχουσι καὶ οὐ λαλήσουσιν, ὀφθαλμοὺς ἔχουσι καὶ οὐκ ὄψονται· Ἀλληλούια.

Ἵνα ἔχουσι καὶ οὐκ ἐνωτισθήσονται, οὐδὲ γάρ ἐστι πνεῦμα ἐν τῷ στόματι αὐτῶν· Ἀλληλούια.

Ὅμοιοι αὐτοῖς γένοιτο οἱ ποιοῦντες αὐτά, καὶ πάντες οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτοῖς· Ἀλληλούια.

Οἶκος Ἰσραὴλ, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· οἶκος Ααρών, εὐλογήσατε τὸν Κύριον. οἶκος Λευί, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· Ἀλληλούια.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον, εὐλογήσατε τὸν Κύριον· Ἀλληλούια.

Εὐλογητὸς Κύριος ἐκ Σιών, ὁ κατοικῶν Ἱερουσαλήμ·

Ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε

Ψαλμὸς ρλε' (135)

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ ὅτι ἀγαθός, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τῶν θεῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ τῶν κυρίων, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι θαυμάσια μεγάλα μόνῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι τοὺς οὐρανοὺς ἐν συνέσει, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ στερεώσαντι τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ ποιήσαντι φῶτα μεγάλα μόνῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τὸν ἥλιον εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τὴν σελήνην καὶ τοὺς ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ πατάξαντι Αἴγυπτον σὺν τοῖς πρωτοτόκοις αὐτῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ ἐξαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ ἐκ μέσου αὐτῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ἐν χειρὶ κραταιᾷ καὶ ἐν βραχίονι ὑψηλῷ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ καταδιελόντι τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν εἰς διαιρέσεις, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ διαγαγόντι τὸν Ἰσραὴλ διὰ μέσου αὐτῆς, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ ἐκτινάξαντι Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ εἰς θάλασσαν Ἐρυθράν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ διαγαγόντι τὸν λαὸν Αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τῷ πατάξαντι βασιλεῖς μεγάλους, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ ἀποκτείναντι βασιλεῖς κραταιούς, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Τὸν Σηὼν βασιλέα τῶν Ἀμορραίων, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ τὸν Ὠγ βασιλέα τῆς Βασάν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ δόντι τὴν γῆν αὐτῶν κληρονομίαν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Κληρονομίαν Ἰσραὴλ δούλῳ Αὐτοῦ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ὅτι ἐν τῇ ταπεινώσει ἡμῶν ἐμνήσθη ἡμῶν ὁ Κύριος, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ὁ διδούς τροφήν πάσῃ σαρκί, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Ἐξομολογεῖσθε τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλληλούια· ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος Αὐτοῦ· Ἀλληλούια.

Καὶ ψάλλεται ἡ Ἐκλογή τοῦ Πολυελέου τοῦ Ἁγίου (βλ. εἰς τὸ βιβλίον Ἐκλογάριον).

Πληρωθείσης τῆς Ἐκλογῆς, ἡ ψάλλονται τὰ συνήθη, Δόξα. Καὶ νῦν. Ἀλληλούια, ἀλληλούια, ἀλληλούια, δόξα Σοι ὁ Θεός (ἐκ γ'). Ἡ ἐλπίς ἡμῶν Κύριε δόξα Σοι. Ἡ ψάλλονται τὰ μεγάλα δοξαστικά τοῦ

Πολυελέου, ὡς κείνται εἰς τὰ μουσικὰ βιβλία¹³⁷. Σημειωτέον ὅτι τινές, ὅταν παραλείπουν τὰ μεγάλα αὐτὰ δοξαστικά χάριν συντομίας, ψάλλουν τὰ δύο τελευταῖα τροπάρια τῶν Μακαρισμῶν τῆς Κυριακῆς τοῦ α' ἤχου¹³⁸.

Ἦχος α'.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα προσκυνήσωμεν, καὶ τὸν Υἱὸν δοξολογήσωμεν, καὶ τὸ Πανάγιον ὁμοῦ, πάντες Πνεῦμα ἀνυμνήσωμεν, κρίζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία Τριάς, σῶσον πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν.

Τὴν Μητέρα Σου προσάγει Σοι, εἰς ἱκεσίαν ὁ λαός Σου Χριστέ· ταῖς παρακλήσεσιν Αὐτῆς, τοὺς οἰκτιρμοὺς Σου δὸς ἡμῖν Ἀγαθέ, ἵνα Σὲ δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν¹³⁹.

Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος

«εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω»

[Ἰακ. ε' 13]

¹³⁷ [ΑΤ, σ. 96]· Δόξα. Ἡ ὑπεράρχιος Θεότης. Καὶ νῦν. Παντάνασσα.

¹³⁸ [ΤΓΡ, σ. 80].

¹³⁹ Εἴθισται ὅταν ψάλλεται εἰς τὸ τέλος τῆς Ἐκλογῆς τοῦ Πολυελέου, ἀντὶ γιὰ τὴν κατάληξη τοῦ τροπαρίου «τὸν ἐκ τάφου ἡμῖν ἀνατεῖλαντα», νὰ λέγεται τὸ «τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

«Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, ἀποδιώξον τοὺς πονηροὺς καὶ ἀκαθάρτους λογισμοὺς ἀπὸ τῆς ἀθλίας καὶ ταλαιπώρου μου ψυχῆς, καὶ καρδίας, καὶ κατάσβεσόν μου τὴν φλόγα τῶν παθῶν, καὶ ἐλέησόν με, ὅτι ἀσθενῆς καὶ ταλαιπωρὸς εἰμι ἐγώ· καὶ ῥύσαι με ἀπὸ τῶν ἐπερχομένων μοι πονηρῶν ἐνθυμήσεων καὶ προλήψεων· ὅτι Ὑπερευλογημένη, ὑπάρχεις, καὶ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον δεδοξασμένον εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.»

Τριψῆδιον τὸ Κατανυκτικόν, Δευτέρα τῆς Α' Ἑβδομάδος ἐσπέρας.

«Ἐνδοξε Ἀειπάρθενε Θεοτόκε, Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, προσάγαγε τὴν ἡμετέραν προσευχὴν τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, ἵνα σώσῃ διὰ Σοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.»

Τριψῆδιον τὸ Κατανυκτικόν, Δευτέρα τῆς Α' Ἑβδομάδος ἐσπέρας

Κανὼν τῆς Μικρᾶς Παρακλήσεως

*Ψαλλόμενος ἐν πάσῃ περιστάσει καὶ θλίψει ψυχῆς.
Ποίημα Θεοστηρίκτου Μοναχοῦ· οἱ δέ, Θεοφάνους.*

ᾠδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄.

«Υγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν Αἴγυπτιαν, μοχθηρίαν διαφυγὼν, ὁ Ἰσραηλίτης ἀνεβόα· Τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν ἄσωμεν».

Τροπάρια.

(πρὸ ἐκάστου τροπαρίου ὄλων τῶν ᾠδῶν λέγομεν·
«Υπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς»)

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς Σὲ καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν· ᾧ Μῆτερ τοῦ Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με διάσωσον.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς ἀθυμίας ἐμπιπλῶσαι μου τὴν ψυχὴν· εἰρήνευσον Κόρη τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Σου Πανάμωμε.

Σωτήρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· Σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ Σοῦ, ἀξίωσον μόνη Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

ᾠδὴ γ΄. Ὁ Εἰρμός.

«Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, Σύ με στερέωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ Σῆ, τῶν ἐφετῶν ἡ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη Φιλάνθρωπε».

Τροπάρια.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, Σὲ Θεογεννήτορ Παρθένε· Σὺ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα Σου, τῶν ἀγαθῶν ἢ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἰκετεύω Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην διασκεδάσαι μου· Σὺ γάρ Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Εὐεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς ἀρρώστίαις, καὶ νοσεροῖς πάθεσιν, ἐξεταζομένῳ Παρθένε, Σὺ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γὰρ ἀνελλιπῆ Σε γινώσκω, θησαυρόν Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

«Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας Σου τὸ Μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα Σου, καὶ ἐδόξασά Σου τὴν Θεότητα».

Τροπάρια.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἢ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων Θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς Σῆς παράσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κυήσασα, καὶ Σωτῆρα πάντων τῶν ὑμνούντων Σε.

Ἀπολαύοντες Πάναγνε, τῶν Σῶν δωρημάτων εὐχαριστήριον, ἀναμέλλομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές Σε Θεομήτορα.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι Σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης ἐκλυτρούμεθα.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

«Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί Σου Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί Σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν Σὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν Φιλάνθρωπε».

Τροπάρια.

Ἐμπλησον Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαράν, τῆς εὐφροσύνης ἢ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων Θεοτόκε Ἀγνή, ἢ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς Σῆς λαμπρότητος, ἢ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἰασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς Σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν τῇ πρεσβείᾳ Σου παράσχου μοι.

ᾠδὴ ς΄. Ὁ Εἰρμός.

«Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ Αὐτῷ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν, ἢ ψυχῇ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄδῃ προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς ὁ Θεός με ἀνάγαγε».

Τροπάρια.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς Ὅς ἔσωσεν, Ἐαυτὸν ἐκδεδωκῶς τῷ θανάτῳ, τὴν τῇ φθορᾷ, καὶ θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν Παρθένε δυσώπησον, τὸν Κύριόν Σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ρύσασθαι.

Προστάτιν Σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην Παρθένε, τῶν πειρασμῶν, διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν· καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ρυσθῆναί με.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν Σε παντελεῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν, ἐν ταῖς θλίψεσι Κόρη, καὶ τῷ φωτί Σου ἀεὶ ἀγαλλόμεθα. Ὡ Δέσποινα καὶ νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καὶ κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ, νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῆ σαρκί μου· ἀλλ' ἢ Θεόν, καὶ Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, Σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς· Ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Ἦδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.»

Τροπάρια.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρα τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ Κόσμῳ, Ἦν προστάτιν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, Ἦν ἐγέννησας Μῆτερ ἀγνὴ δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων, ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας, τὴν Σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπῃ Σου τῇ θείᾳ, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Ἦδὴ η'. Ὁ Εἰρμός.

«Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν Ἦν ὑμνοῦσι, Στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Τροπάρια.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ Σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς Σε Κόρη εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαυιλὲς ἐπιχέεις, τοῖς πιστῶς ὕμνουσί Σε Παρθένε, καὶ ὑπερυποῦσι, τὸν ἄφραστόν Σου Τόκον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατροεῖς, καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας Παρθένε, ἵνα Σε δοξάζω, τὴν Κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν Σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν Σε ὕμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«Κυρίως Θεοτόκον, Σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ Σοῦ σεσωσμένοι Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις Σὲ μεγαλύνοντες».

Τροπάρια.

Ῥοὴν μου τῶν δακρύων, μὴ ἀποποιήσης, ἢ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε Χριστὸν κυήσασα.

Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον Παρθένε, ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἀμαρτίας τὴν λύπην ἐξαφανίσασα.

Λιμὴν καὶ προστασία, τῶν Σοὶ προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγὴ τε καὶ σκέπη καὶ ἀγαλλίαμα.

Φωτὸς Σου ταῖς ἀκτίσι, λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον Σὲ καταγγέλλοντας.

Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντα Παρθένε θεράπευσον, ἐξ ἀρρώστιας εἰς ῥῶσιν μετασκευάζουσα.

Ἅγιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης

Ἐπαναλαμβάνοντας τὸ Ψαλτήρι καὶ τοὺς Κανόνας, ἔμαθα γράμματα καὶ ὄχι γράμματα αὐτὰ τὰ [σχολικά]... Τίς συμβουλὲς ποὺ λέω, ἀπὸ κεῖ τίς ἔχω μάθει. Ἀπὸ τοὺς κανόνας τῶν Ἁγίων, τῶν Ὁσίων, ποὺ ἔχει φτειάζει ὁ Θεοφάνης, ὁ ἄλλος μοναχός, καὶ οἱ διάφοροι ἅγιοι. Δηλαδή αὐτοὶ ἐγκωμιάζαν τὸν ἅγιο, ποὺ ἤξεραν τὰ βιώματα τὰ δικά τους πάνω στὸ θέμα καὶ λένε τρόπους, πάρα πολλοὺς τρόπους. Νὰ διαβάζετε τοὺς ἁγίους τοῦ χρόνου, ὅλου τοῦ χρόνου, μὲ ἐνδιαφέρον.

[Ἁγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης, Θὰ σὰς πῶ..., σ. 158]

Καταβασίαι

Όταν ή τυπική διάταξις έχει Καταβασίες, είναι έν συντομία οι επόμενες¹⁴⁰:

α) Από τής κδ' Αυγούστου μέχρι τής κα' Σεπτεμβρίου, αι καταβασίαι **Σταυρόν χαράξας**^(σ. 141) μοναί (μόνον έν τή η' και ιδ' Σεπτεμβρίου και εις τας αποδόσεις των ψάλλεται ή καταβασία τής θ' ώδης διπλή).

β) Από τής κβ' Σεπτεμβρίου μέχρι τής ζ' Νοεμβρίου μοναί, αι **Άνοιξω τὸ στόμα μου**^(σ. 142).

γ) Από τής η' Νοεμβρίου μέχρι τής κ' Νοεμβρίου, αι **Άνοιξω τὸ στόμα μου**^(σ. 142), άλλ' έν τή α', γ', ε' και θ' ώδη προστίθενται τα χαρακτηριστικά τής Εισόδου, ώς αναγράφονται έν τοις Μηναίοις.

δ) Από τής κα' Νοεμβρίου μέχρι τής κδ' Δεκεμβρίου, αι **Χριστός γεννᾶται**^(σ. 144), μοναί.

ε) Τή κε' και τή λα' Δεκεμβρίου, αι **Χριστός γεννᾶται**^(σ. 144), και **Έσωσε λαόν, διπλαῖ**.

ς) Από τής κς' Δεκεμβρίου μέχρι τής λ' Δεκεμβρίου, αι **Έσωσε λαόν**^(σ. 144), μοναί.

ζ) Τή α', τή ς' και τή ιδ' Ιανουαρίου, αι **Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα**^(σ. 147), και **Στίβει θαλάσσης, διπλαῖ**.

η) Από τής β' μέχρι τής ε' Ιανουαρίου, αι **Βυθοῦ ἀνεκάλυψε**^(σ. 147), μοναί.

θ) Από τής ζ' μέχρι τής ιγ' Ιανουαρίου, αι **Στίβει θαλάσσης**^(σ. 147), μοναί.

¹⁴⁰ βλ. περαιτέρω λεπτομέρειες εις [ΤΓΡ, σ. 95].

ι) Ἀπὸ τῆς ιε' Ἰανουαρίου μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς Ὑπαπαντῆς, αἱ **Χέρσον ἀβυσσοτόκον**^(σ. 150), μοναί.

ια) Μετὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς Ὑπαπαντῆς μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ Τριωδίου, αἱ **Ἀνοιξω τὸ στόμα μου**^(σ. 142).

ιβ) Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τῆς ἀποδόσεως αὐτοῦ, αἱ **Ἀναστάσεως ἡμέρα**^(σ. 152).

ιγ) Ἀπὸ τῆς Πέμπτης τῆς Ἀναλήψεως, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς Πεντηκοστῆς, αἱ **Θεῖο καλυφθεῖς**^(σ. 153), μοναί.

ιδ) Ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων μέχρι τῆς κς' Ἰουλίου, αἱ **Ἀνοιξω τὸ στόμα μου**^(σ. 142).

ιε) Ἀπὸ τῆς κς' Ἰουλίου μέχρι τῆς ε' Αὐγούστου, αἱ **Χοροὶ Ἰσραήλ**^(σ. 156). Ὅμως τῆ α' Αὐγούστου, αἱ **Σταυρὸν χαράξας**^(σ. 141).

ις) Ἀπὸ τῆς ς' μέχρι τῆς ιγ' Αὐγούστου, αἱ **Σταυρὸν χαράξας**^(σ. 141).

ιζ) Τῇ ιδ' Αὐγούστου (ἐὰν εἶναι Κυριακή) αἱ **Ἀνοιξω τὸ στόμα μου**^(σ. 142), μετὰ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Κοιμήσεως ἐν τῇ α', γ', ε' καὶ θ' ᾠδῇ.

ιη) Ἀπὸ τῆς ις' μέχρι τῆς κβ' Αὐγούστου, αἱ **Πεποικιλμένη τῇ θεῖα δόξῃ**^(σ. 157), μοναί.

Παρακάτω, παρατίθενται οἱ Καταβασίεις:

«Σταυρὸν χαράξας» - Τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Ἦδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄.

Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ράβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεζεύσαντι· τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι, κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὖρους διαγράψας, τὸ ἀήττητον ὄπλον· διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἦδὴ γ΄.

Ῥάβδος εἰς τύπον, τοῦ μυστηρίου, παραλαμβάνεται· τῷ βλαστῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα· τῇ στειρευούσῃ δὲ πρόφῃν, Ἐκκλησίᾳ νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Ἦδὴ δ΄.

Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας Σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα Σου, καὶ ἐδόξασά Σου τὴν Θεότητα.

Ἦδὴ ε΄.

Ὡ τρισμακάριστον Ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, Θεῷ τῷ προσπαγέντι σαρκί, τῷ παρέχοντι, τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ἦδὴ ς΄.

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος, προδιετύπου σαφῶς· ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν, ὑπεξωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει, τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Ἦδὴ ζ΄.

Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβοῦς, λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς· ὅμως Τρεῖς Παῖδας, οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμιον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι,

δροσοβόλω πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον· Ὁ ὑπερύμνητος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδὴ η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργὸν Πατέρα Θεόν· ὑμνεῖτε, τὸν συγκαταβάνα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον μεταποιήσαντα· καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον, Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Μυστικὸς εἶ Θεοτόκε παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ, ζωηφόρον ἐν γῆ, πεφυτούργηται δένδρον· δι' οὗ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες Αὐτόν, Σὲ μεγαλύνομεν.

Ἄλλη.

Ὁ διὰ βρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γενεὶ προσγενόμενος θάνατος, διὰ Σταυροῦ κατήρηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἢ παγενῆς, κατάρα διαλέλυται, τῷ βλαστῷ τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος· ἦν πᾶσαι αἱ δυνάμεις, τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

«Ἀνοίξω τὸ στόμα μου» - Τῆς Θεοτόκου

ᾠδὴ α'. ᾠχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὰ θαύματα [τὴν **Εἴσοδον**] [τὴν **Κοίμησιν**].

ᾠδὴ γ'.

Τοὺς σοὺς ὑμολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ

δόξη Σου, [κὰν τῇ σεπτῇ **Εισόδω** Σου,] [κὰν τῇ σεπτῇ **Κοιμήσει** Σου,] στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὡδή δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ὡδή ε'.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ Σου· Σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρα, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

[Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ **Εισόδω** Σου· Σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσηλθες, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.]

[Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ **Κοιμήσει** Σου· Σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῆθεν μετέστης, πρὸς αἰωνίους μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.]

Ὡδή ς'.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες Ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ Αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Ὡδή ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδή η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην

ἄπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ'.

Ἄπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυριζέτω δέ, ἀύλων Νόων, φύσις γεραίρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια, [τὰ ἱερὰ **Εἰσόδια,**] [τὴν ἱερὰν **Μετάστασιν,**] τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθενε.

«Χριστὸς γεννᾶται», «Ἔσωσε λαόν» - Τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως

(Πεζαὶ καὶ ἱαμβικαί)

Ἦδὴ α'. Ἦχος α'.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε· Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε· Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται.

Ἰαμβική.

Ἔσωσε λαόν, θαυματουργῶν Δεσπότης,
Ἰγρὸν θαλάσσης κῦμα, χερσώσας πάλοι.
Ἐκὼν δὲ τεχθεῖς, ἐκ Κόρης τρίβον βατήν,
Πόλου τίθησιν ἡμῖν· ὄν κατ' οὐσίαν,
Ἦσόν τε Πατρί, καὶ βροτοῖς δοξάζομεν.

Ἦδὴ γ'.

Τῷ πρὸ τῶν αἰῶνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεούστως Υἱῷ, καὶ ἐπ' ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν· Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρασ ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Ἰαμβική.

Νεῦσον πρὸς ὕμνους, οἰκετῶν εὐεργέτα,
Ἐχθροῦ ταπεινῶν, τὴν ἐπηρμένην ὀφρύν,

Φέρων τε παντεπόπτα, τῆς ἀμαρτίας
Ἵπερθεν ἀκλόνητον, ἐστηριγμένους,
Μάκαρ μελωδούς, τῇ βάσει τῆς πίστεως.

ᾠδὴ δ'.

Ῥάβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς, Χριστέ, ἐκ τῆς
Παρθένου ἀνεβλάστησας, ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος·
ἦλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄυλος καὶ Θεός. Δόξα τῇ
δυνάμει Σου Κύριε.

Ἰαμβική.

Γένους βροτείου, τὴν ἀνάπλασιν πάλαι,
Ἰδων προφήτης, Ἀββακοῦμ προμηνύει,
Ἰδεῖν ἀφράστως, ἀξιωθείς τὸν τύπον·
Νέον βρέφος γάρ, ἐξ ὄρους τῆς Παρθένου,
Ἐξῆλθε λαῶν, εἰς ἀνάπλασιν Λόγος.

ᾠδὴ ε'.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς Σου
τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνω-
σίας, πρὸς φῶς ὀδηγηθέντες, ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν
Σε, Φιλάνθρωπε.

Ἰαμβική.

Ἐκ νυκτὸς ἔργων, ἐσκοτισμένης πλάνης,
Ἰλασμὸν ἡμῖν, Χριστέ τοῖς ἐγρηγόρως,
Νῦν Σοι τελοῦσιν, ὕμνον ὡς εὐεργέτη,
Ἐλθοῖς πορίζων, εὐχερῆ τε τὴν τρίβον,
Καθ' ἣν ἀνατρέχοντες, εὐροῖμεν κλέος.

ᾠδὴ ς'.

Σπλάγχμων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἶον
ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος, καὶ σάρκα λαβῶν,
διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ρεύσεως, τὴν
τεκοῦσαν κατέσχευ ἀπήμαντον.

Ἰαμβική.

Ναίων Ἴωνᾶς, ἐν μυχοῖς θαλαττίοις,
 Ἐλθεῖν ἐδεῖτο, καὶ ζάλην ἀπαρκέσαι.
 Νυγείς ἐγὼ δέ, τῷ τυραννοῦντος βέλει,
 Χριστέ προσαιδῶ, τὸν κακῶν ἀναιρέτην,
 Θᾶττον μολεῖν Σε, τῆς ἐμῆς ῥαθυμίας.

ᾠδή ζ'.

Οἱ Παῖδες, εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος
 καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ
 τῆς φλογός, ἐστῶτες ἔψαλλον· Ὁ τῶν πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰαμβική.

Τῷ παντάνακτος, ἐξεφαύλισαν πόθῳ,
 Ἄπλητα θυμαίνοντος, ἠγκιστρωμένοι,
 Παῖδες τυράννου, δύσθεον γλωσσαλαγίαν·
 Οἷς εἵκαθε πῦρ, ἄσπετον τῷ Δεσπότη,
 Λέγουσιν· Εἰς αἰῶνας εὐλογητὸς εἶ.

ᾠδή η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἢ δροσοβόλος, ἐξεικόνισε κάμινος
 τύπον· οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς Θεότητος,
 Παρθένου ἦν ὑπέδυσεν νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν·
 Εὐλογοίτω, ἢ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας
 τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβική.

Μήτηρ ἀφλέκτως, εἰκονίζουσι Κόρης,
 Οἱ τῆς παλαιᾶς, πυρπολούμενοι νέοι,
 Ὑπερφυῶς κύουσαν, ἐσφραγισμένην.
 Ἄμφω δὲ δρῶσα, θαυματουργία μιᾶ,
 Λαοὺς πρὸς ὕμνον, ἐξανίστησι Χάρις.

ᾠδή θ'.

Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν Τιμιωτέραν, καὶ ἔνδοξοτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον· οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον, χερουβικὸν τὴν Παρθένον· τὴν φάτιν χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἰαμβική.

*Μεγάλυνον ψυχή μου, τὴν λυτρωσαμένην,
ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.*

Στέργειν μὲν ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον φόβῳ,
Ῥᾶον σιωπὴν· τῷ πόθῳ δὲ Παρθένε,
Ἵμνους ὑφαίνειν, συντόνως τεθηγμένους,
Ἐργῶδες ἐστίν· ἀλλὰ καὶ Μήτηρ σθένος,
Ἵση πέφυκεν, ἢ προαίρεσις δίδου.

«Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα», «Στείβει θαλάσσης» -

Τῶν Θεοφανείων

(Πεζαὶ καὶ ἰαμβικαί)

ᾠδή α'. Ἦχος β'.

Βυθοῦ ἀνεκάλυψε πυθμένα, καὶ διὰ ξηρᾶς οἰκείους ἔλκει, ἐν αὐτῷ κατακαλύψας ἀντιπάλους, ὁ κραταῖος, ἐν πολέμοις Κύριος· ὅτι δεδόξασται.

Ἰαμβική.

Στείβει θαλάσσης, κυματούμενον σάλον,
Ἵππειρον αὔθις, Ἰσραὴλ δεδειγμένον.
Μέλας δὲ πόντος, τριστάτας Αἰγυπτίων,
Ἐκρυσεν ἄρδην, ὑδατόστρωτος τάφος,
Ῥώμη κραταιᾷ, δεξιᾷς τοῦ Δεσπότη.

ᾠδή γ'.

Ἴσχυν ὁ διδούς, τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν Κύριος, καὶ κέρας
 χριστῶν Αὐτοῦ ὑψῶν, Παρθένου ἀποτίκτεται, μολεῖ δὲ πρὸς τὸ
 βάπτισμα· διὸ πιστοὶ βοήσωμεν· Οὐκ ἔστιν Ἅγιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν,
 καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλὴν Σοῦ Κύριε.

Ἰαμβική.

Ὅσοι παλαιῶν, ἐκλελύμεθα βρόχων,
 Βορῶν λεόντων, συντεθλασμένων μύλας,
 Ἀγαλλιῶμεν, καὶ πλατύνωμεν στόμα,
 Λόγω πλέκοντες, ἐκ λόγων μελωδίαν,
 ᾧ τῶν πρὸς ἡμᾶς, ἤδεται δωρημάτων.

ᾠδή δ'.

Ἀκήκοε Κύριε, φωνῆς Σου ὃν εἶπας, Φωνὴ βοῶντος ἐν ἐρήμῳ,
 ὅτε ἐβρόντησας, πολλῶν ἐπὶ ὑδάτων, τῷ Σῶ μαρτυρούμενος Υἱῶ·
 ὄλος γεγινῶς τοῦ παρόντος, Πνεύματος δὲ ἐβόησε· Σὺ εἶ Χριστός,
 Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις.

Ἰαμβική.

Πυρσῶ καθαρθεῖς, μυστικῆς θεωρίας,
 Ὑμνῶν προφήτης, τὴν βροτῶν καινουργίαν,
 Ῥήγνυσι γῆρυν, Πνεύματι κροτουμένην,
 Σάρκωσιν ἐμφαίνουσαν, ἀρρήτου Λόγου,
 ᾧ τῶν δυναστῶν, τὰ κράτη συνετρίβη.

ᾠδή ε'.

Ἰησοῦς ὁ ζωῆς ἀρχηγός, λῦσαι τὸ κατάκριμα ἤκει, Ἀδὰμ τοῦ
 πρωτοπλάστου· καθαρσιῶν δὲ ὡς Θεὸς μὴ δεόμενος, τῷ πεσόντι
 καθαίρεται, ἐν τῷ Ἰορδάνῃ· ἐν ᾧ τὴν ἐχθραν κτείνας, ὑπερέχουσαν
 πάντα νοῦν, εἰρήνην χαρίζεται.

Ἰαμβική.

Ἐχθροῦ ζοφώδους, καὶ βεβορβορωμένου,
 Ἴὸν καθάρσει, Πνεύματος λελουμένοι,
 Νέαν προσωμίσθημεν, ἀπλανῆ τρίβον,

Ἄγουσαν ἀπρόσιτον, εἰς θυμηδίαν,
Μόνους προσιτήν, οἷς Θεὸς κατηλλάγη.

ᾠδή ς´.

Ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ λύχνος τοῦ φωτός, ὁ ἑωσφόρος, ὁ τοῦ ἡλίου Πρόδρομος, ἐν τῇ ἐρήμῳ· Μετανοεῖτε, πᾶσι βοᾷ τοῖς λαοῖς, καὶ προκαθαίρεσθε· ἰδοὺ γὰρ πάρεστι Χριστός, ἐκ φθορᾶς τὸν κόσμον λυτρούμενος.

Ἰαμβικὴ.

Ἰμερτὸν ἐξέφηνε, σὺν πανολβίῳ,
Ἦχῳ Πατῆρ, ὃν γαστρὸς ἐξηρεύξατο.
Ναὶ φησὶν οὗτος, συμφυῆς γόνος πέλων,
Φώταυγος ἐξώρουσεν, ἀνθρώπων γένους,
Λόγος τέ μου ζῶν, καὶ βροτὸς προμηθεΐα.

ᾠδή ζ´.

Νέους εὐσεβεῖς, καμίνῳ πυρὸς προσομιλήσαντας, διασυρίζον πνεῦμα δρόσου, ἀβλαβεῖς διεφύλαξε, καὶ θείου ἀγγέλου συγκατάβασις· ὅθεν ἐν φλογὶ δροσιζόμενοι, εὐχαρίστως ἀνέμελπον· Ὑπερῦμητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰαμβικὴ.

Ἐφλεξε ρείθρῳ, τῶν δρακόντων τὰς κάρας,
Ὁ τῆς καμίνου, τὴν μετάρσιον φλόγα,
Νέους φέρουσαν, εὐσεβεῖς κατευνάσας·
Τὴν δυσκάθεκτον, ἀχλὺν ἐξ ἁμαρτίας,
Ὅλην πλύνει δέ, τῇ δρόσῳ τοῦ Πνεύματος.

ᾠδή η´.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Μυστήριον παράδοξον, ἡ Βαβυλῶνος ἔδειξε κάμιнос, πηγάσσα δρόσον· ὅτι ρεῖθροις ἔμελλεν, ἄυλον πῦρ εἰσδέχεσθαι ὁ Ἰορδάνης, καὶ στέγειν σαρκί, βαπτιζόμενον τὸν Κτίστην· ὃν εὐλογοῦσι λαοί, καὶ ὑπερυψοῦσιν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβική.

Ἐλευθέρα μὲν, ἢ κτίσις γνωρίζεται·
 Υἱοὶ δὲ φωτός, οἱ πρὶν ἐσκοτισμένοι.
 Μόνος στενάζει, τοῦ σκότους ὁ προστάτης.
 Νῦν εὐλογεῖτω, συντόνωσ τὸν αἴτιον,
 Ἡ πρὶν τάλαινα, τῶν ἔθνῶν παγκληρία.

ᾠδὴ θ'.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν Τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν Σε Θεοτόκε· ὅμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας, τὸν ἔνθεον ἡμῶν· Σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ προστάτις, Σε μεγαλύνομεν.

Ἰαμβική.

*Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τὴν λυτρωσαμένην,
 ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας.*

ᾠ τῶν ὑπὲρ νοῦν, τοῦ τόκου Σου θαυμάτων,
 Νύμφη πάναγνε, Μῆτερ εὐλογημένη!
 Δι' ἧς τυχόντες, παντελοῦς σωτηρίας,
 Ἐπάξιον κροτοῦμεν, ὡς εὐεργέτη,
 Δῶρον φέροντες, ὕμνον εὐχαριστίας.

«Χέρσον ἀβυσσοτόκον» - Τῆς Ὑπαπαντῆς

ᾠδὴ α'. Ἦχος γ'.

Χέρσον ἀβυσσοτόκον πέδον ἥλιος, ἐπεπόλευσέ ποτε· ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη, ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶν πεζοποντοποροῦντι, καὶ θεαρέστως μέλποντι· Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

ᾠδὴ γ'.

Τὸ στερέωμα, τῶν ἐπὶ Σοὶ πεποιθότων, στερέωσον Κύριε, τὴν Ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω, τῷ τιμίῳ Σου αἵματι.

Ῥδὴ δ'.

Ἐκάλυπεν οὐρανοῦς, ἡ ἀρετὴ Σου Χριστέ· τῆς κιβωτοῦ γὰρ προελθὼν, τοῦ ἀγιάσματος Σου, τῆς ἀφθόρου Μητρὸς, ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης Σου, ὤφθης ὡς βρέφος, ἀγκαλοφορούμενος· καὶ ἐπληρώθη τὰ πάντα τῆς Σῆς αἰνέσεως.

Ῥδὴ ε'.

Ῥς εἶδεν Ἡσαΐας συμβολικῶς, ἐν θρόνῳ ἐπηρμένῳ Θεόν, ὑπ' ἀγγέλων δόξης δορυφορούμενον, Ῥ τάλας ἐβόα ἐγώ! πρὸ γὰρ εἶδον σωματούμενον Θεόν, φωτὸς ἀνεσπέρου, καὶ εἰρήνης δεσπόζοντα.

Ῥδὴ ς'.

Ἐβόησέ Σοι, ἰδὼν ὁ πρέσβυς, τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ σωτήριον, ὁ λαοῖς ἐπέστη· Ἐκ Θεοῦ, Χριστέ, Σὺ Θεὸς μου.

Ῥδὴ ζ'.

Σὲ τὸν ἐν πυρὶ δροσίσαντα, Παῖδας θεολογήσαντας, καὶ Παρθένῳ ἀκηράτῳ ἐνοικήσαντα, Θεὸν Λόγον ὑμνοῦμεν, εὐσεβῶς μελωδοῦντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν πατέρων ἡμῶν.

Ῥδὴ η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἀστέκτω πυρὶ ἐνωθέντες, οἱ θεοσεβεῖα προεστῶτες Νεανῖαι, τῇ φλογὶ δὲ μὴ λωβηθέντες, θεῖον ὕμνον ἔμελλον· Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ θ'.

Θεοτόκε ἡ ἐλπίς, πάντων τῶν Χριστιανῶν, σκέπε φρούρει φύλατε, τοὺς ἐλπίζοντας εἰς Σέ.

Ἐν νόμου σκιᾷ καὶ γράμματι, τύπον κατίδωμεν οἱ πιστοί· πᾶν ἄρσεν τὸ τὴν μήτραν διανοῖγον, ἅγιον Θεῶ· διὸ πρωτότοκον Λόγον, Πατρὸς ἀνάρχου Υἱόν, πρωτοτοκούμενον Μητρί, ἀπειράνδρῳ μεγαλύνομεν.

«Ἀναστάσεως ἡμέρα» - Τοῦ Πάσχα

Ὡδή α'. Ἦχος α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν Λαοί. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα· ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεός, ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Ὡδή γ'.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγὴν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεούμεθα.

Ὡδή δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω, φαεσφόρον Ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὡδή ε'.

Ὅρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσοίσωμεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.

Ὡδή ς'.

Κατῆλθες, ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Ὡδή ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητόν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Ὡδή η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων, ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἑορτῶν ἑορτή, καὶ πανηγυρίς ἐστι πανηγύρεων, ἐν ἧ εὐλογοῦμεν, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὴ θ'.

Ὁ ἄγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ· ἀγνή Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ χαῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη, τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου, ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών· Σὺ δὲ ἀγνή, τέρπου Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ Τόκου Σου.

**«Πόντω ἐκάλυψε», «Θείῳ καλυφθεῖς» - Τῆς
Πεντηκοστῆς**
(Πεζαὶ καὶ ἰαμβικαί)

Ἰδὴ α'. Ἦχος βαρὺς.

Πόντῳ ἐκάλυψε, Φαραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντρίβων πολέμους ἐν ὑψηλῷ βραχίονι· ἄσωμεν Αὐτῷ, ὅτι δεδόξασται.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Θείῳ καλυφθεῖς, ὁ βραδύγλωσσος γνόφῳ,
Ἐρρήτόρευσε, τὸν θεόγραφον νόμον·
Ἴλὸν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου,
Ὅρᾳ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος
Γνωσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.

Ἰδὴ γ'. Ἦχος βαρὺς.

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς Χριστέ, ἕως ἂν ἐνδύσησθε ἔφης, καθίσατε ἐν Ἰερουσαλήμ· ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Ἐρρήξε γαστρὸς ἠτεκνωμένης πέδας,
Ἐβριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης,
Μόνη προσευχῆ τῆς Προφήτιδος πάλαι
Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον,
Πρὸς τὸν δυνάστην, καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Ἦδὴ δ'. Ἦχος βαρὺς.

Κατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων Σου Χριστέ, ἔλευσιν ἀνεβόα· Τὴν Σὴν εἰσακήκοα Κύριε δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶσαι, τοὺς χριστοὺς Σου ἐλήλυθας.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Ἄναξ ἀνάκτων οἶος ἐξ οἴου μόνος,
 Λόγος προελθὼν Πατρὸς ἐξ ἀναιτίου.
 Ἰσοσθενές Σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις,
 Νημερτὲς ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης,
 Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει Σου, Κύριε.

Ἦδὴ ε'. Ἦχος βαρὺς.

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου ληφθὲν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προφητῶν, καὶ κηθὲν ἐπὶ τῆς γῆς πνεῦμα σωτηρίας, ἀποστολικὰς καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται· φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ Σὰ προστάγματα.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων,
 Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον,
 Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας.
 Νῦν ἐκ Σιῶν γὰρ ἐξελήλυθε νόμος,
 Ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Ἦδὴ ζ'. Ἦχος βαρὺς.

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιοτικῶν μελημάτων, συμπλοῖς ποντούμενος ἁμαρτίας, καὶ ψυχοφθόρῳ θηρὶ προσριπτόμενος, ὡς ὁ Ἰωῆς Χριστέ βοᾷ Σοι· Ἐκ θανατηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Ἰλασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
 Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
 Ἴν' ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
 Στέρνων Ἰωνᾶν τῆς φθορᾶς διαρπάσης,
 Ὅλον τὸν Ἀδάμ, παγενῆ πεπτωκότα.

Ὡδή ζ'. Ἦχος βαρύς.

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμβληθέντες ὄσιοι Παῖδες, τὸ πῦρ εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑμνωδίας οὕτω βοῶντες· Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος,
Σέβειν τὸ χρυσότευκτον ἄψυχον βρέτας·
Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις,
Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς μόνη,
Ἴσοσθενής, ἄναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδή η'. Ἦχος βαρύς.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Ἄφλεκτος πυρὶ ἐν Σινᾷ προσομιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνώρισε,
τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μωσεῖ· καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοὺς ἔδειξε· Πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσίζει τὴν φλόγα,
Ὁ τρισσοφεγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος.
Ἵμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον,
Σωτῆρα καὶ παντουργόν, ὡς εὐεργέτην,
Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Ὡδή θ'. Ἦχος βαρύς.

Μὴ τῆς φθορᾶς διαπεῖρα κυφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι
Λόγῳ σάρκα δανείσασα, Μῆτερ ἀπείρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε,
δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου πλαστουργοῦ Σου, Σὲ μεγαλύνομεν.

Ἰαμβική. Ἦχος δ'.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος·
Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλαλον στόμα,
Ῥητρεῦον, οὐ σθένει Σε μέλπειν ἀξίως·

Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς, ἅπας Σου τὸν τόκον
 Νοεῖν· ὅθεν Σε συμφώνως δοξάζομεν.

«Χοροὶ Ἰσραήλ» - Τῆς Μεταμορφώσεως

ᾠδὴ α΄. Ἦχος δ΄.

Χοροὶ Ἰσραήλ, ἀνίκμοις ποσί, πόντον Ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν
 βυθὸν διελάσαντες, ἀναβάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρῶντες, ἐν
 αὐτῶ ὑποβρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἔμελπον· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν,
 ὅτι δεδόξασται.

ᾠδὴ γ΄.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες, περιεζώσαντο
 δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδία μου.

ᾠδὴ δ΄.

Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν Σου Χριστέ ὁ Θεός· ὅτι
 ἐτέθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ρύση τοὺς κραυγάζοντας·
 Δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

ᾠδὴ ε΄.

Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας, τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ
 ἔργα, ὑμνεῖ Σε Χριστέ, τὸν Δημιουργόν· ἐν τῷ φωτὶ Σου, τὰς ὁδοὺς
 ἡμῶν εὐθνον.

ᾠδὴ ς΄.

Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐβόησα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου,
 ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

ᾠδὴ ζ΄.

Ἀβραμαῖοί ποτε, ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπά-
 τησαν, ἐν ὕμνοις κραυγάζοντας· Ὁ τῶν πατέρων, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦδὴ η´.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Οἱ ἐν Βαβυλῶνι Παῖδες, τῷ θείῳ πυρπολοῦμενοι ζήλω, τυράννου καὶ φλογὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως κατεπάτησαν· καὶ μέσον πυρὸς ἐμβληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἦδὴ θ´.

Ὁ τόκος Σου ἄφθορος ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγόνων Σου προῆλθε, σαρκοφόρος, ὃς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· Σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

«Πεποικιλμένη τῇ θεία δόξῃ» - Τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

Ἦδὴ α´. Ἦχος α´.

Πεποικιλμένη τῇ θεία δόξῃ, ἡ ἱερά καὶ εὐκλεής, Παρθένη μνήμη Σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύνην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν καὶ τυμπάνων, τῷ Σῶ ἄδοντας Μονογενεῖ· Ἐνδόξως ὄτι δεδόξασται.

Ἦδὴ γ´.

Ἡ δημιουργική, καὶ συνεκτική τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῆ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Ἦδὴ δ´.

Ῥήσεις προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέφηναν, τὴν ἐκ Παρθένου Σου, Χριστέ, φέγγος ἀστραπῆς Σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι· καὶ φωνεῖ Σοι ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῇ δυνάμει Σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Ἦδὴ ε΄.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν Σου, Χριστέ, διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ ἐνυπόστατον λάμψας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεὶς ἀνέτειλας ἥλιος.

Ἦδὴ ς΄.

Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριημέρου ταφῆς Σου τὶ προεικόνισμα, οὗ Ἰωνᾶς, ὑποφήτης ἀναδέδεικται· σεσωσμένος γὰρ ὡς καὶ προῦπέπωτο, ἀσινῆς ἐβόα· Θύσω Σοι μετὰ φωνῆς, αἰνέσεως Κύριε.

Ἦδὴ ζ΄.

Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρί, θεῖος ἔρωσ ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε, τῷ θυμῷ δὲ ἐγάλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος, μουσικοῖς ὀργάνοις, ἐν μέσῳ φλογός· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἦδὴ η΄.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Φλόγα δροσίζουσαν ὁσίους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέγουσαν, ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί· ζωαρχικὴν δὲ πηγὴν, εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν θανάτου καὶ ζωὴν, βλυστάνουσαν τοῖς μέλπουσι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦδὴ θ΄.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν Σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν Σοὶ Παρθένε ἄχραντε· παρθενεὺει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σῶζοις ἀεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν Σου.

Θεοτοκία σύντομα ψαλλόμενα εἰς τὸ «Καὶ νῦν» τῶν Δοξαστικῶν

Ἦχος α΄.¹⁴¹

Ἀμαρτωλῶν τὰς δεήσεις προσδεχομένη, καὶ θλιβομένων στεναγμὸν μὴ παρορῶσα, πρέσβευε Τῷ ἐξ ἀγνῶν λαγόνων Σου, σωθῆναι ἡμᾶς, Παναγία Παρθένε.

Ἦχος β΄.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Ἦχος γ΄.

Θεοτόκε ἡ προστασία πάντων τῶν δεομένων, εἰς Σὲ θαρρόυμεν, εἰς Σὲ καυχώμεθα, ἐν Σοὶ πᾶσα ἡ ἐλπίς ἡμῶν ἐστι· πρέσβευε Τῷ ἐκ Σοῦ τεχθέντι, ὑπὲρ ἀχρείων δούλων Σου.

Ἦχος δ΄.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους Σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα Σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον.

Ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμῶν, Μῆτερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ τεκοῦσα τὸν τῶν ὅλων Ποιητὴν, ἵνα πάντες κράζωμέν Σοι· χαῖρε ἡ μόνη προστασία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος πλ. α΄.

¹⁴¹ βλ. ΔΕΕ(2003), σ. πε΄-πζ΄.

Μακαρίζομέν Σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν Σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρράγῃ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἔτερον.

Σὲ δυσωποῦμεν, ὡς Θεοῦ Μητέρα εὐλογημένη, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. β'.

Θεὸν ἐκ Σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρθένε· Αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔτερον.

Θεοτόκε Σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή, ἡ βλαστήσασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς· πρέσβευε Δέσποινα μετὰ τοῦ Ἀποστόλου (ἢ τῶν Ἀποστόλων, ἢ τοῦ Ἀθλοφόρου, ἢ τοῦ σοῦ Ὁσίου ἢ τοῦ Ἱεράρχου, κτλ.), καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος βαρύς.

Εἰρήνευσον πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, τὴν ζωὴν ἡμῶν τῶν βρώτων Σοι· Ἐλεῆμον Κύριε, δόξα Σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἔτερον.

Ἐγὼ Παρθένε Ἁγία Θεοτόκε, τῇ σκέπῃ Σου προστρέχω, οἶδα ὅτι τεύξομαι τῆς σωτηρίας, δύνασαι γὰρ Ἁγνή βοηθησαί μοι.

Ἔτερον.

Τὰ οὐράνια ὑμνεῖ Σε, Κεχαριτωμένη Μητὴρ Ἀνούμφευτε, καὶ ἡμεῖς δοξολογοῦμεν, τὴν ἀνεξιχνίαστον Σου γέννησιν· Θεοτόκε πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Περὶ τοῦ Ψαλτηρίου

Ἡ Ἁγία Μήτηρ ἡμῶν Ἐκκλησία, τὸ Ψαλτήριον τοῦ Δαυὶδ θεωροῦσα ὡς βάσιν τῶν τε ἀτομικῶν καὶ δημοσίων προσευχῶν, ἐπιβάλλει τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μελέτην αὐτοῦ εἰς πάντα Χριστιανὸν καὶ ἰδία εἰς τοὺς κληρικούς, οἵτινες ἐγκόλπιον ἱερὸν καὶ συνέδημον πολύτιμον ἔχοντες αὐτό, ὀφείλουσι νὰ μὴ παραλείπωσι τὴν τούτου ἀνάγνωσιν ἐν τε ταῖς κατ' ἰδίαν πρὸς Κύριον ἐντεύξεσιν αὐτῶν καὶ κατὰ τὰς ὑπὸ τοῦ Τυπικοῦ ὀριζομένας περιπτώσεις τῆς δημοσίας Θείας Λατρείας [ΔΕΕ(2003), σ. λδ'], [ΤΜΕ, σ. 45].

Τὸ βιβλίον τοῦ Ψαλτηρίου χωρίζεται εἰς εἴκοσι (20) Κάθισμα. Εἰς κάθε στιχολογίαν ὅταν ἀναφερόμαστε στὸν Ὅρθρο, ἀναγιώσκεται ἓνα ὁλόκληρο Κάθισμα, σύμφωνα μὲ τοὺς παρακάτω πίνακες.

Τό Α', Β', Γ' εἰς τοὺς Πίνακες ἀναφέρεται εἰς τὴν Α', Β', Γ' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου ἀντίστοιχα. Για παράδειγμα, βλέπε εἰς τὸν πρῶτον κάτωθι Πίνακα, **τὴν Κυριακὴ εἰς τὸν Ὅρθρον:**

- εἰς τὴν Α' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου¹⁴², θὰ ἀναγνώσουμε τὸ **β' Κάθισμα τοῦ βιβλίου τοῦ Ψαλτηρίου.**

- εἰς τὴν Β' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, θὰ ἀναγνώσουμε τὸ γ' **Κάθισμα τοῦ βιβλίου τοῦ Ψαλτηρίου.**

- εἰς τὴν Γ' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, θὰ ἀναγνώσουμε τὸ **ιζ' Κάθισμα τοῦ βιβλίου τοῦ Ψαλτηρίου.**

Τὴν Δευτέρα εἰς τὸν Ὅρθρον:

- εἰς τὴν Α' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, θὰ ἀναγνώσουμε τὸ **δ' Κάθισμα τοῦ βιβλίου τοῦ Ψαλτηρίου.**

- εἰς τὴν Β' στιχολογίαν τοῦ Ψαλτηρίου, θὰ ἀναγνώσουμε τὸ **ε' Κάθισμα τοῦ βιβλίου τοῦ Ψαλτηρίου.**

¹⁴² Ἄλλοῦ, «ἀ' στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου» = «ἀ' Ψαλτήριον» καὶ οὕτω καθεξῆς.

Διακρίνομεν τὰς ἐξῆς περιπτώσεις:

Α'. Κατὰ τὰς ἐκτὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐβδομάδας, ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς Καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου (στιχολογεῖται τὸ Ψαλτήριον ἅπαξ καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα).

Ἡμέραι	Ὅρθρος			Ἑσπερινός
	Α'	Β'	Γ'	
Κυριακή	β'	γ'	ιζ'	–
Δευτέρα	δ'	ε'	–	ζ'
Τρίτη	ζ'	η'	–	θ'
Τετάρτη	ι'	ια'	–	ιβ'
Πέμπτη	ιγ'	ιδ'	–	ιε'
Παρασκευή	ιθ'	κ'	–	ιη'
Σάββατον	ιζ'	ιζ'	–	α'

Εἶναι γεγονὸς ὅτι τὴν σήμερον σπανιότατα ἀκούγεται τὸ Ψαλτήριον καὶ μόνον σὲ ἐλάχιστες ἐνορίες. Συνεπῶς προτείνουμε ἐδῶ τοῦλάχιστον νὰ στιχολογεῖται τὸ Ψαλτήριον ἅπαξ ἀνὰ δύο ἐβδομάδες, τὸ ὁποῖο εἶναι νομίζομεν εὐκολότερον νὰ τηρηθεῖ τὴν σήμερον.

Α''. Κατ' οἰκονομίαν περίπτωσις, ὅπου κατὰ τὰς ἐκτὸς τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἐβδομάδας, ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς Καθίσματα τοῦ Ψαλτηρίου (στιχολογεῖται τὸ Ψαλτήριον ἅπαξ ἀνὰ δύο ἐβδομάδες).

Εἰς τὰς μονὰς ἑβδομάδας:

Ἡμέραι	Ὁρθρος			Ἑσπερινός
	Α΄	Β΄	Γ΄	
Κυριακή	β΄	—	ιζ΄	—
Δευτέρα	δ΄	—	—	—
Τρίτη	ζ΄	—	—	θ΄
Τετάρτη	ι΄	—	—	—
Πέμπτη	ιγ΄	—	—	ιε΄
Παρασκευή	ιθ΄	—	—	—
Σάββατον	ις΄	—	—	α΄

Εἰς τὰς ζυγὰς ἑβδομάδας:

Ἡμέραι	Ὁρθρος			Ἑσπερινός
	Α΄	Β΄	Γ΄	
Κυριακή	—	γ΄	ιζ΄	—
Δευτέρα	—	ε΄	—	ζ΄
Τρίτη	—	η΄	—	—
Τετάρτη	—	ια΄	—	ιβ΄
Πέμπτη	—	ιδ΄	—	—
Παρασκευή	—	κ΄	—	ιη΄
Σάββατον	—	ις΄	—	α΄

Β'. Τῇ Ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, τελειοῦται τὸ Ψαλτήριον δις¹⁴³ καθ' ἑκάστην ἑβδομάδα, οὕτω [ΜΤΕ, σ. 12], [ΤΓΡ, σ. 34].

Κατὰ τὴν Α', Β', Γ', Δ', καὶ ΣΤ' ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν·

Ἡμέραι	Ὅρθρος			Ὁρες				Ἑσπ.
	Α'	Β'	Γ'	Α'	Γ'	ΣΤ'	Θ'	
Κυριακή	β'	γ'	ιζ'	–	–	–	–	–
Δευτέρα	δ'	ε'	ζ'	–	ζ'	η'	θ'	ιη'
Τρίτη	ι'	ια'	ιβ'	ιγ'	ιδ'	ιε'	ιζ'	ιη'
Τετάρτη	ιθ'	κ'	α'	β'	γ'	δ'	ε'	ιη'
Πέμπτη	ς'	ζ'	η'	θ'	ι'	ια'	ιβ'	ιη'
Παρασκευή	ιγ'	ιδ'	ιε'	–	ιθ'	κ'	–	ιη'
Σάββατον	ις'	ιζ'	–	–	–	–	–	α'

Κατὰ τὴν Ε' ἑβδομάδα τῶν Νηστειῶν [ΤΓΡ, σ. 34].

Ἡμέραι	Ὅρθρος			Ὁρες				Ἑσπ.
	Α'	Β'	Γ'	Α'	Γ'	ΣΤ'	Θ'	
Κυριακή	β'	γ'	ιζ'	–	–	–	–	–
Δευτέρα	δ'	ε'	ζ'	–	ζ'	η'	θ'	ι'
Τρίτη	ια'	ιβ'	ιγ'	ιδ'	ιε'	ις'	ιθ'	κ'
Τετάρτη	α'	β'	γ'	δ'	ε'	ς'	ζ'	ιη'
Πέμπτη	η'	–	–	–	θ'	ι'	ια'	ιβ'
Παρασκευή	ιγ'	ιδ'	ιε'	–	ιθ'	κ'	–	ιη'
Σάββατον	ις'	ιζ'	–	–	–	–	–	α'

¹⁴³ Ανακυκλοῦται δις ἕνε τὰ Λειτουργικὰ βιβλία [ΜΤΕ], ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν σήμερον, εἰς τὴν Μ. Τεσσαρακοστὴν τὶς καθημερινές, πολλὰς ἑνορίες τελοῦν μόνο τὴν Θ' Ὁρα (χωρὶς φυσικὰ Ψαλτήριον), καὶ τὴν Προηγιασμένην. Οὔτε λόγος γὰρ Ὅρθρο. Ὅθεν μακάρι νὰ τελειωθεῖ τὸ Ψαλτήριον ἅπαξ (χρησιμοποιοῦντας τὴν Α' διάταξιν).

Προσαλλόμενοι Στίχοι τῶν Κανόνων

Εἰς τὰ τροπάρια τῶν κανόνων, προτάσσονται οἱ ἐξῆς στίχοι:

Εἰς τὰ Ἀναστάσιμα· Δόξα τῇ Ἁγίᾳ Ἀναστάσει Σου, Κύριε.

Εἰς τὰ Σταυρώσιμα καὶ Σταυροαναστάσιμα· Δόξα Σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Εἰς τὰ προεόρτια-μεθέορτα τῶν Δεσποτικῶν Ἑορτῶν· Δόξα Σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Εἰς τοὺς κανόνας τῆς Θεοτόκου, καὶ Θεοτοκία, καὶ Σταυροθεοτοκία· Ὑπεραγία Θεοτόκε, σῶσον ἡμᾶς.

Εἰς τὰ Τριαδικά· Ἁγία Τριάς ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Εἰς τοὺς Ἁγίους· Ἄγιε (ἢ Ἄγιοι ἢ Ὅσιε ἢ Ὅσιοι) τοῦ Θεοῦ πρέσβευε (ἢ πρεσβεύσατε) ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς γυναῖκας Ἁγίας· Ἁγία (ἢ Ἄγιοι) τοῦ Θεοῦ πρέσβευε (ἢ πρεσβεύσατε) ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Ἀρχαγγέλους· Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τὸν Τίμιον Πρόδρομον· Προφήτα καὶ Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Ἀποστόλους· Ἀπόστολε (ἢ Απόστολοι) τοῦ Χριστοῦ, πρέσβευε (ἢ πρεσβεύσατε) ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τοὺς Προφήτας· Προφήτα (ἢ Προφήται) τοῦ Θεοῦ πρέσβευε (ἢ πρεσβεύσατε) ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τὰ κατανυκτικά· Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Εἰς τὰ μαρτυρικά· Ἄγιοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Εἰς τὰ μαρτυρικὰ ἐν Σαββάτῳ· Πρεσβεΐαις τῶν Μαρτύρων Σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων Σου.

Εἰς τὰ νεκρώσιμα· Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλίσθησονται.

Εἰς τὸν κανόνα τῶν κεκοιμημένων· Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου, Κύριε.

Εἰς τὸ προτελευταῖον τροπάριον τοῦ τελευταίου ψαλλέντος κανόνος ἐκάστης ᾠδῆς λέγομεν, Δόξα, καὶ εἰς τὸ τελευταῖον, Καὶ νῦν.

Ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος

«... Ἀλλά κι' ἐκείνους πὺ ἀσύνετα συζητοῦσαν μέσα στὴν ἐκκλησία, φρόντιζε ὅσο μπορούσε νὰ τοὺς διορθώνει. Ἄν ὁμως ἐβλεπε κανέναν, μετὰ ἀπὸ μιὰ καὶ δυὸ συμβουλές, νὰ μὴ διορθώνεται, τὸν ἐβγαζε ἀμέσως ἔξω, λέγοντάς του καὶ τὸν Δεσποτικὸν λόγον: “Τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, οἶκον προσευχῆς δεῖ εἶναι”...»

Μικρὸς Εὐεργετινός, Ἱερὰ Μονὴ Παρακλήτου, σ. 141-142.

Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος

«Συνέβη πολλὰς φορὰς νὰ διακρίνη ὁ Ποιμὴν μερικοὺς ἀδελφοὺς πὺ συζητοῦσαν μεταξύ τους τὴν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας. Καὶ τοὺς ἐπέβαλε, μολονότι ἦσαν κληρικοὶ - συγκεκριμένα Ἱερεῖς - νὰ ἴστανται ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μιὰ ἐβδομάδα καὶ νὰ βάζουν μετάνοια σὲ ὅλους ὅσους εἰσέρχονταν καὶ ἐξέρχονταν»

Λόγος Δ', λβ' (μετάφραση: Ἱερὰ Μονὴ Παρακλήτου)

Στιχολογία τῶν Θ' ᾠδῶν

Συμπεριλαμβάνονται ἐδῶ οἱ βιβλικές ᾠδές εἰς περίπτωσιν ποῦ θέλει τις νὰ τὰς ἀναγνώσει ἢ ψάλλει εἰς τὰς Ἀγρυπνίας καὶ ὄχι μόνον (ἐφ' ὅσον ὑπάρχει χρόνος, καὶ εὐλογία ἀπὸ τὸν προεστῶτα)¹⁴⁴, ἐπισυναπτομένων τῶν τροπαρίων τῶν Κανόνων.

Ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι στιχολογίας τῶν ᾠδῶν [ΤΓΡ, σ. 91]. Ἐμεῖς ἀκολουθοῦμε ἐδῶ τὸν β' τρόπον («Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν οὐ στιχολογεῖται»), ποῦ ἀκολουθεῖται εἰς μνήμας Ἁγίων ἐορταζομένων εἰς ἡ', εἰς τὰ προεόρτια/μεθεόρτα, καὶ τὶς Κυριακές^{145,146}. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον¹⁴⁷, οἱ στίχοι μὲ τὰ μικρὰ γράμματα καταλιμπάνονται [ΤΓΡ, σ. 85].

ᾠδὴ Πρώτη.

ᾠδὴ Μωσέως ἐν τῇ Ἐξόδῳ (ιε' 1-19)

Ἄρδην βυθίσας Φαραῶ Μωσῆς λέγει·

Εἰς στίχους ἰδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

¹⁴⁴ Προσωπικῶς ἔτυχον εἰς ἱερὸν ἐνοριακὸν Ναόν, ποῦ τὸν διακονοῦν ἐγγαμολίαν φιλακόλουθοι Ἱερεῖς, ποῦ ἐν καθημερινῇ λειτουργίᾳ ἀναγιγνώσκουν ἐνίοτε τοὺς στίχους ἐκ τῶν βιβλικῶν ᾠδῶν, εἰς ὄλας τὰς ᾠδὰς τῶν Κανόνων τοῦ Ὁρθρου.

¹⁴⁵ βλ. [ΤΓΡ, σ. 84-92], [ΜΤΕ, σ. 84], [ΤΑΣ(2010), σ. 583], [ΔΤΑ, σ. 90], [ΩΡΒ, σ. 48].

¹⁴⁶ Εἰς τὰς μονὰς ᾠδὰς α', γ', ε', ζ', θ' ξεκινάει ὁ δεξιὸς χορός, εἰς τὰ ζυγὰς ὁ ἀριστερός.

¹⁴⁷ Ἄντι τῶν συνηθισμένων οικείων στίχων (π.χ. «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν» κ.λπ.), λέγε τὸν ἀντίστοιχον στίχον ἐκ τῆς ᾠδῆς βάζοντας ἀνάλογους στίχους (π.χ. ἂν ἔχουμε σύνολο τριῶν κανόνων, καὶ λέγεις ἕκαστον κανόνα εἰς δ', ξεκίνησε ἀπὸ «εἰς στίχους ἰβ'»).

Εἰς στίχους ιβ'.¹⁴⁸**Τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.**¹⁴⁹

Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται ἵππον καὶ ἀναβάτην ἔρριπεν εἰς θάλασσαν.

Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν, οὗτός μου Θεὸς καὶ δοξάσω Αὐτόν, Θεὸς τοῦ πατρός μου, καὶ ὑψώσω Αὐτόν.

Εἰς στίχους ι'.

Κύριος συντρίβων πολέμους, Κύριος ὄνομα αὐτῷ.

Ἄρματα Φαραῶ καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἔρριπεν εἰς θάλασσαν· ἐπιλέκτους ἀναβάτας τριστάτας κατεπόντισεν ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ.

Πόντω ἐκάλυπεν αὐτούς· κατέδυσαν εἰς βυθὸν ὡσεὶ λίθος.

Ἡ δεξιὰ Σου, Κύριε, δεδόξασται ἐν ἰσχύϊ· ἡ δεξιὰ Σου χεὶρ, Κύριε, ἔθραυσεν ἐχθρούς· καὶ τῷ πλήθει τῆς δόξης Σου συνέτριψας τοὺς ὑπεναντίους.

Ἀπέστειλας τὴν ὀργὴν Σου, κατέφαγεν αὐτοὺς ὡσεὶ καλάμην·

Καὶ διὰ πνεύματος τοῦ θυμοῦ Σου διέστη τὸ ὕδωρ. Ἐπάγη ὡσεὶ τεῖχος τὰ ὕδατα, ἐπάγη τὰ κύματα ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Εἶπεν ὁ ἐχθρός· Διώξας καταλήψομαι, μεριῶ σκῦλα, ἐμπλήσω ψυχὴν μου, ἀνελῶ τῇ μαχαίρᾳ μου, κυριεύσει ἡ χεὶρ μου.

Ἀπέστειλας τὸ πνευμά Σου, ἐκάλυπεν αὐτοὺς θάλασσα, ἔδυσαν ὡσεὶ μόλυβδος ἐν ὕδατι σφοδρῶ.

Τίς ὁμοίός Σοι ἐν θεοῖς, Κύριε; τίς ὁμοίός Σοι; Δεδοξασμένος ἐν ἁγίοις, θαυμαστός ἐν δόξαις, ποιῶν τέρατα.

Ἐξέτεινας τὴν δεξιάν Σου, κατέπιεν αὐτοὺς γῆ.

¹⁴⁸ Εἶναι δυνατόν, π.χ. νὰ ἔχουμε τρεῖς κανόνες, καὶ νὰ ἀρχίσουμε εἰς στίχους ιβ' τὰ τροπάρια τῶν κανόνων, ἀλλὰ τὰ τροπάρια τῶν κανόνων νὰ «βγοῦν» π.χ. 5+6+4. Τότε ἢ θὰ ποῦμε μόνον 4+4+4 (4 ἀπὸ τὸν κάθε κανόνα), ἢ ἂν δὲν θέλουμε νὰ κόψουμε τροπάρια τῶν κανόνων, θὰ προσθέσουμε κοινούς στίχους ὥστε νὰ συμπληρωθοῦν τὰ τροπάρια, π.χ. θὰ προσθέσουμε στίχο «Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς» στὸ Θεοτοκίον τοῦ α' κανόνος, καὶ στίχους «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ...», καὶ «Ἐπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς» στὰ 2 τελευταῖα τροπάρια τοῦ β' κανόνος (αὐτὸ τὸ εἶδα ἀπὸ εὐλαβῆ φιλακόλουθο ἱερέα ἐνορίας).

¹⁴⁹ Ἡ ἐπικεφαλὴς (ἔντονα γράμματα) μετὰ τὸν ἐπόμενον στίχο, λογίζονται ὡς ἓνας στίχος.

Ὡδήγησας τῇ δικαιοσύνῃ σου τὸν λαόν σου τοῦτον, ὃν ἐλυτρώσω· παρεκάλεσας τῇ ἰσχύϊ σου εἰς κατάλυμα ἁγίων σου.

Ἦκουσαν ἔθνη, καὶ ὠργίσθησαν· ὠδίνες ἔλαβον κατοικοῦντας Φιλιστειίμ.

Εἰς στίχους η'.

Τότε ἐσπευσαν ἡγεμόνες Ἐδὼμ καὶ ἄρχοντες τῶν Μωαβιτῶν· ἔλαβεν αὐτοὺς τρόμος, ἐτάκησαν πάντες οἱ κατοικοῦντες Χαναάν.

Ἐπιέσοι ἐπ' αὐτοὺς φόβος καὶ τρόμος, μεγέθει βραχίονός σου ἀπολιθωθήτωσαν.

Εἰς στίχους ς'.

Ἔως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου, Κύριε· ἕως ἂν παρέλθῃ ὁ λαός σου οὗτος, ὃν ἐκτίσω.

Εἰσαγαγὼν καταφύτευσον αὐτοὺς εἰς ὄρος κληρονομίας σου, εἰς ἔτοιμον κατοικητήριόν σου, ὃ κατειργάσω, Κύριε, ἁγίασμα, ὃ ἠτοίμασαν αἱ χεῖρές σου.

Εἰς στίχους δ'.

Κύριος βασιλεύων τῶν αἰώνων, καὶ ἐπ' αἰῶνα, καὶ ἔτι.

Ὅτι εἰσῆλθεν ἵππος Φαραὼ σὺν ἄρμασι καὶ ἀναβάταις εἰς θάλασσαν. Καὶ ἐπήγαγεν ἐπ' αὐτοὺς Κύριος τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης· οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ἐπορεύθησαν διὰ ξηραῶς ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης.

Δόξα. Καὶ νῦν.¹⁵⁰

[μετὰ τὸ τροπάριον τοῦ Καὶ νῦν, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης Ὑδῆς (ὡς εἰς τὸ Πάσχα), ψάλλεται ἡ Καταβασία τῆς περιόδου]

Ὑδὴ Δευτέρα.

Ὑδὴ Μωσέως ἐν τῷ Δευτερονομίῳ (λβ' 1-43)

¹⁵⁰ Εἰς τὸ Δόξα λέγεται τὸ προτελευταῖον τροπάριον, καὶ εἰς τὸ Καὶ νῦν τὸ τελευταῖον.

*Στιχολογεῖται ἡ β' Ὠδὴ ἐν μόνῃ τῇ Ἀγία καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ.
Μετὰ δὲ τὴν α' ὠδὴν, στιχολογοῦμεν αὐτὴν ἕως τέλους.*

Νόμου γραφέντος αὐθις ὠδὴ Μωσέως.

Πρόσεχε, οὐρανέ, καὶ λαλήσω· καὶ ἀκουέτω ἡ γῆ ῥήματα ἐκ στόματός μου.

Προσδοκάσθω ὡς ὑετὸς τὸ ἀπόφθεγμά μου, καὶ καταβήτω ὡς δρόσος τὰ ῥήματά μου, ὡς ὄμβρος ἐπ' ἄγρωσιν καὶ ὡσεὶ νιφετὸς ἐπὶ χόρτον.

Ὅτι τὸ ὄνομα Κυρίου ἐκάλεσα· δότε μεγαλωσύνην τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Θεός, ἀληθινὰ τὰ ἔργα Αὐτοῦ, καὶ πᾶσαι αἱ ὁδοὶ Αὐτοῦ κρίσεις.

Θεὸς πιστός, καὶ οὐκ ἔστιν ἀδικία ἐν Αὐτῷ· δίκαιος καὶ ὁσιος ὁ Κύριος.

Ἠμάρτοσαν οὐκ αὐτῷ τέκνα μωμητά· γενεὰ σκολιὰ καὶ διεστραμμένη, ταῦτα Κυρίῳ ἀνταποδίδοτε;

Οὗτος λαὸς μωρὸς καὶ οὐχὶ σοφός· οὐκ αὐτὸς οὐτός σου Πατὴρ ἐκτίησάτο σε, καὶ ἐποίησέ σε καὶ ἔπλασέ σε;

Μνήσθητε ἡμέρας αἰῶνος, σύνετε ἔτη γενεᾶς γενεῶν.

Ἐπερώτησον τὸν πατέρα σου, καὶ ἀναγγελεῖ σοι, τοὺς πρεσβυτέρους σου, καὶ ἐροῦσί σοι.

Ὅτε διεμέριζεν ὁ Ὑψιστος ἔθνη, ὡς διέσπειρεν υἱὸς Ἀδάμ, ἔστησεν ὄρια ἔθνων κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ.

Καὶ ἐγενήθη μερίς Κυρίου, λαὸς αὐτοῦ Ἰακώβ· σχοίνισμα κληρονομίας αὐτοῦ Ἰσραήλ.

Αὐτάρκησεν αὐτὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ· ἐν δίψει καύματος, ἐν γῆ ἀνύδρω· ἐκύκλωσεν αὐτὸν, καὶ ἐπαίδευσεν αὐτόν, καὶ διεφύλαξεν αὐτὸν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ.

Ὡς ἀετὸς σκεπάσαι νοσσιὰν αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς νεοσσοῖς αὐτοῦ ἐπεπόθησε· διεῖς τὰς πέρυγας αὐτοῦ, ἐδέξατο αὐτούς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτούς ἐπὶ τῶν μεταφρένων αὐτοῦ.

Κύριος μόνος ἤγεν αὐτούς, καὶ οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν θεὸς ἀλλότριος.

Ἀνεβίβασεν αὐτούς ἐπὶ τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς· ἐψώμισεν αὐτούς γενήματα ἀγρῶν.

Ἐθήλασαν μέλι ἐκ πέτρας, καὶ ἔλαιον ἐκ στερεᾶς πέτρας.

Βούτυρον βοῶν καὶ γάλα προβάτων μετὰ στέατος ἀρνῶν καὶ κριῶν, υἰῶν ταύρων καὶ τράγων, μετὰ στέατος νεφρῶν πυροῦ καὶ αἷμα σταφυλῆς ἔπιον οἶνον.

Καὶ ἔφαγεν Ἰακῶβ καὶ ἐνεπλήσθη, καὶ ἀπελάκτισεν ὁ ἠγαπημένος· ἐλιπάνθη, ἐπαχύνθη, ἐπλατύνθη· καὶ ἐγκατέλιπε τὸν Θεὸν τὸν ποιήσαντα αὐτόν, καὶ ἀπέστη ἀπὸ Θεοῦ σωτήρος αὐτοῦ.

Παρώξυνάν με ἐπ' ἄλλοτρίοις, ἐν βδελύγμασιν αὐτῶν ἐξεπύκρυνάν με.

Ἔθυσαν δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ· θεοῖς, οἷς οὐκ ἤδεισαν· καινοὶ καὶ πρόσφατοι ἤκασιν, οὓς οὐκ ἤδεισαν οἱ πατέρες αὐτῶν.

Θεὸν τὸν γεννήσαντά σε ἐγκατέλιπες, καὶ ἐπελάθου Θεοῦ τοῦ τρέφοντός σε.

Καὶ εἶδε Κύριος, καὶ ἐζήλωσε καὶ παρωξύνθη δι' ὀργὴν υἰῶν αὐτοῦ καὶ θυγατέρων.

Καὶ εἶπεν· Ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπ' αὐτῶν, καὶ δείξω τί ἔσται αὐτοῖς ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν· ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν· υἱοί, οἷς οὐκ ἔστι πίστις ἐν αὐτοῖς.

Αὐτοὶ παρεζήλωσάν με ἐπ' οὐ Θεῷ, παρώργισάν με ἐν τοῖς εἰδώλοις αὐτῶν· καὶ γὰρ παραζηλώσω αὐτούς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπὶ ἔθνει ἀσυνέτω παροργιῶ αὐτούς.

Ὅτι πῦρ ἐκκέκαυται ἐκ τοῦ θυμοῦ μου, καυθήσεται ἕως ἄδου κατωτάτου· καταφάγεται γῆν καὶ τὰ γενήματα αὐτῆς, φλέξει θεμέλια ὀρέων.

Συναῶ εἰς αὐτούς κακά, καὶ τὰ βέλη μου συντελέσω εἰς αὐτούς.

Τηκόμενοι λιμῷ καὶ βρώσει ὀρνέων, καὶ ὀπισθότονος ἀνιάτος· ὁδόντας θηρίων ἐξαποστελῶ εἰς αὐτούς, μετὰ θυμοῦ συρόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐξῶθεν ἀτεκνώσει αὐτούς μάχαιρα, καὶ ἐκ τῶν ταμείων φόβος· νεανίσκος σὺν παρθένῳ, θηλάζων μετὰ καθεστηκότος πρεσβυτέρου.

Εἶπα· Διασπερῶ αὐτούς· παύσω δὲ ἐξ ἀνθρώπων τὸ μνημόσυνον αὐτῶν.

Εἰ μὴ δι' ὀργὴν ἐχθρῶν, ἵνα μὴ μακροχρονίσωσι, καὶ ἵνα μὴ συνεπιθῶνται οἱ ὑπεναντίοι· μὴ εἴπωσιν· Ἡ χεὶρ ἡμῶν ἡ ὑψηλή, καὶ οὐχὶ Κύριος ἐποίησε ταῦτα πάντα.

Ὅτι ἔθνος ἀπολωλεκὸς βουλήν ἐστι, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς ἐπιστήμη, καὶ οὐκ ἐφρόνησαν συνιέναι.

Ταῦτα πάντα καταδεξάσθωσαν εἰς τὸν ἐπιόντα χρόνον.

Πῶς διώξεται εἷς χιλίους, καὶ δύο μετακινήσουσι μυριάδας, εἰ μὴ ὁ Θεὸς ἀπέδοτο αὐτούς, καὶ ὁ Κύριος παρέδωκεν αὐτούς;

Οὐ γὰρ εἰσὶν οἱ θεοὶ αὐτῶν, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν· οἱ δὲ ἐχθροὶ ἡμῶν ἀνόητοι.

Ἐκ γὰρ ἀμπέλων Σοδόμων ἢ ἄμπελος αὐτῶν, καὶ ἡ κληματὶς αὐτῶν ἐκ Γομόρρας· ἡ σταφυλὴ αὐτῶν σταφυλὴ χολῆς, βότρυς πικρίας αὐτοῖς.

Θυμὸς δρακόντων ὁ οἶνος αὐτῶν, καὶ θυμὸς ἀσπίδων ἀνίατος.

Οὐκ ἰδοὺ ταῦτα πάντα συνῆκται παρ' ἐμοί, καὶ ἐσφράγισται ἐν τοῖς θησαυροῖς μου;

Ἐν ἡμέρᾳ ἐκδικήσεως ἀνταποδώσω, ἐν καιρῷ, ὅταν σφαλῇ ὁ ποὺς αὐτῶν· ὅτι ἐγγὺς ἡμέρα ἀπωλείας αὐτῶν, καὶ πάρεστιν ἔτοιμα ὑμῖν.

Ὅτι κρινεῖ Κύριος τὸν λαὸν Αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τοῖς δούλοις Αὐτοῦ παρακληθήσεται.

Εἶδε γὰρ αὐτούς παραλελυμένους, καὶ ἐκλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ καὶ παρειμένους.

Καὶ εἶπε Κύριος· Ποῦ εἰσὶν οἱ θεοὶ αὐτῶν, ἐφ' οἷς ἐπεποιθήσαν ἐπ' αὐτοῖς;

Ὡν τὸ στέαρ τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἠσθίετε, καὶ ἐπίnete τὸν οἶνον τῶν σπονδῶν αὐτῶν; Ἀναστήτωσαν καὶ βοηθησάτωσαν ὑμῖν, καὶ γενηθήτωσαν ὑμῶν σκεπασταί.

Ἴδετε ἴδετε ὅτι Ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστι Θεὸς πλὴν Ἐμοῦ· ἐγὼ ἀποκτενῶ, καὶ ζῆν ποιήσω· πατάξω, καὶ γὰρ ἰάσομαι· καὶ οὐκ ἔστιν, ὃς ἐξελεῖται ἐκ τῶν χειρῶν μου.

Ὅτι ἀρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χειρά μου καὶ ὁμοῦμαι τῇ δεξιᾷ μου καὶ ἐρῶ· ζῶ Ἐγὼ εἰς τὸν αἰῶνα.

Ὅτι παροξυνῶ ὡς ἀστραπὴν τὴν μάχαιράν μου, καὶ ἀνθέξεται κρίματος ἡ χεὶρ μου, καὶ ἀνταποδώσω δίκην τοῖς ἐχθροῖς, καὶ τοῖς μισοῦσί με ἀνταποδώσω.

Μεθύσω τὰ βέλη μου ἀφ' αἵματος, καὶ ἡ μάχαιρά μου φάγεται κρέα, ἀφ' αἵματος τραυματιῶν καὶ αἰχμαλωσίας, ἀπὸ κεφαλῆς ἀρχόντων ἐθνῶν.

Εὐφράνθητε, οὐρανοί, ἅμα Αὐτῷ, καὶ προσκυνησάτωσαν Αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

Εὐφράνθητε, ἔθνη, μετὰ τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ, καὶ ἐνισχυσάτωσαν αὐτῶ πάντες υἱοὶ Θεοῦ· ὅτι τὸ αἷμα τῶν υἱῶν Αὐτοῦ ἐκδικεῖται, καὶ ἐκδικήσει καὶ ἀνταποδώσει δίκην τοῖς ἐχθροῖς, καὶ τοῖς μισοῦσιν Αὐτὸν ἀνταποδώσει, καὶ ἐκκαθαριεῖ Κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ.

Μετὰ τὸν τελευταῖον στίχον, ψάλλει ὁ β' χορὸς ἄνευ στίχου τὸν εἰρμὸν τῆς β' ᾠδῆς τοῦ τριψαλμοῦ, καὶ ὁ α' χορὸς τὸν αὐτὸν ἄνευ στίχου. Εἶτα δὲ ψάλλονται τὰ τροπάρια μετὰ τοῦ στίχου Δόξα Σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι. Εἰς τὸ Θεοτοκίον τοῦ α' τριψαλμοῦ λέγεται ὁ στίχος Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς. Εἰς δὲ τὰ δύο τελευταῖα τροπάρια τῆς β' ᾠδῆς λέγονται στίχοι, το·

Δόξα. Καὶ νῦν.

ᾠδὴ Τρίτη.

Προσευχὴ Ἄννης τῆς μητρὸς Σαμουὴλ τοῦ Προφήτου
(Α' Βασ. β' 1-10).

Θεὸν γεραίρει στεῖρα τίκτουσα ξένως.

Εἰς στίχους 1δ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους 1β'.¹⁴⁸

Ἅγιος εἶ, Κύριε, καὶ Σὲ ὑμνεῖ τὸ πνεῦμά μου.¹⁴⁹

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου.

Ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ Σου.

Εἰς στίχους ι'.

Ὅτι οὐκ ἔστιν Ἅγιος ὡς ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν Ἅγιος πλὴν Σου.

Μὴ καυχᾶσθε καὶ μὴ λαλεῖτε ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχὴν· μηδὲ ἐξελεθῆτω μεγαλορῥημοσύνη ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

Ὅτι Θεὸς γνώσεων Κύριος, καὶ Θεὸς ἐτοιμάζων ἐπιτηδεύματα Αὐτοῦ.

Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιεζώσαντο δύναμιν.

Πλήρεις ἄρτων ἠλαττώθησαν, καὶ οἱ πεινῶντες παρήκαν γῆν· ὅτι στείρα ἔτεκεν ἑπτὰ, καὶ ἡ πολλὴ ἐν τέκνοις ἠσθένησε.

Κύριος θανατοῖ καὶ ζωογονεῖ, κατάγει εἰς ἄδου καὶ ἀνάγει.

Κύριος πτωχίζει καὶ πλουτίζει, ταπεινοῖ καὶ ἀνυψοῖ.

Ἀνιστᾶ ἀπὸ γῆς πένητα, καὶ ἀπὸ κοπρίας ἐγείρει πτωχόν, τοῦ καθίσει αὐτὸν μετὰ δυναστῶν λαοῦ, καὶ θρόνον δόξης κατακληρονομῶν αὐτόν.

Εἰς στίχους η'.

Διδουὺς εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ, καὶ εὐλόγησεν ἔτη δικαίου.

Ὅτι οὐκ ἐνισχύει δυνατὸς ἀνὴρ ἐν τῇ ἰσχυρί αὐτοῦ· Κύριος ἀσθενῆ ποιήσει τὸν ἀντίδικον αὐτοῦ, Κύριος Ἅγιος.

Εἰς στίχους ς'.

Μὴ καυχᾶσθω ὁ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ δυνατὸς ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ, καὶ μὴ καυχᾶσθω ὁ πλούσιος ἐν τῷ πλούτῳ αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἢ ἐν τούτῳ καυχᾶσθω ὁ καυχώμενος, ἐν τῷ συνιεῖν καὶ γινώσκειν τὸν Κύριον, καὶ ποιεῖν κρῖμα καὶ δικαιοσύνην ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Εἰς στίχους δ'.

Κύριος ἀνέβη εἰς οὐρανοῦς καὶ ἐβρόντησεν· Αὐτὸς κρινεῖ ἄκρα γῆς, δίκαιος ὢν.

Καὶ δώσει ἰσχὺν τοῖς βασιλεῦσιν ἡμῶν, καὶ ὑψώσει κέρας χριστῶν Αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὡδή Τετάρτη.

Προσευχή Ἀββακούμ τοῦ Προφήτου (γ' 1-19).
Τὴν τοῦ Λόγου κένωσιν, Ἀββακούμ, φράσον.

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

*Εἰς στίχους ιβ'.*¹⁴⁸

Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.¹⁴⁹

Κύριε, εἰσακήκοα τὴν ἀκοὴν Σου, καὶ ἐφοβήθην· Κύριε, κατενόησα τὰ ἔργα Σου καὶ ἐξέστην.

Ἐν μέσῳ δύο ζώων γνωσθήσῃ, ἐν τῷ ἐγγίζῃν τὰ ἔτη ἐπιγνωσθήσῃ, ἐν τῷ παρεῖναι τὸν καιρὸν ἀναδειχθήσῃ, ἐν τῷ παραχθῆναι τὴν ψυχὴν μου, ἐν ὀργῇ ἐλέους μνησθήσῃ.

Εἰς στίχους ι'.

Ὁ Θεὸς ἀπὸ Θαυμάτων ἤξει, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους κατασκίου δασέος.

Ἐκάλυπεν οὐρανοὺς ἡ ἀρετὴ Αὐτοῦ, καὶ τῆς αἰνέσεως Αὐτοῦ πλήρης ἡ γῆ.

Καὶ φέγγος Αὐτοῦ ὡς φῶς ἔσται· κέρατα ἐν χερσὶν Αὐτοῦ, καὶ ἔθετο ἀγάπῃσιν κραταιὰν ἰσχὺς αὐτοῦ.

Πρὸ προσώπου αὐτοῦ πορεύσεται λόγος, καὶ ἐξελεύσεται εἰς παιδεῖαν κατὰ πόδας Αὐτοῦ.

Ἔστη, καὶ ἐσαλεύθη ἡ γῆ· ἐπέβλεψε, καὶ ἐτάκη ἔθνη.

Διεθρύβη τὰ ὄρη βία, ἐτάκησαν βουνοὶ αἰώνιοι, πορείας αἰωνίου Αὐτοῦ ἀντὶ κόπων εἶδον.

Σκηνώματα Αἰθιοπῶν πτοηθήσονται, καὶ σκηναὶ γῆς Μαδιάμ.

Μὴ ἐν ποταμοῖς ὠργίσθης, Κύριε; μὴ ἐν ποταμοῖς ὁ θυμὸς Σου, ἢ ἐν θαλάσῃ τὸ ὄρημά Σου; ὅτι ἐπιβήσῃ ἐπὶ τοὺς ἵππους Σου, καὶ ἡ ἵππασία Σου σωτηρία.

Ἐντείνων ἐντενεῖς τὸ τόξον Σου ἐπὶ σκῆπτρα, λέγει Κύριος· ποταμῶν ῥαγήσεται γῆ.

Ὅψονται Σε καὶ ὠδινήσουσι λαοί, σκορπίζων ὕδατα πορείας· ἔδωκεν ἡ ἄβυσσος φωνὴν αὐτῆς, ὕψος φαντασίας αὐτῆς.

Ἐπῆρθη ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη ἔστη ἐν τῇ τάξει αὐτῆς· εἰς φῶς βολίδες Σου πορεύονται, εἰς φέγγος ἀστραπῆς ὄπλων Σου.

Ἐν ἀπειλῇ ὀλιγώσεις γῆν, καὶ ἐν θυμῷ καταζεις ἔθνη.

Ἐξῆλθες εἰς σωτηρίαν λαοῦ Σου, τοῦ σῶσαι τοὺς χριστοὺς Σου ἐλήλυθας, ἔβαλες εἰς κεφαλὰς ἀνόμων θάνατον, ἐξήγειρας δεσμοὺς ἕως τραχήλου εἰς τέλος.

Διέκοψας ἐν ἐκστάσει κεφαλὰς δυναστῶν· σεισθήσονται ἐν αὐτοῖς, διανοίξουσι χαλινούς αὐτῶν, ὡς ὁ ἐσθίων πτωχὸς λάθρα.

Καὶ ἐπεβίβασας εἰς θάλασσαν τοὺς ἵππους Σου, ταράσσοντας ὕδατα πολλὰ.

Ἐφυλαξάμην, καὶ ἐπτοήθη ἡ καρδία μου, ἀπὸ φωνῆς προσευχῆς χειλέων μου.

Καὶ εἰσήλθε τρόμος εἰς τὰ ὀστέα μου, καὶ ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ ἰσχὺς μου.

Ἀναπαύσομαι ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου, τοῦ ἀναβῆναί με εἰς λαὸν παροικίας μου.

Εἰς στίχους η'.

Διότι συκῆ οὐ καρποφορήσει, καὶ οὐκ ἔσται γεννήματα ἐν ταῖς ἀμπέλοις.

Ψεύσεται ἔργον ἐλαίας, καὶ τὰ πεδία οὐ ποιήσει βρῶσιν.

Εἰς στίχους ζ'.

Ἐξέλιπον ἀπὸ βρώσεως πρόβατα, καὶ οὐχ ὑπάρξουσι βόες ἐπὶ φάτναις.

Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ Κυρίῳ ἀγαλλιάσομαι, χαρήσομαι ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου.

Εἰς στίχους δ'.

Κύριος ὁ Θεός μου, δύναμις μου, καὶ τάξει τοὺς πόδας μου εἰς συντέλειαν.

Καὶ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβᾶ με, τοῦ νικῆσαί με ἐν τῇ ὥδῃ Αὐτοῦ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὡδὴ Πέμπτη.

Προσευχὴ Ἡσαΐου τοῦ Προφήτου (κς' 9-20).

Ἡσαΐου πρόρρησις, εὐχὴ τὸ πλέον.

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους ιβ'.¹⁴⁸

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν.¹⁴⁹

Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζει τὸ πνεῦμά μου πρὸς Σέ, ὁ Θεός, διότι φῶς τὰ προστάγματά Σου ἐπὶ τῆς γῆς.

Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς στίχους ι'.

Πέπανται γὰρ ὁ ἀσεβής· πᾶς δς οὐ μὴ μάθη δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλήθειαν οὐ μὴ ποιήσῃ· ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μὴ ἴδῃ τὴν δόξαν Κυρίου.

Κύριε, ὑψηλὸς Σου ὁ βραχίων, καὶ οὐκ ἤδεισαν· γνόντες δὲ αἰσχυνθήτωσαν.

Ζῆλος λήγεται λαὸν ἀπαιδευτον, καὶ νῦν πῦρ τοὺς ὑπεναντίους ἔδεται.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν· πάντα γὰρ ἀπέδωκας ἡμῖν.

Κύριε, ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς· Κύριε, ἐκτός Σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά Σου ὀνομάζομεν.

Οἱ δὲ νεκροὶ ζῶν οὐ μὴ ἴδωσιν, οὐδὲ ἰατροὶ οὐ μὴ ἀναστήσουσι· διὰ τοῦτο ἐπήγαγες καὶ ἀπώλεσας, καὶ ἦρας πᾶν ἄρσεν αὐτῶν.

Εἰς στίχους η'.

Πρόσθες αὐτοῖς κακά, Κύριε, πρόσθες αὐτοῖς κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς.

Κύριε, ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν Σου· ἐν θλίψει μικρᾶ ἢ παιδεία Σου ἡμῖν.

Εἰς στίχους ζ'.

Καὶ ὡς ἡ ὠδίνουσα ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ ἐπὶ τῇ ὠδίνι αὐτῆς ἐκέκραγεν, οὕτως ἐγενήθημεν τῷ ἀγαπητῷ Σου.

Διὰ τὸν φόβον Σου Κύριε, ἐν γαστρὶ ἐλάβομεν, καὶ ὠδινήσαμεν, καὶ ἐτέκομεν πνεῦμα σωτηρίας, ὃ ἐποιήσαμεν ἐπὶ τῆς γῆς. Οὐ πεσοῦμεθα, ἀλλὰ πεσοῦνται οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς.

Εἰς στίχους δ'.

Ἀναστήσονται οἱ νεκροί, καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ εὐφρανθήσονται οἱ ἐν τῇ γῆ. Ἡ γὰρ δρόσος ἡ παρὰ Σοῦ ἴαμα αὐτοῖς ἐστίν, ἡ δὲ γῆ τῶν ἀσεβῶν πεσεῖται.

Βάδιζε λαός μου, εἴσελθε εἰς τὸ ταμεῖόν σου, ἀπόκλεισον τὴν θύραν σου, ἀποκρύβηθι μικρὸν ὅσον ὅσον, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ὀργὴ Κυρίου.

Δόξα. Καὶ νῦν.

ᾠδὴ Ἑκτη.

Προσευχὴ Ἰωνᾶ τοῦ Προφήτου (β' 3-10).

Ἐκ θηρὸς ἐκραύγαζεν Ἰωνᾶς, λέγων.

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους ιβ' ¹⁴⁸

Ὡς τὸν προφήτην Ἰωνᾶν, σῶσον ἡμᾶς, Κύριε. ¹⁴⁹

Ἐβόησα ἐν θλίψει μου πρὸς Κύριον τὸν Θεόν μου, καὶ εἰσήκουσέ μου· ἐκ κοιλίας Ἄδου κραυγῆς μου, ἤκουσας φωνῆς μου.

Ἀπερῥριψάς με εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης, καὶ ποταμοὶ ἐκύκλωσάν με.

Εἰς στίχους ι'.

Πάντες οἱ μετεωρισμοί Σου καὶ τὰ κύματά Σου ἐπ' ἐμέ διήλθον.

Κάγῳ εἶπον· Ἀπῶσμαι ἐξ ὀφθαλμῶν Σου· ἄρα προσθήσω τοῦ ἐπιβλέψαι με πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν Σου;

Εἰς στίχους η'.

Περιεχύθη μοι ὕδωρ ἕως ψυχῆς μου, ἄβυσσος ἐκύκλωσέ με ἐσχάτη, ἔδου ἡ κεφαλή μου εἰς σχισμὰς ὀρέων, κατέβην εἰς γῆν, ἧς οἱ μογλοὶ αὐτῆς κάτοχοι αἰώνιοι.

Καὶ ἀναβήτω ἐκ φθορᾶς ἡ ζωὴ μου πρὸς Σέ, Κύριε, ὁ Θεός μου.

Εἰς στίχους ς'.

Ἐν τῷ ἐκλείπειν ἐξ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν μου, τοῦ Κυρίου ἐμνήσθην.

Καὶ ἔλθοι πρὸς Σέ ἡ προσευχή μου πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν Σου.

Εἰς στίχους δ'.

Φυλασσόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατέλιπον.

Ἐγὼ δὲ μετὰ φωνῆς αἰνέσεως καὶ ἐξομολογήσεως θύσω Σοι ὅσα ηὐξάμην ἀποδώσω Σοι εἰς σωτηρίαν μου τῷ Κυρίῳ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ὡδὴ Ἑβδόμη.

Προσευχὴ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων (Δαν. κεφ. γ').

Αἴνος φλόγα σβέννυσι τῶν τριῶν Νέων.

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους ιβ'.¹⁴⁸

Τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.¹⁴⁹

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ αἰνετὸν καὶ δεδοξασμένον τὸ ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἵτι δίκαιος εἶ ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἐποίησας ἡμῖν· καὶ πάντα τὰ ἔργα Σου ἀληθινά, καὶ εὐθεῖαι αἱ ὁδοί Σου, καὶ πᾶσαι αἱ κρίσεις Σου ἀληθεῖς.

Εἰς στίχους ι'.

Καὶ κρίματα ἀληθείας ἐποίησας κατὰ πάντα, ἃ ἐπήγαγες ἡμῖν, καὶ ἐπὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν τὴν τῶν Πατέρων ἡμῶν Ἰερουσαλήμ· ὅτι ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες ταῦτα πάντα ἐφ' ἡμᾶς, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Ἵτι ἡμάρτομεν καὶ ἠνομήσαμεν ἀποστῆναι ἀπὸ Σοῦ, καὶ ἐξημάρτομεν ἐν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντολῶν Σου οὐκ ἠκούσαμεν, οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν, καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἵνα εὖ ἡμῖν γένηται.

Καὶ πάντα ὅσα ἐποίησας ἡμῖν, καὶ πάντα ὅσα ἐπήγαγες ἡμῖν, ἐν ἀληθινῇ κρίσει ἐποίησας· καὶ παρέδωκας ἡμᾶς εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀνόμων, ἐχθίστων ἀποστατῶν, καὶ βασιλεῖ ἀδίκῳ καὶ πονηροτάτῳ παρὰ πᾶσαν τὴν γῆν.

Καὶ νῦν οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἀνοῖξει τὸ στόμα ἡμῶν· αἰσχύνῃ καὶ ὄνειδος ἐγενήθημεν τοῖς δούλοις Σου καὶ τοῖς σεβομένοις Σε.

Μὴ δὴ παραδόξης ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά Σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσης τὴν διαθήκην Σου, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός Σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ Ἀβραάμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ Σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ τὸν δοῦλόν Σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἅγιόν Σου.

Οἷς ἐλάλησας πληθῆναι τὸ σπέρμα αὐτῶν, ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὡς τὴν ἄμμον τὴν παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

Ἵτι, Δέσποτα, ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐσμεν ταπεινοὶ ἐν πάσῃ τῇ γῇ σήμερον διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν.

Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ ἄρχων, καὶ προφήτης, καὶ ἡγούμενος· οὐδὲ ὀλοκαύτωσις, οὐδὲ θυσία, οὐδὲ προσφορά, οὐδὲ θυμίαμα· οὐ τόπος τοῦ καρπῶσαι ἐνώπιόν Σου, καὶ εὐρεῖν ἔλεος.

Ἄλλ' ἐν ψυχῇ συντετριμμένῃ, καὶ πνεύματι ταπεινώσεως προσδεχθῆμεν.

Ὡς ἐν ὀλοκαυτώμασι κριῶν καὶ ταύρων, καὶ ὡς ἐν μυριάσιν ἀρνῶν πiónων, οὕτω γενέσθω ἡ θυσία ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν Σου σήμερον, καὶ ἐκτελείσθω ὀπισθὲν Σου· ὅτι οὐκ ἔστιν αἰσχύνῃ τοῖς πεποιθόσιν ἐπὶ Σέ.

Καὶ νῦν ἐξακολουθοῦμεν ἐν ὄλῃ καρδία, καὶ φοβοῦμεθά Σε, καὶ ζητοῦμεν τὸ πρόσωπόν Σου· μὴ κατασχύνῃς ἡμᾶς.

Ἀλλὰ ποιήσον μεθ' ἡμῶν κατὰ τὴν ἐπιείκειάν Σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους Σου.

Ἐξελοῦ ἡμᾶς κατὰ τὰ θαυμάσιά Σου, καὶ δὸς δόξαν τῷ ὀνόματί Σου, Κύριε.

Καὶ ἐντραπήσαν πάντες οἱ ἐνδεικνύμενοι τοῖς δούλοις Σου κακά, καὶ κατασχυνθείσαν ἀπὸ πάσης δυναστείας, καὶ ἡ ἰσχὺς αὐτῶν συντριβείη.

Καὶ γνώτωσαν, ὅτι Σὺ εἶ Κύριος, Θεὸς μόνος, καὶ ἔνδοξος ἐφ' ὄλην τὴν οἰκουμένην.

Καὶ οὐ διέλιπον οἱ ἐμβαλόντες αὐτοὺς ὑπηρεταί τοῦ Βασιλέως καίοντες τὴν κάμινον νάφθῃ, καὶ πίσσῃ, καὶ στυππίῳ, καὶ κληματίδι.

Καὶ διεχεῖτο ἡ φλόξ ἐπάνω τῆς καμίνου ἐπὶ πῆχεις τεσσαράκοντα ἐννέα· καὶ δῶδευσε, καὶ ἐνεπύρισε, οὗς εὔρε περι τὴν κάμινον τῶν Χαλδαίων.

Ὁ δὲ Ἄγγελος Κυρίου συγκατέβη ἅμα τοῖς περὶ τὸν Ἀζαρίαν εἰς τὴν κάμινον, καὶ ἐξετίναξε τὴν φλόγα τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς καμίνου.

Καὶ ἐποίησε τὸ μέσον τῆς καμίνου, ὡς πνεῦμα δρόσου διασυρίζον· καὶ οὐχ ἦψατο αὐτῶν τὸ καθόλου τὸ πῦρ, οὐδὲ ἐλύπησεν, οὐδὲ παρηνώχλησεν αὐτούς.

Τότε οἱ Τρεῖς, ὡς ἐξ ἐνὸς στόματος, ὕμνου, καὶ εὐλόγου, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐν τῇ καμίνῳ, λέγοντες·

Ἡ τῶν τριῶν ὕμνησις, ἣν ᾄδον Νέοι.

Εἰς στίχους η'.

Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ εὐλογημένον τὸ ὄνομα τῆς δόξης Σου τὸ ἅγιον, τὸ ὑπερύμνητον καὶ ὑπερυψούμενον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους ζ'.

Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς ἀγίας δόξης Σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογημένος εἶ ὁ βλέπων ἀβύσσους, ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους δ'.

Εὐλογημένος εἶ ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς Βασιλείας Σου, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ὑπερύμνητος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

ᾠδὴ Ὁγδόη.

Προσευχὴ τῶν Ἁγίων Τριῶν Παίδων.
Τὸν Δεσπότην ὕμνησον ἢ κτιστῶν φύσις.

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους ιβ'.¹⁴⁸

Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.¹⁴⁹

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἄγγελοι Κυρίου, οὐρανοὶ Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους ι'.

Εὐλογεῖτε ὕδατα πάντα τὰ ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, πᾶσαι αἱ Δυνάμεις Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, ἥλιος καὶ σελήνη, ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πᾶς ὄμβρος καὶ δρόσος, πάντα τὰ πνεύματα, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πῦρ καὶ καῦμα, ψῦχος καὶ καύσων, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, δρόσοι καὶ νιφετοί, πάγοι καὶ ψῦχος, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πάχνη καὶ χιόνες, ἀστραπαὶ καὶ νεφέλαι, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, φῶς καὶ σκότος, νύκτες καὶ ἡμέραι, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, γῆ, ὄρη καὶ βουνοί, καὶ πάντα τὰ φυόμενα ἐν αὐτῇ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πηγαί, θάλασσα, καὶ ποταμοί, κήτη καὶ πάντα τὰ κινούμενα ἐν τοῖς ὕδασι, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους η'.

Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, τὰ θηρία καὶ πάντα τὰ κτήνη, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων, εὐλογεῖτω Ἰσραὴλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους ζ'.

Εὐλογεῖτε, ἱερεῖς Κυρίου, δοῦλοι Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, πνεύματα καὶ ψυχαὶ Δικαίων, ὅσοι καὶ ταπεινοὶ τῇ καρδίᾳ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς στίχους δ'.

Εὐλογεῖτε, Ἄνανια, Ἄζαρία καὶ Μισαήλ, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογεῖτε, Ἀπόστολοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες Κυρίου, τὸν Κύριον· ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον· ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦμεν Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον, ὑμνοῦντες καὶ ὑπερυψοῦντες Αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Ἐνάτη.

ᾠδὴ τῆς Θεοτόκου (Λουκᾶ α' 46-55).
Τὸν Υἱὸν ὑμνεῖ καὶ Θεὸν Μήτηρ Κόρη.

Τὴν Θεοτόκον ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν¹⁵¹

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρῳ μου.

Ὅτι ἐπέβλεπεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ· ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί.

Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ· καὶ τὸ ἔλεος Αὐτοῦ εἰς γενεὰν καὶ γενεὰν τοῖς φοβουμένοις Αὐτόν.

Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι Αὐτοῦ, διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν.

Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς· πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.

Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς Αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους, καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς Πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραάμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ ἕως αἰῶνος.

(συνέχεια ᾠδῆς Ἐνάτης)

¹⁵¹ Ἡ ἐνάτη ᾠδὴ τῆς Θεοτόκου, ψάλλεται εἰς τὴν «Τιμιωτέραν». Μετὰ τὸ τέλος τῆς «Τιμιωτέρας», ἐὰν ψάλλουμε τὴν θ' ᾠδὴν τῶν κανόνων καὶ βάλλουμε στίχους ἀπὸ τῆς βιβλικῆς ᾠδῆς, τότε συνεχίζουμε μετὰ τὴν Προσευχὴν Ζαχαρίου.

Προσευχὴ Ζαχαρίου,
 τοῦ Πατρὸς τοῦ Προδρόμου (Λουκᾶ α' 68-79).

Εἰς στίχους ιδ'.

Ὁ Εἰρμός τοῦ α' κανόνος.

Εἶτα τροπάριον τοῦ κανόνος (ἄνευ στίχου).

Εἰς στίχους ιβ'.¹⁴⁸

Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδὸς τόκον.¹⁴⁹

Εὐλογητὸς Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο, καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῶν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαυὶδ τοῦ παιδὸς Αὐτοῦ.

Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνος Προφητῶν Αὐτοῦ.

Εἰς στίχους ι'.

Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν ἡμῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς.

Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας Αὐτοῦ.

Εἰς στίχους η'.

Ὅρκον, ὃν ᾤμοσε πρὸς Ἀβραάμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῶν ἀφόβως ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας.

Λατρεύειν Αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον Αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰς στίχους ς'.

Καὶ σύ, παιδίον, Προφήτης Ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου ἐτοιμάσαι ὁδοὺς Αὐτοῦ.

Τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ Αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν, διὰ σπλάγχχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν.

Εἰς στίχους δ'.

Ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς Ἀνατολὴ ἐξ ὕψους, ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις.

Τοῦ κατευθῆναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Δόξα. Καὶ νῦν.

**Τέλος, καὶ
τῷ Ἁγίῳ Θεῷ ἡμῶν,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
τιμὴ, δόξα, κράτος,
εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ἀμήν.**

«μίαν ἡτησάμην παρὰ Κυρίου, ταύτην ἐκζητήσω·
τοῦ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου
πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου»

ISBN: 978-618-00-1014-5